

PAULLINA SIMONS ON BİR SAAT
PAULLINA SIMONS
ON BİR SAAT

Didi Wood arabadan inip alışveriş merkezine doğru yürürken, gebe karnının giderek gerildiğini hissetti; şimdi göbeği bir basket topu kadar gergindi. Öylesine rahatsızdı ki, iyice yavaşladı, neredeyse durdu; şu son kasılma gerçekten güçlüydü. Sirtını bir minibüse yasladı, bir eliyle göbeğini ovalarken öteki eliyle alnını kuruladı. Belki de alışveriş merkezine girmemeliydi. Ama birkaç gün önce Amanda'ya tahta alfabe küplerinden almaya söz vermişti, sözünü tutmak istiyordu. Ayrıca, kendisinin de yeni bir yüz kremine gereksinimi vardı.

Didi havalandırma aygıtının sağlayacağı rahatlığı düşünüp, bugünün alışveriş için çok uygun bir gün olduğu sonucuna varmıştı. Geçici bir sıcak dalgası Dallas'ı kasıp kavuruyordu.

Buna yaz deniyordu. Bir an arabayı doğruca Rich'in işyerine sürmeyi, öğle yemeğine çıkıncaya kadar onun o küçük divanında dinlenmeyi tasarlamış, ama sonra vazgeçmişti. Sorun çıkmayacaktı. Zaten buluşmalanna yalnızca bir saat kalmıştı. İçeriye girmek için sabırsızlanıyordu. Daha önce, doktor randevusuna yetişmek için evden çıkarken bile, ısı çoktan otuz dereceyi aşmıştı. Radyo insanları sıcağa karşı uyanyordu -yaşlıları, küçük çocukları ve Didi'nin durumundaki kadınları.

Ter içindeydi, huzursuzdu; NorthPark'a doğru paytak paytak yürüdü.

Onu Dillard'da Estee Lauder'ın bir armağanı bekliyordu. Yeni makyaj malzemelerine kesinlikle ihtiyacı yoktu, ama büyük bir mağazadan gelen küçük bir armağanı kim geri çevire-

— 5 —

bilirdi ki? Nemlendiricili, siyah bir rimel, renginden çok da hoşlanmadığı iki dudak boyası, bir parfüm numunesi, bir cep fırçası, küçük bir el kremi ve bir makyaj çantası.

Didi'nin peşinde olduğu şey de, işte bu makyaj çantasıydı.

17.50 dolarlık alışveriş karşılığında, bedava.

Estee Lauder'ın tek bir ürününe bile 17.50 dolarlık etiket koymaması, gerçekten şaşırtıcıydı. Alı, evet, 15 dolarlık bir sürü şey vardı elbette; çeşitli rujlar, göz kalemleri, rimeller. 30, 50 ve 72 dolarlık mallar da boldu. Ama 17.50 dolara alınabilecek tek bir ürün bile yoktu.

Didi bedava armağanı alabilmek için KDV hariç 108.75 dolar harcadı: Bir kutu Fruition yüz kremi, temmuzda olmaları-na karşın, ilkbahara uygun, pembe bir ruj, kahverengi gözleri için koyu kahve bir göz kalemi. Parasını ödemek için beklerken, Göbeğin bir kez daha gerildiğini hissetti. Tezgâha tutundu.

"Alı," dedi tezgâhın arkasındaki kız. "Fazla kalmadı galiba?"

Didi başını olumlu anlamda sallamayı becerdi.

"Doğum ne zamaa?"

Sancı geçti, Didi saatine baktı. "İki saat içinde," dedi, muzipçe.

Satıcı kızın güzel yüzündeki korkuyu görünce, ekledi: "Şaka yapıyordum. Hiç doğurmadığınız belli. Daha iki haftam var."

Kız rahatlayarak soluğunu bıraktı, gülümsedi. "Hey," dedi, "haklısınız. Çocuğum yok. Henüz, yani."

Sonra, küçük, gergin bir kahkahayla, sordu: "Yoksa sancılar başladı mı?"

"Yo, hayır," dedi Didi; yüzü gülüyordu ama içten içe acele etmesi için kıza yalvanyordu.

Buradan çıkıp FAO Schwarz'a gidecekti. Sözünü sürdürdü: "Arada böyle küçük, yanıltıcı sancılar geliyor. Bunlara Braxton Hıçkırıkları diyorlar. İnsanın canını yakıyor, ama ciddi bir şey değil. İnanın bana, gerçek sancıyla kıyaslanamaz bile."

Kız kıkırdadı. "Ah, Tannm. Ben hiç doğurmayacağım. But-bunlar öyle ürkütücü ki - doğum, gebelik filan." Didi'ye makbuzu uzattı.

"O kadar da kötü sayılmaz," dedi Didi, imzalarken. "Evet, sandığınız kadar kötü değil. İnsan hemen unutuyor."

"Hiç sanmam," dedi kız.

"Ama öyle," dedi Didi, "unutmak zorundasın. Aksi halde kimse ikinci çocuğunu doğurmazdı."

"Galiba haklısınız," dedi kız Didi'nin yüzüne bakarak. "Cildiniz çok güzel. Fondöten kullanıyor musunuz?"

Didi imzaladığı makbuzu kıza doğru itti, kızın hâlâ vermediği makyaj paketine uzandı.

"Burada işim bitti. Yine de teşekkür ederim. Paketimi alabilir miyim lütfen?"

"Alı, elbette- elbette," dedi kız, torbayı uzatarak. "Size iyi şanslar."

Didi gülümsedi. "İyi günler."

FAO Schwarz'da, tezgâhın arkasındaki anaç kadın Didi'nin kolsuz, san, yazlık elbisesini övdü.

"Banana Republic," diye yanıtladı Didi.

"Oh, hamile giysisi sattıklarım bilmiyordum," dedi satıcı kadın.

"Satmıyorlar," dedi Didi, "bu en büyük beden." 'En büyük beden' demekten nefret ediyordu, ama bedeninden utanmak da istemiyordu. Kadın ona paketlerini uzattı, sonra sordu: "Bunları taşıyabilecek misiniz? Oldukça*acı." "

"Merak etmeyin," dedi Didi, "birkaç yere daha uğrayacağım, o kadar."

NorthPark'ın cumartesi günleri olduğu kadar kalabalık olmadığına memnundu. Çantalarla ve Göbeğe kalabalığı yarmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Coach'a girdi, kendine yeni, deri bir çanta aldı. Orta boy, kahverengi bir çantaydı ve indirimdeydi; 120 dolardan 60'a inmişti. 60 dolar tasarruf ettiğini görünce, bir tane de cüzdan satın aldı.

-7-

"Doğum ne zaman?" diye sordu, satıcı kadın.

"İki hafta sonra," diye yanıtladı, Göbeği tutarak. Oturması gerekiyordu. Yerçekimi bebeği aşağıya doğru çekiyordu. Di di ise onun iki hafta daha olduğu yerde kalmasını istiyordu. Rich ile ikisi gelecek haftasonu Oklahoma'daki Texoma Gölü'ne kaçmayı tasarlıyorlardı.

"Cinsiyetini öğrendiniz mi?"

Didi başını salladı. "Sürpriz olmasını istiyoruz."

"Çok hoş," dedi kadın, "ben bunu yapmadım. İki çocuğumu da önceden öğrenmek istedim. İki oğlum var."

Didi gülümsedi, American Express makbuzunu imzaladı. "Ne güzel. Bizim iki kızımız var. Oğlan olduklarına memnun musunuz?"

"Ah, evet," dedi kadın. Didi'nin bir şey söylemesine kalmadan ekledi: "Gerçi başa çıkmakta çok zorlanıyoruz, ama... Her şeye karşın, kız için bir daha denemek istedim, ama kocam yeter dedi. Ya habire oğlan olursa, dedi. İki tane yeter de artar-mış. Eh, tartışacak halim yok. Faturaları ödeyen o. Ben yalnızca tatiller için biraz para kazanıyorum, hepsi bu."

Didi gülümsedi, başını anlayışla salladı. "Aslında bir oğlan istiyoruz," diye itiraf etti. "Ama yine de fark etmez. Kız ya da erkek; bu sonuncu olacak."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi satıcı kadın.

Didi güldü. "Eminim oğullarınız harikadır," dedi.

"Ah, sormayın; bir çift haydut," dedi kadın. "Biri beş, biri yedi. İkisi de tam bir canavar."

Coach'dan çıkarken Didi'nin burnuna tatlı ve hoş bir koku geldi. Saatine baktı. 12.20. Richie ile buluşacağı öğle yemeğine daha kırk dakika vardı. Dün geceki kavgayı anımsadı, içini çekti. Hayır. Rich ile kırk dakika sonra buluşacaktı, ama bu kırk dakika sonra karnını doyuracağı anlamına gelmiyordu, zira yemekler ısmarlanmadan ve masaya getirilmeden önce tartışmalar, karşılıklı suçlamalar ve af dilemeler olacaktı. Didi, yemeği önümde görene kadar aradan bir, bir buçuk saat bile geçebilir, diye düşündü. Bu beklenemeyecek kadar uzun bir sü-

-8-

reydi. Midesi epeydir kazanıyordu; bir şeyler atıştırmak iyi gelecekti. Tatlı, gevrek bir çörek işini gayet iyi görürdü.

Didi aynı zamanda simit, halka filan da satan Freshens Yoğurt tezgâhına doğru ilerledi.

Yalnızca iki vitesi olduğunun farkındaydı-yavaş ve çok yavaş. Bebeğin yuvasıyla birlikte on üç kiloya ulaşan ağırlığına Dillard'ın, FAO Schwarz ve Coach'un alışveriş torbaları da eklenince, yürümek gerçekten zorlaşmıştı. Duran bir bedeninde olmak isterdi.

"Bademli bir çörek alabilir miyim, lütfen?" diye sordu, tezgâhın arkasındaki delikanlıya.

Sözcükler, kısa soluklann arasından usulca çıkıyordu.

"Elbette. Üzerine krema ister misiniz?" diye sordu delikanlı.

"Hayır, teşekkür ederim. Yalnızca bir çörek." Bir saniye sonra, ekledi: "İki olsun. Biraz da su, lütfen."

"Bir tane size, bir tane de bebeğe," dedi, hemen yanındaki bir ses. Didi başını sağa çevirince, genç bir erkeğin yüzüyle karşılaştı. Adamın yüzünde geniş, dostça bir gülümseme vardı. Didi de ona gülümsedi, ama -adamın yüzündeki bir şey Didi'nin gülümseyişini solduruverdi. Kamında minik bir delik açıldı. Bu duygu ona, sevimli biriyle karşılaştığında yüreğinin göğsüne doğru azıcık yuvarlandığı lise günlerini anımsatmıştı.

Ama bu seferki yuvarlanışın nedeni, karşısındaki erkeğin sevimli olması değildi; yüreği de heyecandan sıkışmamıştı. Yüreği sıçramıştı, zira erkek ona tanıdığını belirten, sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu; onu yıllardır tanıyan birinin tebessü-müyle. Didi onunla hiç karşılaşmadığına emindi.

Erkek te tuhaf, Didi'nin tam olarak parmak basamadığı bir şey daha vardı.

Duraksayarak karşılık verdi. "Pek sayılmaz. Biri benim için, biri de kocam için. Bebek zaten gereğinden çok yiyor."

"Bazı bebekler gerçekten de inanılmayacak kadar iştahlı olabiliyor," dedi adam. "Karım da bir süre önce bir oğlan doğurdu."

-9

"Ne güzel," dedi Didi, yüzünü öteki yana çevirirken. "Tebrikler."

"Sizinki kız mı olacak erkek mi? Biliyor musunuz?" diye sordu tezgâhın ardındaki delikanlı, içinde iki çörek bulunan beyaz kese kâğıdını Didi'ye uzatırken.

"Hayır. Bizim için fark etmiyor," dedi Didi baştan savarcasına.

"Ah, herkes önemli olmadığını söyler," dedi yanındaki konuşkan erkek. "Oysa bal gibi önemlidir. Hepimiz bir şeyler isteriz."

"Yo, gerçekten öyle," dedi Didi; adamın konuşmayı kesmesini diledi. "Yeter ki sağlıklı olsun." Adamı şöyle bir süzdü. Otuzuna yakındı, güzelce tıraş olmuş, temiz pak giyinmişti; zayıf, orta boyluydu. Açık kahverengi saçları tam kulaklarının üstünden özenle kesilmişti.

Gözleri mavi ya da yeşildi; dükkândaki yapay ışıklar yüzünden emin olamıyor ama adama daha yakından bakmak da istemiyordu. Lacivert naylon ceketinin altına beyaz bir gömlek giymişti. Çirkin bir erkek değildi.

"Kocanızın erkek çocuk istediğine bahse girerim," dedi.

Bir kocam olduğunu nereden biliyor, diye sordu Didi içinden, ama çöreklerden birinin kocası için olduğunu kendisi söylemişti. Birden kendine kızdı.

Ona neden bu kadar sert davranıyorum ki? Sert ve kabayım.

"Kocanızın erkek istediğine eminim," diye yineledi adam, kayıtsızca.

"İstiyorsa bile, söylemiyor," dedi Didi çabucak. Cüzdanından üç dolar çıkardı, çöreklerin parasını ödedi.

Suyundan bir yudum aldı, karton bardağı atması için satıcı çocuğa geri verdi. Suyu taşıyacak boş eli yoktu. Bozuklukları çantasına attı, cana yakın bir sesle, "Eh, size iyi günler," dedi.

"Size de," dedi tezgâhın arkasındaki genç.

Didi döndü, dükkândan çıktı; adam da onu izledi. Didi hızlanmaya çalıştı, aynı anda da bunun olanaksız olduğunu anladı. Adam yanına geldi, sordu: "Hey, şu torbalar için yardım is-

-10-

ter misin? Epeyce ağır oldukları belli."

Didi bir kez daha hızlanmayı denedi. Bayılmak üzere gibi mi görünüyordu? "Yo, o kadar da ağır sayılmaz," dedi. "Yine de teşekkür ederim. Size iyi günler, tamam mı?"

"Emin misin? Yardıma hazırım. Şu anda yapacak bir işim de yok zaten. Gerçekten."

Didi ona bakmamaya çalıştı. Yüreğine bir sıkıntı çöreklenmişti- hayır, diye düşündü; aptalca davranıyordu.

Tam o sırada Warner Bros'un dükkânını gördü. "Ben iyiyim; gerçekten," dedi adamdan uzaklaşarak.

"Çok teşekkür ederim."

Hiç arkasına bakmadan dükkâna girdi, ama göğsündeki ağırlık hâlâ kalkmamıştı.

Didi doğruca çocuk bölümüne yöneldi, çevresine bakındı, elindeki paketleri yere koydu ve bademli çöreğinden birkaç ısırık aldı.

Ansızın açlığının geçtiğini hissetti; alışveriş etme isteği de kalmamıştı. Rich'i aramaya karar verdi, çantasındaki cep telefonunu çıkardı. Telefondaki yedi rakamı eksikti; küçük Re-enie, Texoma Gölü'ne yaptıkları haftasonu gezilerinden birinde o tuşu yemişti. Yeni bir telefon almanın zamanı gelmişti.

Şu geniş tebessümünün dışında adamda yadırgatıcı olan neydi? Didi'yi tanıyormuş gibi davranması mı? Hayır, garip olan bu değildi. Başka bir şey. Didi'nin içinden haç çıkarmak geldi. Senin neyin var, Didi, diye fısıldadı, üzerinde Tasmanyalı Şey-tanlar'ın bulunduğu tişörtleri dikkaüe incelerken. Neden bu kadar hoşgörüsüz davranıyorsun? Adam yalnızca yardım etmeye çalışıyor.

Kocası telefona cevap vermiyordu. Doğrusu buna hiç şaşır-madı. Devreye tele-sekreter girdi.

"Benim," dedi Didi, sinyal sesini duyunca. "Alışveriş merkezinden arıyorum; biraz daha erken buluşabilir miyiz, diye soracaktım." Durdu, içinden dönüp arkasına bakmak geçti.

"Neyse, önemli değil. Saat birde görüşürüz. Hoşça kal." , Kızları için birkaç tişört seçti, kasaya doğru ilerledi. Aynı an-

-11-

da onu gördü. Tweety Bird çoraplannın yakınındaydı. Kadını bütünüyle unutmuş gibiydi.

Didi işlemleri hızlandırmak için nakit para çıkardı.

"Linda, bak!" diye bağırdı satıcı kız, başka bir kıza. Sonra Didi'ye döndü: "Hey, gerçekten hamilesiniz."

"Doğru," dedi Didi, elinden geldiğince kibar bir gülümsemeye. "Aynı zamanda, çok da acelem var, lütfen..." İki adet yirmiliği tezgâhın üzerine koydu, ama para satıcı kızları hiç mi hiç etkilemedi.

"Doğum ne zaman?" diye sordu Linda, sevecen gözlerle ona bakarak.

"Birkaç hafta kaldı," dedi Didi, dudağını ısırarak. Kız tişörtlerin etiketlerini neredeyse kasıtlı bir yavaşlıkla kopardı. Didi bir an çekip gitmeyi düşündü, ama adamın onun huzursuz olduğunu ya da acele ettiğini düşünmesini istemiyordu. Didi'nin de onu bütünüyle unuttuğunu düşünmeliydi.

"Bebeğin cinsiyetini biliyor musunuz?" diye sordu unda.

"Hayır, hiçbir fikrim yok."

"Öğrenmek istemediniz mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Didi. Tırnaklarıyla tezgâhın üzerine hafif hafif vurmaya başladı.

Tırnaklan kısaydı, darbeler yeterince etkileyici değildi.

"Alı, ben olsam mutlaka öğrenmek isterdim," dedi Linda.

Didi yirmilik banknotları tezgâhın ucuna doğru öyle bir hızla itekledi ki, paralar yere düştü. Tezgâhtar olanı, "Ah, paranız," dedi. Paralann yere saçılmasını nedense pek eğlenceli bulup güldü. Linda da onunla birlikte kıkırdadı. Didi gülümsemeye çalıştı.

Birden, hemen arkasında birinin durduğunu hissetti ve korktu.

Kendini zorlayarak arkasına döndü. Takım elbiseli, yaşlıca, kır saçlı bir erkek başıyla onu kibarca selamladı. Cekeüi adam-sa hâlâ Tweety Bird'lerin yakınındaydı. Didi aynı anda hem rahatladı hem de kendini budala gibi hissetti.

Linda yaşlı adama hizmet etmek için uzaklaşmıştı, Didi ile

— 12 —

ilgilenen kız ise tişörtleri koymak için bir torba aranıyordu. "Toplam yirmi sekiz dolar, on yedi," dedi neşeyle. "Siz bana bir tane yirmilik mi vermiştiniz?"

"İki adet yirmilikti," diye yanıtladı Didi. "Kusura bakmayın, yere düştü. Bakın, eğer sorun olacaksa—"

"Yo, yo, sorun değil." Kız eğildi, yerdeki banknotları aldı. Kasanın tuşlarına bastı: kırk dolar. "İşte,

üstü. On bir seksen üç." Kasanın çekmecesinden aldığı parayı Didi'ye uzattı. Bir yandan da sayıyordu: "Yirmi dokuz, otuz... ve iki beşlik, eder kırk."

Didi kendini tutamadı, parayı kızın elinden kaptı. "Teşekkür ederim," dedi, "iyi günler."

"Size de," dedi kız, sonra arkasından bağırdı: "Doğumda iyi şanslar!"

Didi karşılık vermedi.

Warner Bros'tan çıkınca, bir an kararsız kaldı. Arkasına bir gözattı. Adam görünürlerde yoktu. Arabasına mı gitseydi? Evet, evet, en iyisi buydu. Hayır, dur. Victoria's Secret mağazasına çabucak bir uğramak istiyordu.

Adamın onu izleyip izlemediğini görmek için omzunun üzerinden arkaya baktı. Bu çok saçma, diye düşündü. Gayet düzgün birine benziyor.

Birkaç gün önce arkadaşı Penny ile birlikte Collin Creek alışveriş merkezindeydiler; biraz bu adama benzeyen bir erkek Didi'nin paketlerini arabaya kadar taşımaya önermişti.

Aslında önermemiştir bile. Uzanmış, "Bırakın da yardım edeyim," diyerek torbaları almış ve taşımaya başlamıştı. Didi ona teşekkür etmiş, arabasına binmiş, Penny ile birlikte sinemaya gitmişti. Yağmur yağıyordu; Penny yardım eden adam için 'ne kadar da kibar' demişti.

Bu olayı anımsamak Didi'nin yüreğine su serpti. Victoria's Secret'a girdi.

Çekici, incecik bir kız Didi'ye doğru yürüdü: "Selam. Yardım edebilir miyim?" Didi gebeyken çevresinde hep zayıf kadınlar görürdü. Özellikle bu tür yerlerde. Bir gecelik ya da iç-

- 13-

çamaşının 'en büyük' bedenini isterken sıkılır, utanırdı. Kızlar Didi'nin istediği bedeni bulmak için hep dükkânın arka tarafına giderlerdi. Bazen de görevi yüksek sesle bir başkasına devrederlerdi: "Janice, gidip arkaya bir bakar mısın; kırmızı saten külotun en büyük bedeni kalmış mı?"

Bu öğleden sonra dükkânın boş olmasına sevinen Didi, hastanede giymek için ipekli, seksi bir şey aradığını belirtti.

"Elimde tam size göre bir şey var," dedi satıcı kız. "Doğum ne zamaa?"

"Pazartesi," dedi Didi.

"Ama bugün pazartesi." Kızın gözleri açılıverdi. "Umanm bu pazartesi değildir," dedi Didi tatlılıkla.

"Bebeğimi bir pazartesi günü doğurmak istiyorum da." "Pazartesi uğurlu gününüz filan mı?" Didi başıyla doğruladı, "Galiba öyle. Ben pazartesi doğmuşum. İkinci kızım pazartesi doğdu, üstelik çok kolay bir doğum oldu. Birincisinden çok daha kolaydı. İlki-cumartesiydi."

"Belki de kolay olmasının nedeni, ikinci doğum olmasıydı," dedi satıcı kız.

"Haklısın," dedi Didi. "Yine de, pazartesi benim uğurlu günüm."

"Eh, dua edelim de bugün olmasın," dedi kız. "Durun da size, sizin için düşündüğüm şeyi göstereyim." Kızın çok güzel, kızıl saçları vardı. Didi gerçek rengi olup olmadığını merak etti.

Didi saçlarını hiç boyatmamış olmakla ovunurdu. Bir sürü makyaj malzemesi almasına karşın, fazlaca boyanmazdı da. Didi kendi teninden hoşnut biri olduğunu düşünmekten hoşlanırdı.

Satıcı kız onun saçlarına baktığını görmüş olmalı ki, gülümsedi, saçına dokundu, "Parayla alınabilecek en iyi renk," dedi. "Beğendiniz mi?"

Duyduktan sonra hoşlanan Didi gülümsedi: "Bayıldım. Ne kadar da doğal duruyor."

"Ben de sizinkini beğendim," dedi satıcı kız. "Peki ama, bu

-14-

uzun saçlar sizin için zor olmuyor mu... bu sıcakta, üstelik gebeyken?"

Didi saçlarını elledi, kız yanıtladı: "O kadar da kötü değil. Neyse ki çok düz, dolayısıyla uğraşmam gerekiyor. Ama istesem de kesemem. Kocam uzun saç sever."

Kız Didi'nin bedenine uygun, bordo rengi, ipek bir sabahlıkla aynı renk gecelik, külot ve sutyen takımı çıkardı. Gecelik biraz dar gelse de, takım Didi'nin üzerinde hârika durdu.

Ellerindeki en büyük bedendi; Didi, Göbek sonsuza kadar böyle kalmayacak nasılsa, diye düşündü.

"Alıyorum," dedi, giyinme odasından çıkarken. Dükkanın içinden dışarıyı, alışveriş merkezini gözleriyle şöyle bir taradı. Bir erkeğin sırtını seçer gibi olunca, yürek atışları hızlanıverdi. Uzun, bol yapraklı bitkiler tahta sırada oturan kişiyi daha iyi görmesini engelliyordu; o adam olup olmadığını kestirmek güçtü. Didi kasaya gitti.

"Özür dilerim, ne sormuştun?" dedi, dalgın dalgın.

"Kız mı, oğlan mı?"

Didi gülümsedi. "Aslında bir oğlan istiyoruz," diye kabullendi. "Ama bilmiyoruz."

"Hey, şansınız yüzde elli elli, öyle değil mi?"

"Kocama kalırsa, değil," dedi Didi tatlılıkla, "kırmızı çoraplarını haftalardır çıkarmadı ayağından. Bunun şansımızı yüzde yetmiş beşe çıkaracağına inanıyor."

"Kırmızı çoraplar mı?" Satıcı kız Didi'ye bir deliye bakar gibi bakıyordu.

"Hey, deli olan ben değilim," dedi Didi. "Kocam, Kovboy-lar'ın her maçında aynı çorapları giyer. Bir keresinde, ayağında kırmızı çorabı varken, Kovboylar Süper Kupa'yı kazanmış; ondan sonra, her pazar o çorapları giymeye başladı. O günden sonra onları yıkamamı bile engellemeye çalıştı."

"Aman Tanrım," dedi kız, imzalaması için makbuzu uzatırken. "Pazar günleri kocanıza fazla yaklaşmadığınızı umanm."

"Ben bir futbol duluyum," dedi Didi; oysa bu doğru değildi. Sırf kulağa hoş geldiği için söylemişti. Futbola bayılırdı. Fır-

- 15-

sat buldukça maçları Rich ile birlikte izlerdi. Öte yandan, kırmızı çorap kısmı doğrudu. Rich, Kovboylar kaybetse bile çorapların uğuruna inanırdı. "Çoraplar ayağımda olmasaydı, yenilgileri çok daha büyük olurdu," derdi, çorapların uğurundan kuşkuya düşen karısına. Didi'nin, Rich'in bu tuhaf mantığına verilecek yanıtı yoktu.

"İyi şanslar," dedi kız, kızıl saçlarını geriye savurarak. "Kolay bir doğum olmasını ve oğlunuza kavuşmanızı dilerim."

Didi gülümseyerek teşekkür etti.

"Hey, dışarıya fazla çıkmayın," diye seslendi kız, onun arkasından. "Dışarı çok acımasız."

"Merak etmeyin," dedi Didi.

Dükândan çıktı, saatine baktı. Bire beş var. Rich'le buluşma zamanı. Şansı yaver giderse, on, bilemeden on beş dakikalık bir gecikmeyle orada olabilirdi. Koridoru bir uçtan ötekine şöyle bir süzdü. Yalnızca birkaç alışverişçi. Tanrı beni affetsin, diye düşündü; doğumu yaklaşan herkes bu kadar evhamlı oluyor mu acaba? Bakalım, anlatınca Rich ne diyecek?

Eli kolu paketlerle dolu bir halde Dillard'ın önünden geçti, Freshens Yoğurt bölümünde sola, sonra da sağa döndü, alışveriş merkezinin kapısından dışarıya çıktı. Dışarıya dayanılmazdı. Güneş kızgın kırbacını Didi'ye indirdi. On beş-yirmi adım sonra Didi başının döndüğünü hissetti. Arabaya kadar bayılmadan gidebilsem bari, diye düşündü.

Elindeki torbalan beton zemine bıraktı, çevresine bakındı; arabasını nereye bırakmıştı? İrice torbalardan birinde duran çörek paketini yavaşça çıkardı, çöreklerin birinden bir parça kopardı. Çiğnedi, yuttu. Saatine bakınca, biri on geçtiğini gördü ve acele etmeye çalıştı. Üç torbayı bir eline, üç torbayı öteki eline aldı (çantası omzundaydı), çörek paketini de parmaklarının arasına kıstırdı, iki yana sallanarak yürümeye koyuldu. FAO Schwarz'dan şu tahta küpleri almak zorunda mıydı yani? Durdu, torbalan yeniden yere bıraktı, alındaki teri silerken, keşke saçlarımı toplasaydım, diye düşündü.

Didi birkaç metre daha ilerledi, ama Town&Country marka

-16-

küçük minibüsünü bir türlü göremiyordu. Torbalan bıraktı, kendini daha iyi hissetmek için becerebildiği kadar derin bir soluk aldı, çantasını karıştırdı. Anahtarlığını buldu, arabanın alarm zili ötsün diye alarm düğmesine bastı, ama alarm çalışmadı. Onun yerine, bir kapı kilidinin açılırken çıkardığı o boğuk çitirtiyi duydu, sağ yanına bakınca beyaz minibüsünü gördü. Yanlış düğmeye basmıştı.

Tann'ya şükürler olsun.

Rahatlayarak anahtarlığı yeniden çantasına attı, torbaları almak için öne eğildi.

Arkasından gelen bir ses, "Biliyor musun, o ağır paketleri kesinlikle kaldırmamaksın," dedi. "Bebek için çok zararlı."

-. 12.58

Richard Wood, Pontiac Bonneville marka arabasını Laredo Grill lokantasının araba parkında durdurdu, Didi'nin küçük minibüsüne bakındı. Minibüs orada değildi. Kol saatine bir göza-tınca, bire birkaç dakika kaldığını gördü; erken gelmişti. Zararı yoktu. Arabada oyalanıp Bad Company'nin

kasetini dinleyecekti. Didi kocasının yetmişli yıllara saplanıp kaldığını söylerdi; Rich'e göre bu bir iltifattı.

Arabanın saati 13.17'yi gösterince, lokantaya girip bir bakmayı kararlaştırdı. Belki de Didi minibüsü başka bir yere park etmişti. Rich hızla lokantaya seğirtti. Didi'nin arabayı bazen bitişikteki Olive Garden'in parkına bıraktığını nasıl da unutmuştu; orası eve giden otoyolun girişine biraz daha yakındı.

-17-

13-20

Didi konuşmak isteyince, göğsünü dövüp vurup duran yüreği yüzünden dilinin tutulduğunu fark etti. Dönüp arkasına bakması gerekmiyordu. Erkeğin sesini tanımişti. Bu, o ceketli adamdı. Midesinin hafifçe bulandığını hissetti.

"Beni duydun mu, bayan?" dedi ses. "O ağır çantaları taşımamalısın. Bebek için hiç iyi değil." Didi arkasına döndü.

Adam tam karşısında duruyordu; elleri ceketinin ceplerindeydi. Hava sıcaklığı en az kırk dereceydi ve beyaz gömleğinin üzerine bir ceket giymişti. İnsan ceketin gereksizliğini serin alışveriş merkezinde algılayamıyordu, ama şu anda göze alabildiğine uygunsuz görünüyordu.

Didi doğruca onun gözlerinin içine baktı. Adamın kalkık burnu ona sinirli, titiz bir görünüm veriyordu; otobüsün gelmesini çok uzun zamandır bekleyen biri gibi. Dudaklarının uçları da yukarıya dönüktü, bir gülümsemeyi çağırıyordu. Yüzünü buruşturmuş, ince dudaklarını yukarıya, gülümsemeyen gözlerine doğru germişti sanki. Gözleri mavi ve soğuktu; Didi bu gözlerin çok önemli bir şeyden yoksun olduklarını görebiliyordu. Gözlerdeki anlam, tıpkı ceket gibi, bu sıcak yaz gününde bu büyük alışveriş merkezinin otoparkına hiç mi hiç yakışmıyordu.

Didi paketlerini kucaklamış, adamları bakışıyordu. Daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı, ancak görebildiği tek şey, adamın yüzü yerine siyah noktalar oldu. Dur, bekle, dedi kendi kendine, görüş açısını biraz daha daraltarak. Düşün! O kadar da kötü değil. Belki de gerçekten paketler için kaygılanıyor. Unuttun mu? Aynı şeyi mağazada da söylemişti.

Ama erkeğin sesinde gergin bir tını vardı; Didi'yi yargılar gi-biydi. Didi bu suçlayıcı ses tonunu çok iyi tanırdı. Kaynanası (Tanrı onu korusun) ne zaman ziyarete gelse, Didi'ye bakar, şöyle derdi:

"Yeterince beslenmiyorsun, Didi." İşte, aynı ses to-

- 18-

nuydu; iyi ama, Barbara onun kocasının annesiydi, bu acımsa onu takip eden bir yabancı.

Dur bir dakika. Onun seni izlediğini nereden çıkardın? Belki de izlemiyordu. Belki arabasını buralara bir yere bırakmıştı; arabasına binip evine gidecekti.

Didi'nin suskunluğu çok uzun sürmüştü. Yutkunmayı denedi; boğazı kupkuruydu, yüreğiye hâlâ çok hızlı atıyordu.

"Bana yardım etmenize gerek yok. Arabam hemen..." Durdu, ağzından çıkmak üzere olan sözcükler için çoktan pişman olmuştu. Sussana, aptal, kes sesini. Arabanın hemen önünde durduğunuzu ona çaktırman şart mı?

Adam, "Aslında sana benim arabaya kadar yardım etmeyi düşünüyordum," dedi.

Didi soluğunu yitirdi, ağzını açtı.

"Bu pek doğru olmaz sanırım," dedi, çatlak bir sesle. "Kocam beni bekliyor. Öğle yemeğinde buluşacağız da." Dizleri titremeye başladı. Toparlanmak için sırtını minibüse yasladı.

Adamın dudakları iki yana doğru gerildi, dişleri göründü. "Bana kalırsa, bugün yemeğini yalnız yiyecek," dedi.

Didi çocuklu bir anne, yaşlıca bir çift, kansına armağan almaya gelmiş bir koca görme umuduyla, gözlerini araba parkında hızla gezdirdi. Ne zaman iççamaşını düzeltmek ya da sutyenininkisını çekıştirmek istese, insanla kaynayan araba parkında, neden şimdi, birisine en çok ihtiyaç duyduğu şu an tek bir canlı bile yoktu? Neden?

Allah kahretsin.

Aklına Richie ile dün yaptıkları kavga gelince, evet, bu karma, diye düşündü. İnsanın daha önceki yaşamında yaptığı iyiliklerin ve kötülüklerin şimdiki yazgısını belirlemesi. Evet, bu o.

Benim yazgım da bu mu, diye sordu kendi kendine. Karşımda duran, belirsizliği ve gözleriyle beni tehdit eden şu genç adam mı?

Konuşmaya başladı, ama adam onun sözünü kesti.

"Şişşt," dedi. "Kaygılanma. Yalnızca arabayla biraz gezece-

-19-

giz, o kadar."

Didi başını iki yana salladı: "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin," dedi erkek. "Lütfen." Sonra, ekledi: "Israr etmek zorundayım." Arabaların arasında, birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Kadının özel sahasına tecavüz ediyordu; Didi'nin dizlerindeki titreme arttı. Bir sağa bir sola baktı. Biri gelsin, lütfen Tanım, biri arabasından insin. Birileri bizi görsün. Lütfen.

13.25

Didi lokantada değildi.

Rich geciken karısını bekleyen bir adamdan daha açması bir görüntü olmadığını düşündü.

Utandı, boyunbağını düzeltti, garson kıza kibarca gülümsedi.

Sonunda işyerini arayıp tele-sekreterindeki mesajları dinlemeye karar verdi ve Didi'nin 12.30'da bıraktığı, onunla daha erken buluşmak istediğini belirten mesajı dinledi. Karısının sesinde liç hoşuna gitmeyen, anlayamadığı bir şey vardı. Belli belirsiz bir sinirlilik; her zamankinden biraz daha tiz bir tını.

Üstelik, iliç alışılmadık bir telefonda. Rich ile Didi on yıldır birlikteydiler. Rich Wood karısının alışverişi kesip onu aramasına ve randevulannı erkene almak istemesine bugüne kadar hiç tanık olmamıştı. Ertelemek istemesine, evet.

Tatlım, biraz gecikeceğim.

Sevgilim, trafikte sıkışıp kaldım.

Tatlım, uğramak istediğim son bir yer daha var.

-20-

Evet, tamam, peki.

Ama, tatlım, daha erken buluşabilir miyiz?

Didi'yi Laredo Grill'de bulsaydı, ona bu konuda biraz takılacaktı.

Ama Didi orada yoktu.

Rich alışveriş merkeziyle lokanta arasında Didi'nin aklını çecek pek çok yer olduğunu biliyordu. Kitapçıya ya da müzik dükkânına uğramış olabilirdi. Ya da eczaneye.

Ofisini bir kez daha aramadan önce, bir süre bekledi. Di-di'den yeni bir haber yoktu. Bir yerlere uğramış olsaydı, mutlaka arayıp haber verirdi. Didi genellikle geciken biri olmasına karşın, geç kalma konusunda duyarlıydı.

Bir buçukta, saatine bir kez daha bakarken içine bir kurt düştü, boş midesindeki açlığın yerini aldı. Otuz dakika trafikte sıkışmak, bir yere takılmak için çok uzun bir süreydi.

Didi'nin cep telefonunun numarasını çevirdi. Zil tam yedi kez çaldıktan sonra, itici bir erkek sesi duyuldu: Aradığı numaraya şu anda ulaşamıyordu.

Yoksa Didi dünkü kavganın öcünü mü alıyordu? Azıcık bir gecikmeyle, kocasını nasıl kolayca endişelendirebildiğini kanıtlamaya mı çalışıyordu? Bedel ödeme zamanı, diye düşündü öfkeyle; otuz saniyede bir saatine bakmaya başlamıştı.

Rich boğazının sıkıştığını hissetti. Hamileliğinin son günlerindeki bir kadın olarak, bu kadar geç kalması haksızlıktı. Böyle bir durumda Rich'in aklına gelen ilk şey, doğumun başladığı olmaz mıydı?

Ya da başına bir kaza geldiği?

Tele-sekreterini üçüncü kez aradı ve kansının 12.30'da bıraktığı mesajı yeniden dinledi: "Benim," diyordu Didi. "Alışveriş merkezinden arıyorum; biraz daha erken buluşabilir miyiz diye soracaktım."

Sessizlik. "Neyse, önemli değil, l'de görüşürüz. Hoşça kal."

Dinledi, o sessizlik ânını okumaya çalıştı.

Karısının sesindeki şey neydi?

- 21 -

13.30

Damlalar Didi'nin yanaklarından yuvarlanıyordu. Bunlann gözyaşı değil de ter olduğunu umdu. Bu adamın karşısında ağlamak istemiyordu. "Dinle," diye fısıldadı. "Lütfen."

Adam elini uzattı, Didi'nin yüzünü sildi. Onun yüzündeki gözyaşlarını silmişti. "Arabayla biraz gezeceğiz, hepsi bu."

Anahtarları neredeydi? Nerede? Onları nereye atmıştı? Ah, Allah kahretsin, çantasına!

Bir dakika izin ver de anahtarımı arayayım; ben çantamı karıştırırken bir saniye bekler misin?

Peki, anahtarlığı buldu diyelim, ne yapacaktı onlarla? Alarm düğmesi? Ne işe yarayacaktı, peki?

Araba alarmı, soğuk bir şakaydı. Otoparklara, sokaklara, kent yaşamına özgü bir şaka. İnsanlar hiçbir şeye tiz bir sesle öten, içlerine işleyen bir araba alarmından daha kayıtsız kalamazdı. Böyle bir durumda ne düşünüyoruz? Tanım, anahtarını bulsa da şu aptal şeyi bir an önce sustursa, deriz.

Anahtarlığın şu an avcunda olması için çok şey verirdi. Alarm düğmesine basabilir, adamı şaşırtabilir, arabaya atlayabilir, kapılan kilitleyip gazlayabilirdi.

Arabasına yaslandı; hiç kıpırdamıyor, kısa, kesik soluklar alarak dizlerini durdurmaya çalışıyordu.

Adam ona biraz daha yaklaştı, bedeniyle onu hafifçe itti. "Hadi ama. Her şey yolunda gidecek.

Arabam az ileride."

Didi kendi durumundaki birinin hiçbir yere yürüyemeyeceğinin, kıpırdadığı an yere düşeceğinin farkındaydı.

"Pekâlâ," dedi, burnunu çekerek. "Paketleri taşıyabilir misin?" Çantasının dışında bütün torbaları erkeğe uzattı, araba parkında birileri var mı diye, çabucak arkasına baktı. Didi küçük minibüslerin ansızın popüler olduğu güne lanet etti. Adamları ikisi, Town&Country ile küçük bir kamyonetin arasındaki yanm metrelik boşluğa sıkışıp kalmışlardı. Didi'nin hemen arkasında bir başka minibüs vardı, ötesini göremiyordu.

-22-

Daha da kötüsü, kimse onları göremiyordu. Bütün istediği, elini çantasına daldırmak için gereken o bir saniyeydi.

Adam sırtı, "Kusura bakma, yapamam. Yine de, benden bunu istediğin için teşekkür ederim."

Didi arabadan yavaşça uzaklaşıp ayaklarının üzerinde dikildi ve şansını bir kere daha denedi. "Onları taşımamam gerektiğini söyleyen sendin. Bana yardım eder misin? Bunlar gerçekten ağır."

Erkek sakın sakın sırtıyı sürdürdü. "Peki bu kimin suçu, bayaa? Benim mi? Makyaj malzemesi almak için Dillard'da yanm saat harcayan ben miydim? FAO Schwarz'a girip yeni bir torbayla çıkan? Oradan Coach'a dalan? Warner Bros'a? Victoria's Secret'e? Hayır, efendim, ben değildim. Ben hiçbir şey satın almadım. Dolayısıyla hiçbir şey taşımıyorum. Oysa sen, bütün bu paketleri yüklenerek bebeğine zarar verdiğinin farkında bile değilsin. Hadi bakalım. Boşa zaman harcıyoruz."

Tanım, dedi Didi içinden. Adamın onu NorthPark'a adım attığı andan beri izlediğine hiç kuşkusu kalmamıştı. Kimbilir, belki de doktorun muayenehanesinden beri?

Onu neden izlemişti? Bunun için neden onu seçmişti?

Adama sırtını dönmek istemiyordu.

Didi için korku, Rich ile birlikte tüyler ürpertici bir korku filmi izlerken, vampirlerin bir odada yalnız kalan çocuklara saldırmaya hazırlandığı an hissettiği duyguydu; midesinde küçük bir çukur açılır, Rich'e dönüp, "Daha fazla seyretmeyeceğim," derdi.

İşte şimdi de aynen bunu yapmak istiyordu. Sırtını dönmek ve "Bunu seyretmeyeceğim," demek. "Başka kadınları zorla arabaya davet etmene karın ne diyecek?" dedi Didi.

Der demez de pişman oldu. Erkeğin yüzündeki kibarlığın bir bölümü silinmişti. Adamın yumruğunu sıkıştırdığını, sonra gevşettiğini gördü; yüzündeki anlamı denetlemeye çalışıyordu.

Çabucak da denetledi, sonra Didi'nin kolunu tuttu. Canını acıtmıyor ama çekip kurtarmasına da izin vermiyordu. Didi se-

-23-

sindeki olanca yürekliliğe karşın, soğukkanlılığını yitirmesinin an meselesi olduğunu farkındaydı.

Erkek buz gibi bir sesle konuştu: "İlk kuralımızı koyalım, tamam mı? Karımın adını ağzına almayacaksın."

"Özür dilerim, oldu mu?" dedi Didi açması, alçak bir sesle. "Dinle, bir bebeğim olacak."

Erkek onun kolunu bıraktı, "Kaygılanma," dedi. "Daha önce de söylediğim gibi, yalnızca seni arabayla gezdirmek istiyorum, hepsi bu."

Didi'nin yere yuvarlanmamak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Başını sallıyor, üst üste yineliyordu: "Seyretmeyeceğim, seyretmeyeceğim."

"Ne yapıyorsun?" dedi, Didi'yi kolundan çekerek. Didi iki arabanın arasına, yere çökmüştü.

"Ne yapıyorsun?" diyerek kadını bir kez daha çekti; sesini yükseltmemeye özen gösteriyordu.

Boğazını temizledi, boğuk bir sesle şöyle dedi: "Bayan, ayağa kalkar mısın, lütfen."

"Yapamam." Soluğu kesildi. "Kalkamam. Beni rahat bırak. Kimseye söylemem. Lütfen beni bırak.

Karnım ağrıyor. Kocam beni bekliyor. Bırak gideyim, lütfen."

"Sana kalk dedim."

Didi kalkabilseydi, kalkardı. Ama kıpırdayamıyordu. Torbalan hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

Sonra, hepsini birden bıraktı; çantasını düşürmemek için beceriksizce çabaladı. Anahtarlar, anahtarlar, anahtarlar...

Adam onun üstüne eğildi: "Sana kalk dedim!"

Didi bağırarak niyetiyle ağzını açtı, ama bunun için gereken soluğu bulamadı. Sanki olanca gücüyle iki kilometre koşmuş ve soluksuz kalmıştı. Hiç olmazsa burnundan soluyabilmek için ağzını kapadı, dudaklarını ısırıldı.

"Kalk ayağa!"

Didi başını ağır ağır iki yana salladı.

Kimse onlan göremezdi. Didi hâlâ yerdeydi. Ağlamak üzere olduğunu anlayınca, beyaz çörek torbasıyla yüzünü gizledi. Adam onun zayıflığını görmemeliydi. Birden ağzında tuzlu bir

-24-

tat hissetti. Isırdığı dudakları kanıyordu.

Kese kâğıdını bir vuruşta düşüren adam onu koltuk altlarından sıkıca kavradı, ayağa dikiverdi. Bu bir saniye, Didi'nin adamın gücünü hissetmesine yetmişti. Gebeliğinin iyice ilerlediği bu aşamada kocası divandan ya da yataktan kalkmasına yardım ederken bile zorlanıyordu. Onu bu biçimde, tutup yerden kaldınvermesi söz konusu bile değildi. Böyle bir durumda Rich bir kriko kullanmak zorunda kalırdı.

Didi'nin bacakları adamın işini zorlaştırmıyordu, yine de adam onu inatçı bir otu koparır gibi, bir çekişte kaldınvermiş-ti. Didi ayaklarının üzerine basar basmaz, yeniden aşağıya doğru kaymaya başladı.

"Hadi, yürü," dedi -adam bedeniyle onu hafifçe dürterek. "Hadi bakalım. Hamile olabilirsiniz ama sakat değilsin. Daha beş dakika önce mağazadan bir rüzgâr gibi, uçarcasına çıkıyordun -onca torbaya karşın. Şimdiyse üç metre gidemeyeceğini mi söylüyorsun?" Kadını dikkatle süzdü: "Kendine ne yaptın böyle? Şu haline bak." Eliyle onun ağzını sildi, sonra da kanı gösterdi. "Bir şey söylesene." Didi konuşmaya çabaladı ama sözcükler bir türlü çıkmadı. Kendi canı için, bebek için, ailesi için duyduğu korku, dünyanın bütün korkuları birleşmiş Didi'nin ağzında toplanmıştı; kanlı ve dilsiz ağzında. Boğazı çimentoyla dolmuştu sanki. Dilinden başka hiçbir yerini oynatamıyor, diliyse onun soluk almasına yardım etmek için elinden geleni yapıyordu.

Buradan ayrılma, kendi arabasının yanında olmanın verdiği güven duygusundan uzaklaşma fikri onu neredeyse felç ediyordu. Kapısının, kilitli olmayan kapının dibindeydi. Kilidi açma düğmesine değil de alarm düğmesine basmış olsaydı, belki adamı korkutup kaçırmayı başanırdı. Belki. Başına gelenlerin tek nedeni bu muydu yani? Allanın belası anahtarlıktaki yanlış düğmeye basmış olması mı?

Adam onu bir kez daha itekledi. Didi kıpırdandı, birkaç adım attı, araba sıralarının arasındaki geçide çıktı. Önlerinden bir araba geçti.

-25-

Ansızın içinde bir umut ışığı belirdi. Arabaların arasındayken hiç şansı yoktu, ama burada, bu açıklıkta biri onu görebilirdi. Biri onun koştüğünü görebilir-

Koşmak mı? Kimi kandırıyordu kuzum? Az önce suya batan bir çapadan daha büyük bir hızla yere çöken kimdi? Koşamazdı, aylardır koşmamıştı. Bebeğin başı bacaklarının arasındayken, leğen boşluğundaki damarlara baskı yaparken, Didi basamakları bile teker teker tırmanmak zorundaydı. Kızlannın peşinden koşuyormuş gibi numara bile yapamazdı. Kızlarım. Didi soluğunu tuttu, elindeki torbalan yere attı.

"Onlan yerden alır mısın, bayan. Lütfen," dedi adam.

"Alamam," dedi Didi soluk soluğa. "Taşıyamayacağım kadar ağırlar." Ardında bir iz bırakmak istiyordu.

"Lütfen kaldır onları," dedi adam.

Didi başını olumsuz anlamda salladı. "Yapamam. En iyisi burada bırakalım."

Adam onun yüzünü görebilmek için başını bir yana eğdi, "Torbalan bir araba parkının orta yerinde öylece bırakamayacağımızı bal gibi biliyorsun," dedi.

"Önemli değil," diye atıldı Didi onu anlamamış gibi yaparak. Onu yeniden yere doğru çeken korkuyla savaşıyordu. Bu adam güneşli bir günde, Merkez Otoyolu'ndan üç yüz metre uzaklıktaki bir araba parkının ortasında, güpegündüz ona ne yapabiliirdi ki?

Fazla bir şey yapamazdı, değil mi? Bu düşünce Didi'yi azıcık da olsa yüreklendirdi.

Oldukça sakın görünüyor, diye düşündü. Ayrıca mantıklı da; dolayısıyla deli olamaz.

Cesaretle yineledi: "Önemli değil, boşver. Onlan istemiyorum. Gerçekten. Sen de taşımak istemediğine göre, bırakalım gitsin."

"Lanet olsun," diye homurdandı adam. Sağ elini kadından çekmeksizin, sol eliyle yerdeki torbalan kavradı. "Ben taşırım. Oldu mu? Şimdi mutlu musua' Hadi bakalım, biraz daha hızlı yürümeye çalış." -26-

Adam acele ediyordu, ama Didi ayaklarını sürüdü. "Az kaldı. Sonra oturabilirsin," dedi adam kibarca. Didi yine de acele etmedi. Yürümek, emeklemek, yavaş, daha yavaş hareket etmek istiyordu; tâ ki sonunda bütünüyle duruncaya kadar; oturmak, soğuk bir şey içmek, bir şeyler yemek, soluklanın düzene sokmak, bebeğini doğurmak ve bu kâbustan uyanmak istiyordu.

İçinden bir daha NorthPark'a ayak basmamaya yemin etti. Daha doğrusu, hiçbir alışveriş merkezine gitmeyecekti: Yanında kocası, bir arkadaşı ya da bir tabanca olmadan, asla. Alı, bir tabancanın şu anda neler yapabileceğini bir düşünsenize. Özür dilerim, bana bir dakika izin verir misin?

Çantamdaki tabancayı bulup sana ateş edeceğim de.

Aradan ne kadar zaman geçmişti? Adamlarla konuşmaya başladığı o andan bu yana, araba parkında tek bir canlıya bile rastlamamış olması mümkün müydü? Herkes neredeydi?

Bir sonraki sırada duran bir arabadan iki kadının indiğini görünce, sevinç çığlıkları atmamak için kendini güç tuttu.

Didi ağzını açınca herhangi bir ses çıkarmayı başanp başaramayacağını bilmiyordu, ama bir dakika önce, hiçbir çıkış yolu bulamazken elini kolunu bağlayan korku, bir kaçış şansı gördüğü şu anda Didi'yi güçlendirdi.

"İmdat! Bana yardım edin!" diye bağırdı, adamdan uzaklaşarak. Adam hızlıydı. Parmaklarını Didi'nin koluna batırdı.

Didi serbest olan kolunu kaldırdı, adamın yüzüne indirdi. "İmdat!" diye bağırdı. "Beni-"

Kadınlar dönüp baktılar.

İşte o zaman adam Didi'nin kolunu bıraktı, ensesini kavradı, kendine çekti ve dudaklarından sertçe öptü; bütün bunlar bir saniyede olup bitmişti.

Dudaklarını kadının dudaklarına bastırmıştı; soluğunu onun boğazına üflüyor, dilini ağzının içine sokuyordu. Bu arada yürümeyi hiç kesmemişti. Didi bu surattan kurtulmaya çalıştı, ama adam çok güçlüydü. Ensesine, canını acıtacak kadar sıkı

27-

yapışmıştı. Adam sevgilisi olsaydı, ona, dur, canımı yakıyorsun, derdi.

Ama bu adam onun sevgilisi değildi.

Kadınların bakışp gülümsediklerini gördü; başlarını salladılar, yollarına devam ettiler.

Erkek geri çekildi, aynı anda da Didi tiz bir çığlık attı. Bunun üzerine adam onu bir kez daha kendine çektir, dudaklarını dudaklarının üzerine bastırır, ama bu kez kadının dudağını ısırır ve dişlerinin arasına sıkıştırır. "Kes şunu," diye tısladı, dişlerinin arasından. "Yürümeye devam et."

Didi erkeğin ağzının içine inleyerek, küçük adımlarla onun yanısıra, koşarcasına ilerliyordu.

Sonra adam ondan uzaklaştı, Didi de hemen arkasına dönerek kadınlara bakındı.

Yararsızdı, zira kadınlar binaya girmişti bile. Erkek durdu; kınk dökük, bej rengi bir steysin vagonun yanına gelmişlerdi. Sağ eliyle kadının ağzını kapattı; torbalan yere bıraktı, elini cebine sokup anahtarım aramaya başladı. Yolcu kapısını açtı, Didi'yi koltuğa doğru itekledi.

Didi haykırdı, çünkü kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Adamın amacı belli değildi, ama niyetinin Didi'yi Laredo GrilPe kadar arabasıyla götürmek olmadığı açıktı. Gözü karardı, peş peşe çığlıklar atmaya başladı, ama onu duyan olmadı.

Adam arabaya bindi, motoru çalıştırdı. "Biliyor musun," dedi, "sesini kessen iyi olacak; gerçekten." NorthPark'ın araba parkında hızla ilerliyorlardı. Eski araba berbat kokuyordu. Didi bir an bu iğrenç kokunun kendisinden geldiğini sandı. Bağırsaklarının denetimini yitirmiş miydi yoksa?

Hayır. Bu eski, pis bir kokuydu. Araba ekşimiş, bozulmuş yiyecek kokuyordu. Bakışlarını adama çevirdi.

Direksiyonu her iki eliyle, sıkıca tutuyordu.

Didi ona bir şeyler söylemek isterdi. Ama ne? Ne? Kendini kurtarmak için söyleyemeyeceği hiçbir şey yoktu.

-28-

"Adın ne?" diye sordu, en şirin sesiyle. Akıl edebildiğin tek şey bu mu, diye sordu kendine. Adın ne? Neyim ben; koridorda bir yaşıtıyla karşılaşan bir ortaokul öğrencisi mi?

Adam onu yanıtlamadı.

Bana çıkış yolunu göster, Tanrım, lütfen. Sevgili Tanrım, çocuklarımın hatırına bana yol göster; dualarımı duy.

Galiba bunlar gerçekten oluyor, diye düşündü, bir öne bir arkaya sallanmaya başlayarak; gerçekten oluyor. Bu adam, o... ben kaçınıyorum. Zorla götürülüyorum, çalınıyorum. Kibar davranıyor, gülümsemeye çalışıyor ama beni resmen kaçırıyor. Rich beni nasıl bulacak? Peki ama, benden ne istiyor olabilir? Para mı? Elbette! Para istiyor. Birini kaçırmanın herkesin derdi bu değil midir? Fidyeye almak. Ben onun umurunda bile değilim. Beni NorthPark'ta alışveriş ederken gördü ve paralı biri olduğumu sandı.

Ona gerçeği söylersem, ne olur? Daha doğrusu, gerçeği öğrendiği zaman bana ne olur?

Ellerini kavuşturdu, avutucu bir şeyler düşünmeye çalıştı, ama kafası sorularla doluydu: Ölecek miyim? Ölüm beni bura-^da, bu berbat arabada, bu yabancıyla yanında mı bulacak? Ecelim böyle mi-

Bebeğim.

Neden ölümü, pis kokulu arabaları düşünüyordu ki? O ölmeyecekti, çünkü ölürse bebeği de ölürdü, oysa bebeği kesinlikle ölemezdi.

Olanaksızdı bu.

Bebek sağ kalabilmek için bana güveniyor. Annesi olarak benim görevim de bu: Onu korumak, ona zarar gelmesini engellemek. O karnımdayken ölürsem ne biçim bir anne olurum? Kötü bir anne, evet kötü. Yavaşça karnını okşadı.

Richie ile dün yaptığı kavgayı anımsayınca, ürperdi. Zavallı Rich randevuya gelmeyişi, ona hâlâ kızgın oluşuma yoracak. İstelik şu aptal kavga yüzünden. Kavganın nedeni de buydu zaten: bana ve bebeğe gelebilecek zararlar. Rich ne bana ne de bebeğe hiçbir şey olmayacağını haykırmişti. Kötü şeyler

-29 -

düşünerek yuvamıza uğursuzluk getirdiğim için bana kızmıştı.

Bunun üzerine Didi hep en kötüsünden korkmakla budalalık ettiğini düşünmüştü.

Dün en kötüsü dedikleri şey, bulanık, belirsiz kaygılardı. Didi bebeğin iki kalpli, iki beyinli, ya da yetersiz bir kalple, yetersiz bir beyinle doğmasından korkuyordu.

Bugün-yo, bugün bu konuyla yüzleşecek halde değildi.

Elleri titremeye başlamıştı. Karnını usul usul okşamayı sürdürerek camdan dışarıya baktı.

Yoksa Tanrı beni cezalandırıyor mu, diye düşündü. Epeydir günah çıkarmadım. Dualarımı savsakladım, bazı pazarlar kiliseye gitmedim, bazen de gittim ama zoraki. Hıristiyanlığın kolay olduğunu kim söyledi? Tann'yı yüreğinde hissetmek, su içmek kadar kolay mı? Dinimi ihmal ettim. Çocuklarımla kocam da öyle. Televizyon seyrediyor, sevişiyor ama iş dua etmeye gelince, zaman bulamıyoruz. Tartışıyor, küfür ediyoruz. Öyle kibirli, kendini beğenmiş biri olup çıktım ki, Tanrı bana kimin patron olduğunu göstermeye karar verdi.

Bir 'dur' işaretini geçtiler. Devam et, dedi Didi içinden; devam et de sevimli, tatlı bir trafik polisi seni durdursun. Ama erkek bir sonraki dur işaretinde yavaşladı, duracakmış gibi yaptı.

Didi kapı koluna baktı. Arabanın hızı saatte otuz, belki de yirmi kilometreye inmişti. Yapması gereken tek şey, kapıyı açıp kendini dışarıya atmaktı. Titreyen elini kucağından kaldırdı, kapının kulpuna uzandı.

Ve durdu.

Bebek... Dışarıya atlayınca, ya karnının üzerine düşerse? Olanca hızıyla yere çarpmak, su kesesini patlaür, göbek bağıni kopartırsa? Böyle bir darbe bebeğin boynunu kırar, o yumuşak kafasını parçalar mıydı?

Yan gözle adama baktı. Çok sakın görünüyordu. Didi emekleye emekleye ondan kaçmayı başarabilecek miydi? Belki de durur, arabayı geri vitese alır ve Didi'nin üzerinden geçip, onu da bebeği de öldürürdü. Sonra da yoluna sakince de-

-30-

vam eder, kimseye yakalanmadan, kimseye görünmeden ortadan yok olurdu.

Didi'nin kesinkes emin olduğu bir şey vardı: O öldüğü takdirde, bebeğin hiçbir şansı kalmazdı.

Gözlerini bir anlığına yumdu. Bebeğim, Evelyn ya da Adam; annen ne yapması gerekiyorsa, neyi yapabiliyorsa onu yapacak; Tanrı yardımcısı olsun.

13.45

Rich hastanenin doğum servisini aradı, Didi Wood'un hastaneye yatıp yatmadığını sordu ve hayır yanıtını aldı.

Sonunda Laredo Grill'den ayrıldı. Didi hangi alışveriş merkezine gitmişti acaba? Tam yolun karşısındaki Collin Creek'e mi, Galleria'ya mı, yoksa Valley View'a mı? NorthPark?

Rich'i herhangi birinden aramış olabilirdi. Saat on birde doktorda randevusu vardı, dolayısıyla muayenehaneye ve lokantaya en yakın olan Collin Creek'i seçmiş olması, en güçlü olasılıktı.

Rich, keşke genellikle yaptığım gibi doktora onunla birlikte gitseydim, diye düşündü.

Doktoru aradı. Sekreter kız Didi'nin haftalık muayeneden geçtikten sonra, saat on bir buçukta muayenehaneden ayrıldığını söyledi. Sonra almacı doktor aldı ve Rich'e Didi'nin rahminin iki

santimetre daha açıldığını, bununsa gebeliğinin bu aşamasında doğal olduğunu açıkladı. Rich ona Didi'nin gideceği yeri söyleyip söylemediğini sordu. Didi doktora biraz alışveriş edeceğini söylemiş, ama bunu nerede yapacağını açıklamamıştı. Rich telefonu kapadı.

-31-

İşe dönmek yerine, arabayı Collin Creek alışveriş merkezine sürdü. Onun Didi'si alışkanlıklarına sıkı sıkıya bağlı bir yaratıktı ve ne zaman bir mağazaya gitse -herhangi birine- arabasını Dillard'ın yakınında bırakırdı. Rich beyaz renkli, yeni Town&Country'e (broşürüne göre, minibüslerin Cadillac'ına) bakınarak parktaki araba dizilerinin önünden ağır ağır geçti.

Birkaç kez minibüsü gördüğü duygusuna kapıldı ama hemen ardından yanıldığını anladı.

Pazarlama bölümüyle saat üçte toplantısı olduğunu anımsayınca, kısım şefini aradı, bir işinin çıktığını ve ofise gelebileceğini bildirdi. Kadının sesi gergindi: "Ama Rich, toplantın!" Ona şöyle karşılık verdi: "Ama Donna, karimi" Hiçbir açıklama yapmadan telefonu kapadı.

Sonra evi aradı. Didi kendini iyi hissetmemiş ve biraz uzanmak için eve dönmüş olabilirdi.

Bu Didi'ye hiç mi hiç uymayan bir davranıştı, ama olabilirdi.

Telefonu açan olmadı. Çocuk bakıcısı, Amanda'yı almak için okula gitmişti anlaşılın. Rich tele-sekretere Didi için bir mesaj bıraktı ve eve gelir gelmez onu işyerinden aramasını tembihledi. Başka

ne yapabilirdi? Didi'nin dün akşamki kavga yüzünden hâlâ öfkeli olduğuna inanmak zorundaydı. Evet; tek açıklama buydu.

Ama Rich buna inanmıyordu. Öç almak, birilerine fatura ödetmek Didi'nin tarzı değildi.

Kavga etseler bile, Rich'in yemeğini hazırlar, onunla aynı yatağa girerdi; ayrıca bugüne kadar kocasını bir kez bile ekme-miştı. Asla.

Beklenmedik bir olay, bir kaza olasılığı Rich'i kaygılandırdı-yordu. Chicago'yu, babasını anımsadı; yirmi beş yıl boyunca, her gün işten eve 17.54 treniyle dönen babasını. Trenin geciktiği olmuştu, ama Richard Wood o treni asla kaçırmamıştı -eh, hemen hemen asla. 17.54 trenini kaçırdığı gün, öldüğü gündü.

-32-

13.45

Didi adamı durduracak, araba parkından çıkmasını engelleyecek bir şeyler söyleyebilmek için beynini zorladı. Umut kafese kapatılmış bir kuştı ve NorthPark alışveriş merkezinin önünde kafeslenmişti. Bir kez parktan çıkıp Dallas caddelerine ya da otoyola daldılar mı, umut adındaki küçük kuş bu adamın arabasından uçacaktı. Didi'nin şu anda, henüz şansı varken, bir şeyler yapması gerekiyordu. Ağzı kurumuştı, derin bir soluk alınca yüreği deli gibi çarpmaya başladı.

"Dinle," dedi. "Zengin sayılmayız, ama-" Ağlamak istiyor ama kendini tutuyordu. "Kocamı ara. Sana para vereceğinden eminim-"

Adamın yumuşak gülüşü Didi'yi susturdu.

Dinliyordu demek? Didi'nin sözcükleri ona ulaşıyordu. Yüreklenen Didi, bastırdı:

"Söylemeye çalıştığım şey, yani... amacın-" Heyecandan tıkanı. "Eğer beni şimdi bırakırsan, arabama biner ve olup biteni unuturum; kimseye hiçbir şey söylemem. Birbirimizi bir daha hiç görmeyiz, yeter ki beni bırak, lütfen... lütfen, bırak gideyim..." Didi'nin bacakları yapış yapıştı. Gerginliği azaltmak için Göbeği ovaladı.

"Söylesene, birbirimizden ayrılmamız ve bir daha asla görüşmememiz seni üzmez mi?" diye sordu erkek.

Neden söz ediyor bu, diye düşündü Didi. Bunlar ne kadar anlamsız sözler böyle. Yoksa bu adam bir hata mı yaptı? Belki de beni bir başkasıyla karıştırdı. Hali tavrı beni tanıyormuş gibi. Çılgınca bir hata, ama bir hata. Beni Starwood ya da Highland Park'ta oturan biri sanıyor galiba. İçinden bağırarak geliyordu: Değilim, o ben değilim!

"Özür dilerim; beni tanıyor musun?"

"Evet," dedi adam. "Seni bana kader getirdi."

Didi'nin midesi bulanıverdi.

Başını sallayarak, ağlamaklı bir sesle sordu: "Kaderin bütün

-33-

bunlarla ne ilgisi var?"

"Elbette /ar; hem de her şeyle," dedi adam.

"Kocam beni bekliyor," dedi Didi. "Biraz daha geciksem, fena halde kaygılanacaktır. Polisi arayacağına hiç kuşum-"

Adam onun sözünü kesti: "O zamana kadar biz çok uzaklarda olacağız, bayan."

Didi'nin yüreği kabardı. Yüreği patlayacak, göğsünden dışarıya fırlayacaktı sanki. Bir inilti salmamak için eliyle ağzını kapadı.

İkimizle ilgili bazı taşanları var, diye düşündü. İlerliyor, bir yere doğru yol alıyor, Didi'yi de yanında götürüyordu. Rich karısının kaybaldığını anladığında, onlar çok uzaklarda olacaktı. Aman Tanm; bunun anlamı ne?

"Çoktan endişelenmeye başlamıştır," dedi Didi. "Randevuya fazlasıyla geciktim. Ne zaman geciksem, arayıp haber veririm."

"Yakınlarda telefon yok."

Didi az kaldı cep telefonundan söz edecekti; hemen kendini tuttu. Demek ki adam onun Warner Bros dükkânından Rich'i aradığını görmemişti. Güzel; onu uyandırmanın gereği yoktu. Rich onu nasılsa arardı. Cep telefonunun yardımıyla Didi'nin bulunduğu yeri saptamak olası mıydı acaba? Belki

de telefonda bunu sağlayan bir aygıt vardı? Polis numarayı çevirir, Didi'nin yerini saptardı. Bir dakika kadar konuşmadı; hâlâ yatışmamış olan kamını yalayan hüznün dalgasının geçip gitmesini bekledi. Sonra, "Söylemek istediğim şu," diye yineledi, "istediğin şey paraysa, bir şeyler bulabileceğimize eminim-"

Adam bir kez daha tatlı tatlı güldü.

Bu gülüşten cesaret alan Didi yeniden denedi: "Ya da, beni bırakabilirsin. Herhangi bir zarar verilmedi-"

"Çoktan verildi."

"Yo, pek sayılmaz," dedi çabucak; canı ağzını silmek istiyordu. "Bana kalırsa bir hata yaptın. Beni zengin biri sandın, oysa biz hiç de-"

"Bunu hiç düşünmedim, bayan."

- 34 -

Didi bastırdı: "Ama bunu sürdürürsen, gayet iyi biliyorsun ki, bu bir.... bir...." O iki korkunç sözcüğü bir türlü söyleyemiyordu.

"Adam kaçırma mı?"

"Evet," dedi Didi. "Şimdi yapman gereken tek şey, beni hemen burada arabadan indirmek. Lütfen," diye ekledi. "Dur ve düşün. İyi düşün. Adam kaçırmanın çok büyük bir suç olduğunu bilmiyor musun? Bunun cezası Teksas'da, yanılmıyorsam idamdır."

"Bunun için önce beni yakalamalan gerek," dedi adam.

"Ama mutlaka yakalarlar., şeyi..." Kötü adamı diyecekti, sustu.

"Her zaman değil," dedi adam. "Bakalım bizi bulabilecekler mi?"

Didi ona bakıyor, karşı çıkmak istiyordu. Kötü adamı yakalamamak, ha? Yo, bu olanaksız.

Kötü adam er geç, mutlaka yakalanır.

Öyle değil mi?

"Şu yaptığın şey," diye başladı.

Adam soğuk soğuk gülümseyerek onun sözünü kesti: "Evet, biliyorum. Bu durumda bana, yakalanmamak için elimden geleni yapmak kalıyor."

Didi onun ucu kalkık burnuna bakmayı kesti, yüzünü yola çevirdi. Zilini kudurmuştu. Buna karşın bedenini dingin, kıpırtısız tutmak için insanüstü bir çaba harcıyor, ama dizlerinden aşağısını denetleyemiyordu.

Adamın 75 numaralı otoyola doğru ilerlediğini gördü.

Adam onun aklından geçeni okumuş gibi, "Sıkı dur, bebek," dedi. "Geriyeye bakmak yok. Yine de, iyi denemeydi doğrusu," dedi o genizden gelen sesiyle. "Uzun, zorlu bir yoldayız. Ama yola çıktık bir kere."

Didi kollarıyla kendini sardı, gözlerini ileriye dikti. Bu pis kokulu arabada aldığı her solukta korku ciğerlerine işliyordu. Otoyola çıkan yan yolda sağa döndüler, birkaç saniye sonra Merkez Otoyolu'nda, saatte yüz on kilometre hızla, Dallas'ın

-35-

kent merkezine doğru ilerliyorlardı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

"Acele etmeye niyetim yok," dedi adam. "Bu işi tatlılıkla, kolayca halledeceğim."

Sözünü tuttu, diye düşündü Didi; öte yandan, bu kadar yavaş gitmeyi de kastetmemişti herhalde. Trafikte sıkışıp kalmışlardı. Üç şeritli otoyol şu anda tek şeride inmişti. Işıklı, turuncu tabelalardaki uyarılara bakılırsa, trafik kolay kolay açılmayacaktı:

YAVAŞ! YOL ÇALIŞMASI

Didi'nin soğukkanlı sürücüsünün yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Elleri kıpır kıpırdı.

Çıkışlardan birini az önce geçmişti, bir sonraki çıkışa epeyce vardı ve dört bir yanını saran arabaların arasında kısıp kalmıştı. Sol şeritteki araçları sağ şeride yönlendiren turuncu külahlar, steysin vagonunun yanısıra uzanıyordu. İleride, yüksekteki san ok ısrarla yanıp sönüyordu. Ok 'buraya gel' der gibiydi. Derhal.

Adam radyoyu açtı, radyodan yayılan folk müziğine mınıl-danarak eşlik etmeye başladı. Didi tam yüzeysel, suya sabuna dokunmayan bir sohbet başlatmak üzereyken, yeniden duru bir biçimde düşünebildiğini hissetti. Bu arabadan çıkmanın bir yolu vardı. Sağ şeritteydiler. Arabanın sağında, onun oturduğu yandaki alçak, beton bariyer göz alabildiğine uzanıyordu. Araba durmuştu. Saatte sıfır kilometre. Adam parmaklarıyla direksiyonda tempo tutuyor, hafif bir sesle radyodaki şarkıya eşlik ediyordu. Didi saatte sıfır kilometre hız yapan bir arabanın kapısını kolayca açıp dışarıya çıkabilirdi. Öte yandan, araba bariyere öyle yakın görünüyordu ki, kapı açılmayabilirdi. Didi şu anda sağdı. Peki, ya böyle bir cesa-

-36-

ret gösterisine kalkıştığı için adam onu öldürürse?

Ellerini göbeğinin, sonra da yüreğinin üzerine koydu. Yüreği güm güm atıyordu. Beni öldürmez, diye düşündü. Buna inanmak zorundayım. Oldukça... düzgün birine benziyor.

14.20

Rich işyerini bir kez daha aradı, Donna'ya kansından âcil bir telefon beklediğini söyledi.

"Aradı mı?" diye sordu. Donna hayır dedi ve her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Rich bu soruyu nasıl yanıtlayacağını bilemiyordu; yanıtlamadı.

Sonra yeniden evi aradı. İngrid, Amanda ile birlikte eve dönmüştü. Hayır, dedi İngrid, Didi'den herhangi bir haber almamıştı. Evet, kızların ikisi de evdeydi, her şey yolundaydı.

"Baba, baba!" Beş yaşındaki kızı karşısındaydı. "Akşam yemeğine gelecek misin?"

"Henüz bilmiyorum, tatlım. Belki."

"Annem nerede?" diye sordu Amanda.

"Annenle öğle yemeğinde buluşacağız. Daha sonra da eve döner, oldu mu? Okul nasıldı?"

"İyi," dedi Amanda. "Bir sürü ev ödevi verdiler, annem bir görse. Kocaman bir dinozoru kesip boyamam gerek."

"Annen yakında evde olacak, tamam mı?"

"Tamam. Seni seviyorum." Amanda'nın konuşması bitmişti, telefonu kapadı.

Rich gülümsedi, ahizeyi yerine taktı.

İçindeki kof sızı bir türlü geçmiyordu. Kansı neredeydi? Do-

-37-

ğurmak üzere olan karısı nerelerdeydi? Bu kavurucu sıcakta, 15. Cadde'deki Mobil benzincisinde dururken kendini çok zavallı hissediyordu. Hayır; kansı için ölesiye kaygılanırken gündelik görevlerini yerine getiremeyecekti.

Susuzluktan öldüğünü aynmsayınca Mobil'in küçük dükkânına girdi, kendine altı kutuluk bir paket Coca-Cola ile birkaç şişe su aldı. Susuzluğunu gidermek, birkaç saniyeliğine de olsa kendini iyi hissetmesini sağladı.

Sonra arabasını Valley View alışveriş merkezine sürdü.

Araba dizilerinin önünden bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı, birkaç kez geçti. Didi buradaysa, Rich onu mutlaka bulacaktı. Onu berberde, zamanı da kocasını aramayı da unutmuş bir halde bulunduğu zaman da, ona saçlan masmavi kesilin-ceye kadar bağıracaktı.

14.30

Didi ile adam dakikada bir-iki metre yol alarak, arabada on dakika kadar oturdular.

Adamın giderek endişelendiği görülüyordu. Sağ sinyalini açıyor, hemen ardından kapıyor, sonra yine açıyor. Didi onun fırsat bulunduğu an otoyoldan ayrılacağını farkındaydı. Bir ara cep telefonu çalıyormuş duygusuna kapıldı, ama radyonun sesi öyle yüksekti ki, emin olamadı. Telefon çantasının içinde, daha doğrusu dibindeydi. Kulaklarını açıp dikkatle dinledi, ama yalnızca radyonun sesini duyabildi. Bana öyle gelmiş olmalı, diye düşündü.

Şimdi araba hiç hareket etmiyordu.

Tam zamanıydı.

-38^-..

Kapının koluna yapıştı, kapıyı açiverdi. Didi haklı çıktı. Kapı bariyere fazla yakındı. Otuz santimden fazla açılmadı. Adam direksiyonu hemen sağa kırdı, arabayı bariyere sürterek kapının kapanmasını sağladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye haykırdı, kadını ensesinden yakalayıp kapıdan uzaklaştırarak. Koltuğunda iki büklüm olmaya zorlanan Didi bir çığlık attı, ensesine yapışmış, başını aşağıya doğru bastıran ele direndi. Doğrulamaya, adamın elini ısırmaya çalıştı. Erkek onu olanca gücüyle aşağıya doğru iterken, homurdamyordu.

Az sonra araba hareket etti, bir durup bir kalkarak ilerlemeye başladı. Direksiyon bir şu yana bir bu yana dönüyordu. Didi hangi yöne gittiklerini anlamaya çalıştı, başaramadı. En az altı kez doğrulup oturmaya denedi, sonunda adam bundan vazgeçmesini söyledi.

"Öyle kal, lütfen," dedi. "Başıma yeterince dert açtın zaten. Olduğun yerde kal."

Dert mi açtım, diye düşündü, cam hizasından oldukça aşağıya iteklenen, başını kaldırmaması bile engellenen Didi. Polis geldi mi? Durdurulduk mu? Kocam yanımda mı? Hayır. Demek ki hiçbir dert açmamışım.

Radyoyla aynı hizadaki gözlerini yere doğru çevirdi. Telefonun yine boğuk bir sesle çaldığını duyar gibi oldu, ama müziğim gümbürtüsü yüzünden yine emin olamadı.

Merkez Otoyolu'ndan ayrıldık mı? Galiba. Didi ağaçlar, evler görebiliyordu. Adam otoyoldan çıkmış, yan yollarda ilerlemeye başlamış olmalıydı. Didi'yi nereye götürüyordu?

"Kalkabilir iniyim?" diye sordu.

Adam bir şey demedi, ama elini onun başından çekti; Didi bunu 'evet' diye yorumladı. Doğruldu.

"Az önce ne yapmaya çalışıyordun?" diye sordu adam. "Aklından neler geçiyordu?"

Didi yanıt vermeyince, sözünü sürdürdü: "Dinle, seni suçlamıyorum. Sana kızmadım."

- 39 -

Sözünü kanıtlamak istercesine gülümsedi. "Gördün mü? Ama anlamak zorundasın; ne yapsan faydasız."

Didi kafasını, adamın eliyle bastırıldığı yeri ovuşturdu.

"Belki de iyi anlatamadım. Uslu durmak zorundasın. Bir süre birlikte yolculuk edeceğiz, hepsi bu. Sen bir bebek taşıyorsun, dolayısıyla dikkatli olmalısın. Beni anladın mı?"

"Beni bırak, lütfen," dedi Didi cılız bir sesle. "Bir kocam var... çocuklarım..."

Gözünün ucuyla belli belirsiz bir gülümseme gördü. Adam şu kadarlık etkilenmemişti.

Onu duyup duymadığı bile belli değildi.

Müziğin sesini kıstı, şöyle dedi: "Dinle, seninle tartışmama-yı yeğlerim. Bir daha arabadan inmeyi deneme. Dost olmamızı istiyorum, ama sana güvenebileceğimi kanıtlamaksın."

"Dost mu?" diye yineledi Didi, yanlış duyduğunu düşünerek. "Evet, elbette. İki dost. Kesinlikle."

"Arabadan atlamamanın bebeğe zarar vereceğini düşünmedin mi?"

"Arabadan atlamaya niyetim yoktu," dedi Didi. "Bir daha böyle bir şeye kalkışmayacağım. Söz veriyorum."

"Güzel. Öyleyse sorun çıkmayacak demektir," dedi adam. "Şimdi uslu bir kız ol ve arabayı rahatça kullanmama izin ver. Otoyoldaki çalışma yüzünden bir saatten fazla zaman yitirdik."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Didi dikkatle.

"Mazatlan," diye yanıtladı adam.

Didi sesini çıkarmadı. Öğrenmek istemiyordu.

"Meksika," diye ekledi adam.

En azından söyledi, diye düşündü Didi, ürpererek.

Didi'ye bir kez daha telefon çalıyormuş gibi geldi.

Az sonra gözüne depodan gece kulübüne çevrilen çıplak binalar, dövme yapılan dükkânlar çarptı; bunlar Dallas'ın kent merkezinde bulunan ve lokantalıyla, barlarıyla ünlü, gürültülü, kanşık, biraz da tehlikeli Deep Ellum mahallesini simgeliyordu. Buradan sapabilecekleri birkaç eyalet karayolu vardı. Houston'a giden 30, Shreveport'a giden 20 numaralı karayolla-

-40-

n, ya da Waco, Austin, San Antonio üzerinden sonunda Meksika'ya ulaşan, 35 numaralı otoyol. Meksika'da onları (onu) kimse bulamazdı. Ne Rich, ne polis, hiç kimse. Meksika, ortadan yok olmak isteyenlerin gittiği yerdi.

Yok olma olasılığı -üstelik onunla birlikte- Didi'nin boğazını kuruluverdi. Dudaklarını yalayınca ağzında hiç tükürük kalmadığını fark etti. Alışveriş merkezinden beri ilk kez susadığını kabullendi. Tam adama havalandırma aygıtının açık olup olmadığını soracakken, gözü arabanın kumanda panosuna takıldı. Hayır, havalandırma aygıtı yoktu. İşte bu harika, diye düşündü; bundan sonraki on beş dakika boyunca, havalandırma aygıtı olmayan, kırık dökük bir arabaya zorla tıklandığından başka bir şey düşünemedi.

Bu gerçekten önemli bir sorundu. Didi sıcaktan bunalmıştı. Kendi küçük minibüsünde pek çok şeyin yanısıra, dışarıdaki ısının derecesini söyleyen bir gösterge de vardı. Oysa bu eski arabanın bir kliması bile yoktu. Panodaki saat kırktı. Arabanın içindeki hava deliği sıcak hava üflüyordu, camlarsa kapakydı.

Didi adamın Waco'nun güneyine giden 35E sayık eyalet yoluna çıktığını gördü. "Waco'ya mı gidiyoruz?" diye sordu.

"Hayır," dedi adam; sesi daha önceki kibarlığının çoğunu yitirmişti. "Sana nereye gittiğimizi söyledim ya. Habire sorup durma."

Didi derin bir soluk aldı, bakışlarını başka yöne çevirdi. Yol insanı ipnotize ediyordu.

Rich'in kullandığı arabada öylece oturup zihnini bütünüyle boşaltmak, kendini önünde uzanan yola kaptırmak öyle kolaydı ki. Ama bugün, yapamazdı. Böylesine bunalmışken, soluk almakta zorlanırken, böylesine korkmuşken; hayır.

Camı açmak için uzandı; aynı anda adamın tepesi attı, haykırdı: "Ne yapıyorsun?"

Bu ani öfke karşısında şaşırın Didi yutkundu, "Sıcak bastı," dedi. "Camı açacaktım."

- 41 -

"Hayır," dedi adam kesin bir dille. "Cam açmak yok. Yoksa yine bağırarak mı istiyorsun?"

"Burada sesimi kim duyar ki?"

"Olmaz dedim."

"Bağırılmayacağını," dedi Didi. "İnan ki çok bunaldım. Havaya ihtiyacım var."

"Eh, bunu alışveriş merkezindeyken düşünmeliydin. Orada havaya ihtiyacın yoktu, öyle değil mi?" dedi soğukça.

Neden söz ediyordu bu? Hem neler oluyordu? Neden bu kadar kızgındı? "Nefes alamıyorum," dedi. Adam ortadaki hava deliklerinden birini ona doğru çevirdi. "İşte," dedi, "işte sana hava."

Didi arkasına, kahverengi, muşamba koltuğa yaslandı, gözlerini kapadı. Eliyle alınındaki terleri sildi, gözlerini açtı. "Durup bir şeyler içemez miyiz?" diye sordu. "Susadım." Adamın baştaki kibarlığını az da olsa geri getirmeyi umuyordu.

"Hayır, bir şeyler içmek için duramayız," diye yapıştırdı adam. "Ne yaptığımızı sanıyorsun? Disney World'e doğru geziye çıktığımızı mı? Otur ve çeneni kapa." Sonra, kendini topladı, "Lütfen," diye ekledi.

Didi'nin oturma konusunda seçeneği zaten yoktu; sesini de kesti. Çabuk sinirlenen biri, diye düşündü. Ruh hali çok değişken. Yoksa bu 'bayan', 'lütfen' fasılları yalnızca bir maske mi? Eğer öyleyse, Tanrı yardımcım olsun.

Birkaç dakika sonra, adam şöyle dedi: "Dinle, üzgünüm ama zaman yitiremeyiz. Kendimi yola vermeliyim, tamam mı? Ne çok hızlı, ne de çok yavaş gitmek istiyorum. Daha sonra bir mola veririz." Onun bu incelikli tavrından garip bir biçimde rahatlayan Didi başını salladı, sonra sordu:

"Kocamı aramak istemiyor musun?"

"Hayır!" Genizden gelen sesi tizdi. "Neden onu aramak isteyeyim ki?"

Ter damlaları Didi'nin yanaklarından yuvarlandı. "Para istemek için."

Adam başını olumsuz anlamda sallayarak kadına doğru eğildi, koluna yavaşça dokundu.

"Öyle safsın ki. En hoşuma giden yönün de bu işte."

Didi yüzünü sıvazladı, sonra parmaklarını yaladı. On dakika sonra terindeki tuz, susuzluğunu dayanılmaz hale getirdi; bir yudum su için çıldırıyordu ama sesini çıkarmadı.

Rich ne yapıyordu acaba? Didi'nin lokantaya gelmeyeceğini artık anlamış olmalıydı. Kocasını şimdi neredeydi? Telefonla ona ulaşmaya mı çalışıyordu? Birden cep telefonunu anımsadı. Warner Bros'ta Rich'i aradıktan sonra telefonu açık bırakmıştı. Yoksa Rich çoktan aramıştı da, Didi mi duymamıştı? Şu çalan, cep telefonu muydu?

15.25

Rich Wood karısını Valley View alışveriş merkezinde bulamadı. Araba parkı çok daha karmaşık olan Galleria'da da bulamadı.

Rich karısının Galleria'ya geldiği zaman hemen bitişikteki Westin Otel'in otoparkını kullandığını, arabayı park görevlisine teslim etmekten hoşlandığını biliyordu. Didi buna bayılırdı: Arabadan inip dört dolar ödemek ve boş bir yer arama derdinden kurtulmak.

Böylece Westin'e yollandı ve park bekçisine Didi'nin minibüsünü sordu. Göğsündeki rozette Jose yazan görevli Rich'den minibüsü tarif etmesini istedi. Rich etti. "Alı, evet. Didi. Hayır, bugün park yok. Bebek doğdu?"

Jose, Didi'yi en son dört gün önce gördüğünü ekledi; onun

-42-

-43

arabasını yakına park etmeye özen gösterirdi, çünkü Didi paketlerle birlikte mağazadan çıkınca, "çok beklemekten hoşuna gitmez"di.

Karısının Galleria'yı park görevlisiyle ahbap olacak kadar sık ziyaret ettiğini düşünen Rich kendine gülümsedi. Ah, Didi. Benden gizli bir yaşam daha sürüyorsun, demek? Ben isteyken, sen Jose ile ahbaplık ediyorsun. Westin'in park bekçi-leriyle içli dışlı oluyorsun.

Ama şu anda bunları söyleyecek, şakalaşacak bir kansı yoktu. Daha karısının minibüsünü bile bulamamıştı.

Westin'den ayrılmadan önce, otelin içindeki paralı telefonda Didi'nin cep telefonunu bir kez daha aradı.

15.30

Cep telefonunun hafif titreşimi, bu kez hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak kadar belirgindi.

Didi kıpırdamadı. Gözünün ucuyla adamı süzünce, kendini tam anlamıyla yola ve radyodan yayılan gürültülü müziğe kaptırılmış olduğunu gördü. Boğuk boğuk çalan zilin farkında değildi. Didi telaşlandı, hemen ardından neşelendi, canlandı.

Telefon yerde, onunla kapının arasında duran büyük, siyah çantasının derinliklerindeydi.

Yavaşça, çok yavaşça sağa doğru eğildi, elini bir hamlede (bedeninin geri kalanını kesinlikle kıpırdatmadan) çantanın içine daldırdı. Telefon dört kez çalmıştı. Didi gözlerini yoldan ayırmaksızın, elini çantanın içinde gezdirdi. Tanrı, lütfen şu kahrolası şeyi bulmama yardım et. Öteki çantası öyle küçüktü ki, telefon hep en üstte dururdu -cüzdanının, makyaj torbası-

- 44 -

nın ya da mektupların üzerinde. Sert, küçük çanta oldukça kullanışsızdı -yenisi de öyle- yine de, şu an yanında o çantanın olması için kedilerinden birini seve seve vermeye hazırdı. Zilin altıncı çalıştığı bu. Belki de adamın kulağı ağır işitiyordu, çünkü zilin sesi Didi'ye bir kilisenin on ikiyi vuran çam kadar yüksek geliyordu. Sonunda eli telefon kılıfının pürüzsüz, yumuşak derisine değdi. Telefonu çantadan çıkarmadı, yalnızca açma düğmesine bastı. Zil sesi kesildi. Didi bekledi. Adam arabayı sürüyor, hiçbir şey söylemiyordu. Didi birkaç saniye kadar sustu. Sonra, fısıldadı: "Rich?"

Adam dalgınlığından sıynldı, kadına döndü.

Didi bir kez daha fısıldadı: "Rich?"

"Kiminle konuşuyorsun? Ben Rich değilim," dedi erkek. Kuşkulananmış, işkillenmişti.

"Eh, adını bilmiyorum ki," dedi Didi. "Bana söylemedin." Rich'in onu çantaya karşın duyabileceğini umuyordu.

"Neden bağırarak konuşuyorsun?" diye sordu adam. "Ben sağır değilim." Bir anlık sessizlik. "O çalan şey neydi?" Radyoyu kapattı. Didi'nin yüreği duruverdi. Hiçbir yanıt veremedi.

"Şu zil sesi. Neydi o?" Gözlerini kadının yüzüne dikti. Didi'nin eli çantanın içindeydi.

"Telefon mu, yoksa?" diye haykırdı. Didi'nin üzerine abandı, çantayı çekip aldı. Araba sağa doğru savruldu.

Didi uzaktan uzağa korna sesleri duydu. Çantayı bırakmamaya çalışarak, inledi: "Hayır, hayır." Sonra, yüksek sesle haykırdı: "Rich! Yardım et! Yardım et!"

Adam ona çantayla vurdu. Bir daha, bir daha vurdu; homurdanıyor, direksiyonu tutmakta zorlanıyordu. Yanlarından geçen arabalar korna çalıyordu.

Didi darbelerden sakınmak için yüzünü sağa, kapıya doğru çevirdi ve hemen yanında, sağ şeritte bir araba gördü. Yaşlıca bir kadın olan sürücü, büyük bir merakla Didi'ye bakıyordu.

Didi ellerini dua eder gibi birleştirdi ve dudaklarını imdat, yardım edin dercesine kıpırdattı. Çantayı yere fırlatan adam onu saçlarından çekerek camdan

- 45 -

uzaklaştırdı, kafasını kendi kucağına bastırdı. Didi burnunu direksiyona çarptıktan sonra, öne devrildi. Adamın ayağıyla gaz pedalına sonuna kadar bastığını görebiliyordu. Belki de polisler onu durdurur, diye düşündü. Belki Rich hâlâ telefondadır. Telefonla aranmanın yüreklendirdiği Didi, tedbiri elden bıraktı, avazı çıktığı kadar haykırmaya başladı: "Rich! Rich, yardım et! İmdat!" İşte o zaman, adam yumruğunu onun kulağına indiriverdi.

15.31

Telefon altı kez çaldı, sonra durdu. Rich dinledi, hiçbir şey duymadı, ama tam ahizeyi duvardaki çengele asarken, belli belirsiz bir fısıltı duyar gibi oldu: "Rich?"

Didi'nin sesini duyar gibi olduğunda, artık çok geçti. Telefonu kapatmaya başlamıştı bile; yuvasına oturan almaç çıtırdı-dı. "Allah kahretsin," dedi. Kansının onu çağıran sesini gerçekten de duymuş muydu? Telefonu yeniden eline aldı, çevir sesini bekledi. İlk çevirişinde aceleden yalnızca altı rakam çevirdi. İkincisinde hat meşguldü.

Bir dakika sonra, yine meşgul.

Bir dakika sonra, yine.

Beş dakika bekledi, sonra bürosunu aradı; Didi onu oradan aramış olabilirdi. Çapraz arama yaparak her iki numarayı da meşgul etmek canını sıkmişti.

Hiç haber yoktu.

Bir kez daha cep telefonunun numarasını çevirdi ve o sinir bozucu mesajı dinledi:

"Aradığınız numaraya şu an ulaşılmamaktadır. Lütfen daha

-46-

sonra tekrar deneyin."

Duyduğunu sandığı 'Rich'in nasıl bir Rich olduğunu anımsamaya çalıştı. Beceremedi.

Öyle boğuk, öyle uzaktı ki. Belki de yanılmıştı. Belki de kulağında çınlayan zil sesini, kansının "Rich. Rich," diye fısıldayan sesi sanmıştı.

Sonunda hayal görmeye başladım galiba, diye düşündü.

Arabasına atladı, NorthPark alışveriş merkezine yollandı. Didi'yi orada da bulamadığı takdirde, nereye bakacağını bilemiyordu.

NorthPark'ın araba parkı Merkez Otoyolu'na çok yakındı. Rich parkta iki tane beyaz Town&Country LX minibüs buldu, ama ikisi de Didi'ye ait değildi.

Minibüsün plakası kaçtı? TRX bir şey. Yoksa THX miydi? Hayır, THX satın almayı düşündüğü şu müzik setinin markasıydı. Plakadaki numara TRX 6 gibi bir şeydi -yoksa 7 miydi?

Üçüncü Town&Country'yi görünce yavaşladı. TJX 672. Evet, bu onların arabasıydı.

Gözlerine inanamıyordu. Didi alışveriş merkezindeydi. Rich onun hakkında yanılmıştı. Didi içerdeydi ve kocasını bütünüyle unutmuştu.

Rich önce öfkeden deliye döndü, sonra rahatladı, hemen ardından yine delirdi. Arabasını minibüsün az ilerisindeki boş yere bıraktı, minibüse doğru yürüdü. Kapıyı açıp içeriye baktı.

Araba dün Applebee'den, akşam yemeğinden döndükleri zaman nasıl bıraktıysa aynen öyleydi.

Yere saçılmış oyuncaklar, gazeteler, birkaç alışveriş torbası. Yeni ya da daha önce görmediği hiçbir şey yok. Torbalar, geçen hafta sonu yaptıkları alışverişten kalmaydı. Didi çocuklar için Gap'ten bir şeyler almış, Rich de onu beklemişti.

Kapıyı çarparcasına kapadı, kilitledi. Araba kilitlendiğini belirtmek için bir kez öttü. İşte Rich yerdeki beyaz kesekâğıdıra o zaman gördü; eğilip aldı. İlk önce, kapıyı açtığı zaman minibüsten düşen bir şey

- 47 -

olduğunu sandı, ama içine bakınca bir bütün, bir de yarım çörek gördü. Kâğıdın üzerinden çöreklerle dokundu. Yumuşacıktı, buysa Rich'i şaşırttı.

Bademli hamurun sert, bayat olacağını sanıyordu. İki haftadır arabada duran bir kesekâğıdı değildi bu. Kâğıt yırtılmıştı, çöreklerden birinin yansı yenmişti. Rich torbadaki makbuzu çıkardı: 2 x çörek, beheri 1.19. Bugün saat 12.25'te, 3 dolar karşılığında satın alınmıştı.

Torbayı birkaç kez evirip çevirdi ve bir yüzüne çikolataya benzeyen, kahverengimsi bir şey bulaşmış olduğunu fark etti. Lekeyi kokladı. Kokusu çikolataya benzemiyordu. Ellerine de bulaşmıştı. Dur bir dakika; yoksa Rich aklını mı kaçıyordu? Torbayı burnuna götürdü, bir kez daha kokladı.

Birden, midesine bir yumruk yemiş gibi iki büklüm oluverdi.

Kesekâğıdında kansının el kreminin kokusu vardı. O kremin kokusunu çok iyi tanırdı.

Didi onu sürekli kullanır, losyonun kokusu Didi odadan çıktıktan sonra, bir süre havada asılı kalırdı. Banyo ve Vücut Dükkânı'ından alınma, 'Güneşte Olgunlaşmış Çilek' adlı krem. Vanilyak çilek kokar, insanın ağzını sulandırır. Rich, Didi'yi bu sabah duş yaptıktan sonra bu kremi sürerken görmüştü - öğle yemeğiyle ilgili plan yapıyorlardı. Kremi kollarına, bacaklarına, boynuna sürüşünü izlemiş, o kocaman karnıyla nasıl da güzel görüldüğünü düşünmüştü. Ona artık kızgın olmadığını istemeyerek de olsa kabullenip, doktordan sonra yemekte buluşmalarını önermişti. Genellikle doktora onunla birlikte giderdi, ama bu sabah güneybatı bölge satış müdürlüğü için başvuran adaylarla görüşmesi gerekiyordu. Neden her şeye boşverip onunla gitmemişti ki?

Evet, bu torbayı kavrayan eller, Didi'nin losyonlu elleriydi. ' Aynı çilekli kremi kullanan bir başka kadın da olabilirdi elbette: Didi'nin onu arayıp tiz bir sesle yemek randevusunu erkene almaya çalıştığı andan beş dakika önce, Didi'nin çok sevdiği bademli çöreklerden, üstelik iki tane almıştı.

Sonra da tor-

-48-

bayı Didi'nin minibüsünün tam önüne, yere atmıştı.

Rich rastlantılara inanmazdı. Bu, onun Didi'sinin torbasıydı.

Telefonu kapatırken duyduğu sesin Didi'ye ait olduğundan da artık emindi; kansı her neredeyse onu çağırıyor, ona ulaşmaya çalışıyordu; kendisi ise telefonu onun yüzüne kapatmıştı, şimdiyse onu bulamıyordu.

Kesekâğıdını ellerinin arasında tutmak, Rich'i içindeki bütün duygulardan anttı, bir an sonraysa büyük bir öfkeyle doldurdu. Didi çörek torbasını düşürdüğünde, minibüsündeydi.

Arabayı çalıştırmak, buluşacakları lokantaya yollanmak üzereyken torbayı düşürmüş, sonra da ortadan yok olmuştu.

Rich göğsünü tuttu; göğsünde bir kâbusa özgü bir sıkışma hissetti. "Tanrım. Didi, Didi," diye fısıldadı; soluk soluğa kalmış, gözleri bulanıklaşmıştı. Didi, neler oldu?

15.40

Didi kendine gelince, artık adamın kucağında yatmadığını fark etti, yüzü onun karnıyla direksiyon arasına sıkışmamıştı. Yolcu koltuğuna yığılmıştı; başı adamın omzuna düşmek üzereydi. Adam onu kaldırıp koltuğa yerleştirmiş olmalıydı. Başı öyle kötü zonkluyordu ki, saçları az önce kafatasından yüzölüp alınmıştı sanki. Gözlerini kıstı, çantasını arandı. Adam çantayı Didi'nin oturduğu koltuğun önüne, yere fırlatmıştı.

Sırtını dikleştirdi, göbeğini ovuşturarak çevresine bakındı. Şimdi sağ şeritte, yüz kilometre hızla gidiyorlardı. Arabalarının camından ona merakla bakan sürücüler yoktu. Yalnızca Teksas düzlükleri, tarlalar, birkaç bodur ağaç, uzaklarda birkaç ev ve öğleden sonrasına özgü puslu, mavi bir gökyüzü.

-49-

Didi adamdan becerebildiğince uzaklaştı, bedenini yolcu kapısına dayadı. Keşke bir sıvı olup kapıdan dışarıya akabilse, gözden yitebilseydi. Adamın vurduğu kulağında ısrarcı, sinir bozucu bir çınlama vardı. Radyoda yine folk müziği çalıyor, adam kaygısız, şen bir sesle şarkıya eşlik ediyordu.

Didi'nin tuvalete gitmesi gerekiyordu. Bebeğin başı Didi'nin büzülmüş mesanesine müthiş bir baskı yapıyordu. Keşke bedenindeki bütün sıvıları terle birlikte dışarıya alabilseydi.

"Bana kalırsa, yanlış bir başlangıç yaptık," dedi adam. Didi kulaklarına inanamadı. Sert bir karşılık vermek istedi, ama dişleri ağzına çok büyük gelmeye başlamıştı, diliyse son derece mutsuzdu. Hiç sesini çıkarmadı, adamın yeniden konuşmasını bekledi. Dili neden bu kadar şişmişti? Dilini ağzının içinde yuvarladı. Canı acıdı. Bana vurduğu sırada, dilimi ısırırım galiba. İçeriye biraz hava girsin diye, dudaklarını araladı. Belki de nedeni, susamış olmamdır.

"Bana katılıyor musua?" diye sordu adam. Ona bir soru sormuştu. Buna ne yanıt vermesi gerekiyordu şimdi? Braxton Hıçkırıktan, Göbeği tam anlamıyla kilitlemişti. Birkaç saniye bekledi, sonra omuzlarını hafifçe silkerek, kapıya biraz daha sokularak, "Galiba öyle," dedi.

"Evet, evet, kesinlikle öyle. Üstelik bu benim hatam. Bunun için üzgünüm. Doğru dürüst tanışacak zamanımız olmadı, sonra da Dallas'tan çıkmak için öyle acele ettim ki, zaman uçup gitti. Daha bana adını bile söylemedin."

Didi konuşmak için ağzını açtı. Erkeğin sesi şimdi kibar, ya-tıstıncıydı; yumuşak halk müziği dinlemek onu gevşetmiş, ya-tıstırmıştı sanki. Arabayı durduracak, kadını otoyolun ortasında bırakacak kadar yatıştırmış mıydı peki?

"Alışveriş merkezindeyken, adını tahmin etmeye çalıştım," diye sürdürdü sözünü. "Sen benim adımı merak ettin mi?"

Neden söz ediyordu bu? Didi derhal bir şeyler içmeliydi. Bir-iki yudum su. Tam yeniden terden ıslanmış elini yalayacak-ken, kendini tuttu.

"Hı-hı," dedi, dudaklarını güçlkle kıpırdatarak. Zor duyulu -
lur bir sesle sordu: "Adın John mu?"

Adam, "Yo, hayır," diyerek güldü. "Dillard'da oturmuş seni beklerken, sense uzun uzun oyalanırken, az kaldı çekip gidiyordum. Ama yine de bekledim; sırtına, saçlarına, bacaklarına baktım ve adını tahmin etmeye çalıştım. Bir bakalım... Ellen? Sonia? Yoksa Jackie mi?"

Kadının yanıtlanmasını bekledi. Hayır, dedi Didi, ya^da dediğini sandı. Adam başıyla doğruladı. "Bir Melanie'ye benzemiyorsun. Karımın adı Melanie; en küçük bir benzerliğiniz yok."

Didi san yazlık elbisesine baktı. Bu sabah onu giyerken kendini öyle mutlu hissediyordu ki.

"Monica?" diye sürdürdü adam. "Hayır, bu uzun boylu bir isim, sense uzun boylu değilsin. Annette? Hayır. Bu da kısa bir isim; sen kısa değilsin." Kadını süzdü; bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Sen tam kıvamındasm." Didi bakışlarını kaçırdı.

"Bir Jennifer kadar sansın değilsin; bir Jessica kadar boyalı değilsin. Bir Melissa kadar kurnaz, ya da bir Megan kadar tembel görünmüyorsun. Evet, nasıl gidiyorum?" "Şu âna kadar, çok iyi," dedi Didi usulca. Adam parmaklarını direksiyonda tıklatmaya başladı. "Hey, bütün bunlar çok eğlenceli. Gerçekten. Birkaç kuruş için küçük, açması bir işte çalışmaktan çok daha keyifli." Biliyordum, para istiyor, diye düşündü Didi. Eğlendiği her halinden belliydi. Gülümsüyor, hiçbir derdi yokmuş gibi görünüyordu.

Gerginlik yok olmuştu, ama her iki elini de harekete geçmeye hazır bir biçimde, direksiyonda tutmayı sürdürüyordu. "Pekâlâ, küçük bir oyun oynamaya ne dersin? Adımı talimin et, sonra da ben seninkini bulmaya çalışayım." Zevkten neredeyse kıkırdadı.

"Dinle," dedi Didi. "Seninle oynamayı çok isterim, ama önce bir şeyler içemez miyiz?"

Durmayı, bir arabanın içine onunla birlikte kısıp kalmaya

-51-

yeğlerdi. Durdukları yerde insanlar olabilirdi; Didi arabadan inmeyi, imdat istemeyi başarırды belki; her ne olursa olsun, arabada oturup terlemekten iyiydi.

Adamın tebessümü azıcık soldu. "Ne? Duralım da şu küçük soytarlıklarından birini daha sergile, değil mi? Giden bir arabada bile yeterince tehlikelisin. Hayır, seni güvenli bir yere götüreceğim. Şimdi adımı tahmin et bakalım." Durakladı. "Bak, ne diyeceğim." Gülümseme geri geldi. "Adımı üç tahminde bulursan, durup sana su alacağım. Hamile bir kadını susuzluktan öldürmek istemem, tamam mı?" Elini uzattı -ah, aman Tanrım, ne yapıyor bu?

Yoksa Göbeği ellemeyi mi düşünüyor? Ya Didi fazla uzaktaydı ya da adam kendine geldi, elini yeniden direksiyona dayadı. "Hayır, böyle bir şeye kesinlikle izin vermem. Ama susuzluğunu gidermek istiyorsan, oyuna katılırsın. Âdil bir öneri, öyle değil mi?"

Âdil mi? diye sordu Didi içinden. Âdil, ha? Bugün saat bire kadar Didi'nin başına gelen en büyük haksızlık, doktorun söyledikleriydi: Bebeğin beklenenden daha iri olma olasılığı vardı; doğum sırasında sorun çıkmaması için doğumu birazcık öne almak gerekebilirdi. Didi ise şöyle düşünmüştü: Tanrım, bu liiç de âdil değil; normalden iri bir bebekle cezalandırılmak, haksızlık.

"Hadi, oynayalım," dedi Didi.

15.45

Rich'in canı kafasını en yakın arabaya olanca gücüyle indirmek istiyordu. Kanma ne oldu, diye sordu, sonra bağırdı. Dil-

-52-

lard'ın araba parkının ortasında, avaz avaz haykırdı.

"Didi!.. DİDİ!"

Yanından geçen bir çift dönüp ona baktı, sonra başlarını öne eğip adımlarını hızlandırdılar. Rich onlann peşinden koştu.

"Karımı gördünüz mü?" diye sordu hararetle. "Kanm- bir yetmiş boyunda, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü... karnı burnunda?"

Ona hiç de normal davranmayan birine bakar gibi baktılar.

"Lütfen," dedi Rich daha alçak, yalvaran bir sesle. "Kanm.... Dokuz aylık gebe. Onu gördünüz mü?"

Kadın kocasının koluna girdi. "Hayır, kusura bakmayın," diyerek kocasını çekti.

Adam onu izledi, ama Rich'e anlayışlı bir bakış fırlattı. Adam onu anlıyordu. Kadının yüzüyle korkuyla gerilmişti; Rich'i deli sandığı belliydi.

Çörek torbasını sıkıca kavrayan Rich alışveriş merkezine koştu, binaya girince doğruca Freshens Yoğurt tezgâhına yöneldi. Bir yandan koşuyor, bir yandan da düşünüyordu: Didi arabaya kadar yürümüş, elindeki torbayı kazara düşürmüş, satın almayı unuttuğu bir şeyi anımsamış ve binaya geri dönmüş olabilirdi. Öte yandan, bunun mantıklı bir açıklama olmadığı farkındaydı. Mağazaya dönmüş ama Rich'i aramamıştı? Rich onu aradığı zamansa cep telefonu açılmış, karısının sesi "Rich" diye fısıldamıştı. Telefonu çalışıyordu, kocasını arayabilirdi. Ama aramamıştı. Başına bir kaza gelmemişti. Arabası parktaydı. Didi onu aramamış değil, arayamamıştı; bunun ka-nıtıysa Rich'in ellerindeydi.

Freshens Yoğurt tezgâhının arkasında genç bir kız duruyordu. Gülümsedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Umarım," diye atıldı Rich. "Umarım. Kanm-" Soluğu tıkanı-verdi. "Kanm bu öğlen buraya gelmiş."

Kesekâğdını kıza doğru uzattı. Kız geri çekildi. "Kanm buradaymış, bu çörekleri satın almış."

"Ah, bir dakika, bayım. Durun," dedi kız. "Ben görevi az

-53-

önce devraldım. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Sizden önce kim çalışıyordu?"

"Alex. Biraz önce ayrıldı." Rich'in yüzündeki paniği fark edince, ekledi: "Bekleyin. Belki de hâlâ arka tarafta, üstünü de-ğiştiriyordur. Gidip çağırayım."

Birkaç dakika sonra Alex ile birlikte çıkageldi.

"Şanslı gününüzdesiniz," dedi Alex.

"Bundan kuşkuluyum," dedi Rich. "Tabii şans denen şeyi baştan tanımlarsak, o başka."

Torbayı fişiyle birlikte Alex'e uzattı. "Karım bu öğlen bura-daymış. Bunlan satın almış."

Makbuza şöyle bir gözatan Alex, hemen savunmaya geçti: "Evet? Çöreklerde bir sorun mu var?"

"Hayır, ama karımın bir sorunu olabilir," dedi Rich. "Ortadan kayboldu."

Alex belli belirsiz sırttı. "Bunun çöreklerle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Rich yumruğunu indirince, tezgâh takırdadı. "Ne yani, bunu komik mi buluyorsua' Belki de derdimi iyi anlatamadım. Dur da açıklayayım. Karım, dokuz aylık hamile kanm, bu öğlen alışveriş yapmak için buraya gelmiş. Saat on iki yirmi beşte buradan iki çörek almış. On iki otuzda beni aramış ve öğle

yemeğinde, kararlaştırdığımız saatten daha önce buluşup bulu-şamayacağımızı sormuş. Saat birde randevumuza gelmedi, o saatten beri de kendisinden hiçbir haber alamadım. Şimdi; bunun neresini komik bulduğunu söyle de, birlikte gülelim."

Yüzü sapsarı kesilen Alex, "Hey, dinleyin," dedi. "Özür dilerim, tamam mı? Ben bir şey yapmadım. Karınız nasıl bir kadındı?"

"Hamile. Fena halde, fazlasıyla, inanılmayacak kadar hamile. Bugün kaç gebe kadına satış yaptın?"

"Eh, birini anımsıyorum," dedi Alex hırçın bir tavırla. "Ama biliyorsunuz, tezgâh oldukça yüksek - eğilip müşterilerin kamını kontrol edecek halim yok."

Rich uzandı, oğlanı omuzlanndan yakaladı, sarstı. "Bana

-54-

yardım et, lütfen," diye fısıldadı. "Karım kayıp."

Aynı anda da oğlanı bıraktı; Alex çok kötü görünüyordu. Kollarını ovuşturdu.

"Dinleyin," dedi. "Hiçbir şey bilmiyorum. Yalnızca gebe bir kadın gördüm, hepsi bu. Koyu renk, uzun saçları vardı, bir sürü paket taşıyordu."

Rich'in yüzü aydınlanıverdi. "Ya? Bu, kanma benziyor. Ne giymişti?"

"Bilemiyorum -ah, durun. San bir elbise."

Rich başıyla doğruladı. "Tamam. Kanm." Bu kendini daha iyi hissetmesini sağlamış mıydı?

Sağladıysa bile, fazla uzun sürmedi.

"Öyle mi?" dedi Alex. "Size söyleyebileceklerimin hepsi bu. Yanılmıyorsam, birkaç çörek aldı. Parasını ödedi. Torbalan yüklenip buradan ayrıldı. Kendine simit almakta olan bir adam ona yardım önerdi; paketleri taşımak için-"

Rich cılız, yaralı bir sesle sordu: "Hangi adam?"

"Bilmem. Bir adam işte. Onu daha önce hiç görmedim."

"Alı, elbette. Kanm onu tanıyor gibi miydi?"

"Hayır. Ama kibar bir adama benziyordu. Ona gebeliğiyle ilgili sorular sordu; ne zaman doğuracağını, filan."

Rich tezgâhtan birkaç adım uzaklaştı. "Bu adam... nasıl biriydi?" :i "Emin değilim," dedi Alex. "Dikkat etmedim."

"Anımsamaya çalış, lütfen."

"Gerçekten bilemiyorum. Galiba sizin yaşınızdaydı." Rich'i şöyle bir süzdü. "Kaç yaşındasınız?"

"Otuz dört."

M "Yo. Sanmıyorum. Benden büyüktü; tek bildiğim bu." i "Sakal? Bıyık?"

"Hayır; tıraşlıydı. Kısa saçlı. Benden uzun." v "Peki, benden uzun mu?" diye sordu Rich. î "Boyunuz kaç?" 1 "Bir seksen."

"Yo, sanmıyorum. Ama karınızdan uzundu."

-55-

"Giysisini anımsıyor musun?"

"Dinleyin; öylesine biriydi işte... Sıradan. Bir başka müşteri, hepsi o kadar."

"Ne giydiğini anımsamıyorsun demek?"

Alex omuzlarının silkti. "Hayır, pek sayılmaz." Onları dikkatle dinleyen satıcı kıza baktı.

Kız onu desteklediğini belirtir gibi, omuzlarını silkti. Alex yeniden Rich'e döndü. "Galiba kot pantolon ve ceket. Ama emin değilim."

Rich suskundu. "Kanma yaklaştı ve torbalan taşımak için yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Öyle mi?"

"Evet. Yanılmıyorsam sorduğu şey buydu."

"O ne dedi peki?"

"Bilmiyorum. Benden uzaklaşmışlardı. Kannızı duyamadım. Bana kalırsa, hayır, teşekkürler, dedi.

Adam geride kaldı...oyalandı, karınız da tek başına ilerledi."

"Adam 'oyalandı' dedin de-"

"Evet?"

"Oyalandı sözcüğü, onun peşinden gitmeyi çağırıyor. Yoksa arkasını dönüp başka yöne mi gitti?"

Alex başını kaşdı. "Hayır. Bana kalırsa, oyalandı. Sonra da kadının gittiği yöne gitti. Emin değilim. Yeni bir müşteri gelmişti, onları seyretmeyi kestim."

Rich'in parmakları tezgâhın üzerinde davul çalıyordu. "Adamla ilgili herhangi bir duyguya kapıldın mı?"

"Hayır, onunla ilgili hiçbir duyguya kapılmadım;" dedi Alex; nedense sesinde alınmış bir tını vardı. "Adamı tekrar gördün mü?"

"Hayır, çok meşguldüm. Tam öğle saatiydi. Kimseyi göreceğim halim yoktu."

"Kanını da mı görmedin?"

"Şey -şimdi düşündüm de; adamı bir kere daha gördüm. Kannızı da. Şu taraftan geliyordu."

Parmağıyla gösterdi. "Elindeki torbalar artmıştı. Yorgun görünüyordu, ama eskisinden daha hızlı yürüyordu. Acelesi var gibiydi, anlıyor musunuz?"

-56-

"Adamı ne zaman gördün peki?"

Alex düşündü. "Bilemiyorum. Galiba kannızdan hemen sonra. Evet; aylak aylak gezinir gibiydi."

"Kanmla aynı yöne mi ilerliyordu?"

"Eh, aynı yön olup olmadığını bilemem," dedi oğlan koridoru göstererek. "Bilirsiniz; ileriden sola da dönüş var, sağa da. Şu duvannın arkasına dolanınca, hangi tarafa saptığını bilemezsin ki. Bazen doğrudan Dillard'a giderler, bazılar da çeşmenin yanına oturur. Tamam! Şimdi anımsadım. Kadının sola döndüğünü gördüm; adamın da."

"Evet," dedi Rich gıcırtılı bir sesle. "Saat kaçtı?"

"Bilmem. Biri biraz geçiyordu galiba. İş saatini bir buçukta bıraktım."

"Alex, rica etsem benimle gelir misin? Karakola?"

"Hiçbir yere gidemem," dedi Alex; sınırlı sınırlı. "Sizinle aynı arabaya binmem. Sizi tanımıyorum."

"Pekâlâ. Telefonunuzu kullanabilir miyim? Polisi arayacağım."

Polisi aramasına izin verdiler, sonra da beklediler. Bu arada Rich evi aradı, Didi'nin telefon etmediğini ve henüz eve dönmediğini öğrendi. İngrid'den annesini aramasını, çocuklarla ilgilenmek üzere eve çağırmasını istedi.

"Her şey yolunda mı?"

"Ah, evet, elbette," dedi Rich, gözlerini yumup destek almak için tezgâha yaslanırken.

"Biz yalnızca -biraz gecikeceğim de... Merak edecek bir şey yok. Kızlar nasıl?"

"Bekle," dedi İngrid. "İrene seninle konuşmak istiyor."

Rich en neşeli sesini takınmak için kendini zorladı. "Selam, tatlım. Oyun grubun nasıldı?"

Üç yaşındaki İrene oyun grubundan söz etmek istemiyordu. "Ama baba," diye sızlandı, "Manda bebeğiyle oynamama izin vermiyor!"

"Önemli değil, tatlım," dedi Rich. "Senin Barbie'n nerede?"

"Kırıldı. Ama o kendininkini benimle paylaşmak istemiyor."

-57-

Rich arkadan Amanda'nın sesini duyabiliyordu. "Bebeğim kırıldı, şimdi de benimkini kırmak istiyor!" Sonra, "Ver şu telefonu! Ben de babamla konuşmak istiyorum!" Rich derin bir soluk aldı. Ahizenin yere düştüğünü duydu; bunu kulak tırmalayan, tiz çığlıklar izledi. İngrid ahizeyi aldı, "Her şey yolunda," dedi.

"Güzel. Lütfen annemi ara."

"İstiyorsan, biraz daha kalabilirim," dedi İngrid.

"Teşekkür ederim. Ne kadar gecikeceğimizi bilemiyorum."

"Didi doğuruyor mu yoksa?"

Arka planda İrene çığırdı: "Annemin bebeği oluyor! Annemin bebeği oluyor!"

Rich gergin bir tavırla burnunu ovuşturdu. İstedikleri tek şey, telefonu kapatmaktı. "Hayır, doğurmuyor. Annemi ara, İngrid, lütfen."

Annesini arayacak cesareti yoktu. Ayrıca, ona söyleyecek bir şeyi de yoktu. Yalnızca onun yardımına ihtiyacı vardı, o kadar. Annesinin yine de telaşlanacağını adı gibi biliyordu. İngrid daha önce hiç Barbara Wood'u arayıp eve çağırmamış, çocuklarla ilgilenmesini istememişti.

Rich annesiyle konuşmanın büyük bir enerji gerektireceğini biliyordu; şu anda bunun için ne sabrı vardı ne de gücü. İngrid bir kez daha her şeyin yolunda olup olmadığını sordu, Rich evet, elbette, dedi, ama artık kapatmak zorundaydı. Kendini daha fazla tutamayacaktı.

Polis beş dakika sonra geldi. İki kişiydiler: Memur Charles, erkek ve Memur Patterson, kadın. Patterson'un pek canayakın bir görünüşü yoktu; Rich'in ondan hoşlanmaması için bir dakika yetti. Rich'e araba parkındaki şu eleştirmeye hazır, yaşlıca kadını anımsatmıştı. 'Hey, neler oluyor? Kanndan birkaç saattir haber alamadığın için hemen paniğe kapıldın, değil mi?' der gibiydi. 'Peki, bizi bırakıp iş gezilerine çıkmanıza ve bizi aramamanıza ne demeli? Erkek arkadaşlarınızla buluşmanıza, on ikide döneceğinizi söyleyip saat üç olduğu halde hâlâ eve dönmemenize?' Memur Charles'ın yüzündeki kayıtsız anlamsa,

-58

'kaygılanma,' der gibiydi. 'Karın büyük bir olasılıkla sinemadadır.'

Memur Charles konuşuyordu, ama Rich'in kafasındaki gürültü patırtı onu duymasını engelliyordu. Sonra birden, bütün bu şamatanın nedeninin, Charles'ı duymamak olduğunu kavradı, zira duyduklarından hiç mi hiç hoşlanmıyordu. Hemen en kötü olasılıkları düşünmemeli, türünden bir şeyler.

Rich buna bir karşılık vermeli mi, yoksa arabaya atlayıp eve mi gitmeli, emin değildi. Şöyle dedi: "Buraya bana yardım etmeye geldiğinizi sanıyordum. Yardım edemeyecekseniz, bırakın da edebilecek biriyle konuşayım."

Polisler biraz daha yardımsever görünebilmek için azıcık toparlandılar. "Doğum başlamış olabilir mi?" diye sordu kadın polis. "Belki de şu anda hastanededir?"

Rich başını olumsuz anlamda salladı. "Columbia Hastane-si'ne kayıt yaptırmıştık. Doğum başlasaydı, Didi doğruca oraya giderdi. Onlarda telefon numaram var. Kanmda da, elbette. Kimse beni aramadı. Ben yine de hastaneyi aradım. Kanm orada değil."

"Başına bir kaza gelmiş olabilir mi?" diye sordu Charles.

"Evet, evet, olabilir," dedi Rich sabırsızca; yavaş, sakın, mantıklı konuşma umudu boşa çıkmıştı.

"Evet, kesinlikle. Haklısınız. Başına bir kaza gelmiş olabilir." Durdu. "Ama kendi arabasında değil.

Çünkü arabamız-" Sustu, sözlerini vurgulamak istercesine kolunu havaya doğru savurdu: "Orada... dışarıda."

Memur Charles dikkatle ona bakıyordu. "Belki kaza ânında bir başkasının arabasındaydı?"

Memur Patterson atıldı: "Belki de bir arkadaşına rastladı, öğleden sonrasını onunla geçirmeye karar verdi?"

Öfkeden, düş kırıklığından tirtir titreyen Rich gözlerini ovuşturdu. "Hey Tannm! Saat birde randevumuz vardı. Gelmedi. Cep telefonu yanındaydı-"

"Belki şarjı bitmiştir," dedi Patterson.

"Karımın beni, arayıp daha erken buluşmayı önerdikten he-

- 59 -

men sonra ektiğini mi söylüyorsunuz-" dedi oldukça yüksek bir sesle. Aslında bağırarak istiyordu. Memurlar ona üst kata çıkmak isteyip istemediğini sordular; güvenlik ofisinde sakince konuşabilirlerdi. Rich bu öneriyi geri çevirdi.

"Belki de hâlâ burada, alışveriş merkezindedir?" dedi Charles. Patterson onaylamayan bakışlarını Rich'e dikmişti.

"Pekâlâ," dedi Rich. "Saat on iki yirmi beşte çörek alıyor; tam o sırada yanına yaklaşan, yabancı bir erkek ona yardım öneriyor. Karım kabul etmiyor. Adam onun peşine takılıyor-"

"Daha doğrusu, kannızla aynı yöne gidiyor," diye düzeltti Memur Patterson.

"Elbette, özür dilerim. Saat on iki otuzda büromu anyor ve öğlen biraz daha erken buluşmamızı istiyor. Buysa bugüne kadar hiç yaşamadığım bir deneyim."

"Belki de karınızı yeterince tanımıyorsunuz," dedi Patterson. "Her şeyin bir ilki vardır."

Rich yüzünü erkek polise çevirdi. "Bir süre daha alışveriş ediyor, sonra Alex onun şu yana gittiğini görüyor." Rich parmağıyla gösterdi. "Arabasını bıraktığı yöne. Biliyorum, çünkü araba hâlâ orada. Adam onunla aynı yöne doğru ilerliyor. Bunun bir rastlantı olduğunu söyleyeceksiniz, biliyorum. Peki ama, bir günde kaç rastlantı yaşanabilir?" Rich yerinde duramı-yordu. "Kanm öğle yemeğinde benimle buluşsaydı, bütün bunların birer rastlantı olduğunu söyler, geçerdim. Ama randevumuza gelmedi. Kimse ondan haber alamadı. Arabası hâlâ dı-şanda. Bunun anlamı, gebe karımın onca torbayla birlikte bu binada olduğu; çünkü torbalar arabada yok. Şu çörek torbasının dışında. Bunu minibüsün önünde buldum. Bakın, fişi burada, içinde çörekler var, üzerinde de karımın kokusu. Bir de kana benzettiğim şu leke. Bakın!" Kesekâğdını Memur Patter-son'un, sonra da Memur Charles'ın yüzüne doğru kabaca uzattı. "Evet; sizce neye benziyor?"

"Dinleyin, belki de burnu kanadı, o da bunun üzerine yeniden içeriye girdi," dedi Memur Patterson, biraz daha anlayışlı bir sesle. "O sırada bir tanışına rastladı ve öğleden sonrasını

-60-

onunla geçirmeyi kararlaştırdı. Kulağa oldukça makul geliyor, öyle değil mi?"

"Böyle bir durumda, neden beni aramadı?" diye haykırdı Rich.

Rich'den korkmuş gibi bir halleri vardı. Korkmuş ve kaygılanmış. Rich'in aklından geçenleri, neden bu kadar sinirlendiğini bir türlü anlayamıyorlardı sanki.

Ben deli miyim? Çıldırıldım mı? Aklımı mı yitirdim? Rich çevresine bakındı. İşte Disney dükkânı, işte Dillard, işte FAO Schwarz. Görebiliyor, algılayabiliyordu. Akli hâlâ yerindeydi.

Rich soygunlarla, cinayet ve tecavüzlerle başa çıkacak biçimde eğitilen polis memurlarının, korkuyla başa çıkmakta zorlandıkları sonucuna vardı.

"Bakın ne diyeceğim," dedi Memur Patterson. "Kannız hâlâ burada olabilir. Alışveriş merkezinin güvenliğine haber verelim; adını anons etsinler."

Rich ellerini havaya kaldırdı. Binanın tam ortasındaki çeşmenin önünde bir öne bir arkaya., hızlı hızlı gidip gelirken, yanından geçen yabancı yüzleri dikkatle süzüyordu. Polis memurları üst kattaki güvenlik görevlileriyle konuşmaya gitmişti. Rich'e hâlâ Didi yeni bir saç modeliyle, mucizevi bir biçimde karşısında beliriverecekmiş gibi geliyordu. Beş dakika sonra, mikrofondan yükselen duyuru alışveriş merkezine yayıldı: "Didi Wood'un ikinci kattaki güvenlik bürosuna gelmesi rica olunur." Duyuru iki kez yinelendi.

Rich oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, başını ellerinin arasına aldı. Birkaç saniye sonra yerinden kalktı, volta atmaya sürdürdü. Ona sonsuzluk gibi gelen beş dakika sonra, bir anons daha duyuldu: "Dokuz aylık gebe, uzun, kahverengi saçlı, san elbiseli bir kadın hakkında bilgisi olanların en kısa zamanda, müdürlüğe ya da güvenlik birimine başvurması rica olunur." Bu mesaj da iki kez yinelendi. Memurlar Rich'in yanına döndüler, bir öne bir arkaya gidip gelen erkeğe yaklaştılar.

"Şimdi biraz bekleyelim. Oldu mu? Bakalım bir gelişme ola-

-61-

çak mı?" dedi Memur Charles.

Fazla beklemeleri gerekmedi.

Rich güvenlik görevlisinin iki kadınla birlikte yaklaştığını görünce hemen onlara doğru seğirtti.

Charles ve Patterson onu izlediler.

Genç görevli şöyle dedi: "Bu bayanlar öğle saatlerinde, araba parkında gebe bir kadın gördüklerini söylüyorlar."

"Saat kaçta?" diye atıldı Rich.

Memur Charles, Rich'i susturmak istercesine elini kaldırdı. "Bekleyin," dedi yumuşak bir sesle.

Kadınlara döndü. "Saat kaçta?"

Kadınlar omuz silkti. İkisi de kısa ve tombuldu. Biraz daha uzun boylu olanı (san saçlı, ağır makyajlı, orta yaşlı), "Emin değilim," dedi. "Bir civannda, galiba. Buraya yeni gelmiştik."

"Ne gördünüz?"

"Arabamızı park ettik, girişe doğru yürümeye başladık. Sonra, ansızın, bir kadın bağırılmaya başladı." Denetleyemediği bir inilti Rich'in boğazından fırlayıverdi. Birkaç saniye, kimse konuşmadı. Rich gözlerini yerden kaldı-ramıyordu. Ayakta güçlkle durabildiği belliydi.

"Devam edin," dedi Memur Charles çabucak.

Kadının gözleri yaşarmıştı. "Ah, şu anda kendimi öyle kötü hissediyorum ki. Keşke bir şeyler yapsaydım. Her neyse, dönüp kadına baktık; yanında bir erkek vardı. Adam bize gülümsedi, kolunu kadına doladı ve onu öpmeye başladı."

"Ne yapmaya başladı?" Rich'in sesi dehşet doluydu.

"Onu öpmeye başladı."

Kısacık bir an rahatladı. "Eh, bu durumda, o benim kanm olamaz."

"Belki de haklısınız," dedi kadın. "Ama bu kadının da karnı burnundaydı ve uzun, kahverengi saçlıydı. 'Yardım edin! İmdat!' diye bağınıyordu. Sonra adam onu öptü; biz de şakalaştık-lannı sandık. Öyle değil mi, Debbie?"

Tirtir titreyen Rich ellerini yumruk yapıyor, çözüyor, sonra yine sıkıyordu.

-62-

"Bu adam; nasıl biriydi?"

Memur Charles bir kez daha elini uzattı. "Bay Wood, bir dakika." Kadına döndü: "Bu adam nasıl biriydi?"

"Onu pek iyi göremedik," dedi kadın. "Aslında onlan yandan gördük. Kadının sırtında beyaz bir elbise vardı."

Rich yüreği gümgüm atarak, haykırdı: "Beyaz mı?"

"Beyaz değildi, Nancy," dedi Debbie. "Sarıydı. Unuttun mu; sana iç açıcı bir renk, demiştim."

"Ah, evet," dedi Nancy. "San bir elbiseydi. Adama gelince; o... kadından biraz daha uzundu. İnceydi, galiba. Değil mi, Deb?"

"Doğru, boyu kadından uzundu. Kot pantolon ve ceket giymişti; bütün anımsayabildiğim bu. Şu tarif edilemeyen, tanım-ılanamayan tiplerdendi. Üstelik onu açık seçik göremedik."

Rich başını kaygıyla salladı. "Tarif edilemeyen -Alex de, Di-di'nin çevresinde dolanıp duran adamı aynen böyle tanımlamıştı."

Memur Patterson, Rich'e baktı. Rich onun yüzündeki tuhaf anlamı çözmeye çalıştı: Kadın daha önce Didi'rin başının dertte olabileceği savına katılmadığı için suçluluk mu duyuyordu?

Oysa Patterson sordu: "Adam tanıdığınız birine benziyor mu?"

Rich, keşke Patterson bir erkek olsaydı ve bir polis olmasaydı, diye düşündü; işte o zaman yumruğu suratına indirirdim. "Sen neden söz ediyorsun?" dedi. Sesinin nasıl çıktığı umurunda bile değildi. "Ne dediğini kulağın duyuyor mu? Adam tanıdığım birine benziyor muymuş? İmdat diye haykıran kanını öpen herifi tanıyor muyum? Kusura bakma ama şu anda aklıma böyle biri gelmiyor." Rich alev saçan gözlerini kadın polise dikmişti. "Hamile kanmın beni aldattığını, arkamdan gizli işler çevirdiğini soruyorsun, öyle mi?"

Polisler utanmış gibiydi; öteki iki kadınsa kesinlikle utanmıştı. "Kendini tutamıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu Rich, Patterson'a. "Hep en yanlış şeyi söylemek zorundasın, değil mi?"

- 63 -

"Özür dilerim," dedi Patterson, ama Rich onun sözünü kesti: "İnsanlarla iletişim kurma konusunda bir sorunun olduğu belli...sürekli, bütün gün insanlarla haşır neşir olmak zorunda olan biri için gerçekten büyük bir eksiklik."

Bu kadından bıkmıştı; yüzünü Memur Charles'a çevirdi: "Gözümüzün önünde duran olasılığın dışında, neden sürekli başka olasılıkları deşeliyorsunuz? Burnu kanamış, bir arkadaşına rastlamış, cep telefonunun şarjı bitmiş, randevumuzu unutmuş, falan filan. Ne olursa. Tanrım! Neler olup bittiğini göremiyor musunuz?" Soluğu tıkandı. "Karım kayıp. Gebe karım... büyük bir olasılıkla, zorla götürüldü-" Sözcükler boğazından daha büyüktü. "Şimdi ne yapmalıyız? Ne yapabiliriz?" Çevresine bakındı, geriye doğru birkaç adım atıp tahta sıraya çöktü. "Şimdi ne yapacağız?" Yüzünü avuçlarının arasına gömdü.

16.00

Adam yolda sabit bir hızla ilerliyordu. Dallas'ın otuz beş kilometre güneyindeki Midlothian'ı az önce geçmişlerdi.

"Oyunumuzun kuralları ne?" diye sordu Didi.

"Kurallar mı?" Adamın yüzünü hoşnutluk kapladı. "Pekâlâ. Üç tane ipucuna karşılık üç talimin hakkı. Ne dersin?"

"Güzel," dedi Didi, dudaklarını yalayarak. Surat asmadığı zamanlar adamdan daha çok hoşlanıyordu. "Benim adım," dedi erkek, "ünlü ve büyük bir folk şarkıcısının adıyla aynı."

Didi sordu: "Kenny?"

"Kenny mi?" diye haykırdı adam. "Tanrım; hayır! Büyük, de-

-64-

dim. Moruk değil. Kendisi olağanüstü, inanılmaz bir müzisyendir. Evet, iki tahmin hakkın kaldı."

"İyi ama," dedi Didi, "iki tane de ipucu hakkım var." Adam bunu bir süre düşündü, sesini çıkarmadı. Dikkatini yola vermişti. Güneş arabanın içini kavuruyordu. Didi güçlkle soluk alabiliyordu. Serin havaya ihtiyacı vardı; hem de hemen.

"Pekâlâ. İşte sana ipucu. Uzun boyludur." Didi başını iki yana salladı. "Onların hepsi uzun boyludur. Bu liç de iyi bir ipucu değil. Kendisi erkektir, demek gibi bir şey." Birden, çok ileri gittiğini düşündü. Adam aşağılandığı duygusuna kapılabilirdi.

Onun da aynı şeyi düşündüğü belliydi, çünkü şöyle dedi: "Hey, bana ukalâlık mı taslıyorsun?"

"Yo, hayır," dedi Didi çabucak. "Yalnızca... biraz daha belirgin bir şeyler söylemeni istedim, hepsi bu."

"Kısa bir süre öncesine kadar evliydim," dedi adam. Didi onun şarkıcıdan mı yoksa kendi yaşamından mı söz ettiğini anlayamamıştı. "Artık değilim." "Neden peki?" diye sordu Didi. "Çünkü karım iflah olmaz sürtüğün tekiydi, ev kadınlığına alışamadı," dedi erkek kabaca. Didi'ye kalırsa, müzisyenden söz ediyordu. "Lyle Lovett," dedi. "Adın, Lyle."

Yan gözle kadına baktı; bakışlarında şaşkınlık, hatta biraz da hayranlık vardı. "Vay! İkinci tahminde buldun. Evet, adım Lyle. İnanılır gibi değil. Amma da hızlısın. Soyadım Lovett değil elbette."

"Elbette," dedi Didi. Sonra, ekledi: "Lyle çok hoş bir isim." Seni yağcı, diye düşündü. Canını kurtarmak için her şeyi yaparsın, değil mi?

Birden yüzü iyice kanşmış olmalı ki, adam içten bir kaygıyla sordu: "Ne oldu? Neyin var?" Sağ elini kadının dizine koydu.

Didi dizini hızla çekip bu elden kurtarmamak için kendini zor tuttu. Yüzünü çabucak sıvazlayıp, "Artık bir şeyler içebilir

-65-

miyim?" diye sordu. "Gerçekten çok susadım."

"Eh, bekle bakalım; dur biraz," dedi Lyle adındaki adam. "Sıra bende; şimdi de ben senin adını bulmalıyım. Öyle değil mi?"

"Sana adımı söyleyebilirim," dedi Didi.

"Hayır!" Elini uzattı. "Tahmin etmek istiyorum. Lütfen. Dil-lard'dayken adını bulmaya çalışmak beni öyle eğlendirmişti ki. Dur bakalım.... Üçüncüde bulursam, ödülüm ne olacak?"

Anlamalı anlamalı sırtarak, dudaklarını büzerek kadını süzdü. Didi kapıyı açmak, kendini yolun ortasına atmak istedi. İçinde bir bebek taşıyor olmasaydı, aynen bunu yapardı.

"Bilmem," dedi, çaresiz bir sesle. Ne istiyorsun, diye ekledi.

"Küçük bir öpücüğe ne dersin?" dedi, uzanıp elinin kadının bacağına, etek ucunun hemen altına koyarken. Çıplak tenine değen bu el, Didi'nin öğürür gibi, kısa, kesik bir ses çıkarmasına neden oldu. Lyle elini çekti. "Evet," dedi gülümsemeksizin. "Küçük bir öpükle başlayabiliriz. Şimdi bana ilk ipucunu ver."

Didi yutkunmaya çalıştı. Boğazı kupkuruydu. Duyduğu dehşeti azaltmak için yutkunmak zorundaydı, ama ağzında yutabileceği hiçbir şey yoktu. Yutkunma gereksinimi müthişti. Sesli sesli soluyarak elini terli alnından geçirdi, parmaklarını ağzına götürdü. Kesinlikle doyurucu değildi, ama iliklerine işleyen, onu felç eden gerginlikten daha iyiydi. "Pekâlâ, işte ilk ipucu," dedi boğuk bir sesle. "Ben eski ve tanınmış bir piyesin kadın kahramanıyım."

Lyle'in kaşları çatıldı. Oyundan aldığı zevki ansızın yitirmiş gibiydi. Bunun beklediğinden daha zor olacağını kavramıştı. "Piyes mi?" dedi hırçın bir sesle. "Ben piyes filan bilmem. Ne demek istiyorsua?"

"Eh, ilk ipucum buydu. Bir tane daha istiyorsan veririm ama geriye bir tek ipucu kalır."

"Dur. Bırak da tahmin edeyim." Kara kara düşündü. "Eski bir oyun mu?"

-66-

Didi sustu, sızlayan sol kulağını ovuşturdu. "Evet, eski bir oyun."

Kulağında bir yankı vardı, çınlama kulak zarından kanala geçiyor, sıçrayıp öteki kulağa atlıyor, böylece her iki kulak da çınlamaya başlıyordu. Başı korkunç bir biçimde ağrımaya başlamıştı. Bebeğin tekmelediğini hissedince, ellerini Göbeğe doğru indirdi. Bu onu bir an için rahatlattı, bir an sonraysa hüznlendirdi. Bebek...

"Hayatımda tek bir oyun bile izlemedim," dedi Lyle.

"Peki ya lisedeyken?"

"Şey, evet," diye kabullendi. "Lisedeyken... Oğlanlar ve Bebekler... bir de Neşeli Günler. Tamam! Adın Maria, öyle değil mi?"

"Değil," dedi Didi; içinden ekledi: salak. Ben eski bir piyes diyorum, o ne diyor?

"Değil mi?" Düş kırıklığına uğramış gibiydi. Maria derken kendisiyle öyle gururlanmıştı ki. Bebek bir tekme daha attı. Didi gözlerini yumdu.

"İkinci ipucunu istiyorum," dedi adam.

"Bir erkek tarafından ölesiye sevildim," dedi Didi. "Ama başka bir erkek ondan nefret ediyordu, ona ve bana zarar vermek için yapmayacağı şey yoktu."

"Bir erkek beni sevdi," diye mırıldandı Lyle. "Bir başka erkek benden nefret etti, bana zarar vermek istedi." Sonra, daha yüksek sesle, ekledi: "Bu ipuçları berbat. Fazla gizemli."

Didi'nin gözü hız göstergesindeydi; arabanın hızı şimdi seksene inmişti. "Bir talimin yürüt," dedi, "sonra da sana üçüncü ipucunu veririm." Didi'nin bütün umudu, adamın daha da yavaşlaması ve kamu güvenliğini tehlikeye attığı için trafik polisi tarafından durdurulmasıydı.

Doğrusu bu gerçekten komik olurdu.

"Pekâlâ; bir düşünelim." Lyle'in gözleri parladı. Didi dikkatle onu gözlüyordu. "Charles Dickens olabilir. Bir adam beni sevdi, bir başkası -evet, tamam. İki Şehrin Hikâyesi. İyi de, kadının adı neydi? İki kızlardan biriyle evlenen kızın adı?"

• - 67 -

Didi tam, İki Şehrin Hikâyesi bir oyun değildir, diyecekken, şişmiş dilini tuttu.

"Lucie!" diye bağırdı erkek neşeyle. "Adın, Lucie!"

Didi başını hayır anlamında salladı. "Yine de, iyi tahmindir."

Adam parmaklarını çıtırdattı. Fena halde bozulmuştu. "Ama verdiğin ipucu uyuyordu. Kızı seven biri vardı, ötekiyse o erkeğe ve kıza kötülük yapmak istiyordu."

"Hayır," dedi Didi. "Sydney Carton, Lucie'ye zarar vermek istemiyordu. O Lucie'ye âşıktı. Onun yerine ölebilmek için, kocasıyla yer değiştirdi. Lucie için canını verdi."

Lyle'in suratı adamakıllı asılmıştı. Hızını arttırdı, yüz elliyle gitmeye başladı.

Alı, camı bir açabilsem, diye düşündü Didi. Alı, polis bizi durdursa.

"Bu kısımları anımsamıyorum," dedi adam. "Tek anımsadığım, erkeklerden birinin onu deli gibi sevdiği. Bayan Uyanık," diye ekledi, acı bir sesle.

Birkaç dakika ikisi de sustu. Didi seçeneklerini bir kez daha gözden geçirdi.

Hız hâlâ yüz elliydi.

Didi sessizce dua ediyordu.

Tannm, sevgili Tannm. Bugüne kadar günah işlediysen, beni affet. Sonsuz merhametini göster ve bana bir trafik polisi gönder. Şimdilik, bir şişe suya da razıyım.

"Üçüncü ipucunu versene," dedi adam.

"Tamam." Didi biraz daha zaman kazanabileceğini ummuştu. "Adımın ilk harfini söyleyeyim mi? Ne dersin, iyi bir ipucu olur mu?"

"Adını bulmamı sağlarsa, evet," dedi Lyle gülümsemeden. "Bulamazsam, hayır."

Sözcükler Didi'nin yüreğine işledi.

"Pekâlâ, işte söylüyorum. Öteki ipuçlarını da unutma, ama. Adımın başharfi D."

"D," diye yineledi adam. "D. Eski bir oyunun ünlü bir kişisi, bir erkek tarafından sevildi, bir başkasından kötülük gördü

-68-

-kötülük gördü mü?"

"Evet," dedi Didi. "Gördü."

Lyle kafasını kaşdı. Hızı hâlâ düşürmemiştir. Didi'nin susuzluğu sürüyordu. Lütfen, diye yalvardı. Ya bir polis, ya da bir şişe su.

Hangisini daha çok yeğlediğinden emin değildi. "Bulamıyorum!" diye patladı Lyle. Yumruğunu direksiyona indirdi.

Didi irileşen gözlerini adamın yüzünden ayırmıyordu.

"Neden söz ettiğini anlamıyorum! Sana günümüzün tanınmış bir folk şarkıcısının adını verdim, sense kalkmış saçmalıyorsun; yok biri sevmiş, öteki kötülük etmiş, yok eski bir pi-yesmiş. Canın cehenneme!" Arabayı biraz yavaşlattı; dilini de. Yiyecekmiş girji Didi'ye baktı. "Bana çok kötü ipuçları verdin. Berbat ipuçları." Sonra, daha alçak bir sesle sözünü sürdürdü: "Bana böylesine kötü bilgileri özellikle verdin, çünkü oyunu kaybetmemi istedin, benden daha zeki olduğunu kanıtlamak istedin."

Didi başını şiddetle salladı, sırtını kapiya iyice bastırdı. "Yo, doğru değil. Yanılıyorsun. Dinle; sana adımı söyleyeceğim, tamam mı?"

Yumruğunu bir kez daha direksiyona sertçe indirdi. Didi soluğunu tutuverdi, buysa nedense adamı güldürdü.

"Komik bulmana sevindim," dedi Didi.

"Dinle; asıl komik olan kendini çok zeki sanman." Kahkahası şimdi kof ve acıklıydı. "Hah! Madem o kadar akıllıydın," diyerek dirseğini kadının baldırına bastırdı, "nasıl oldu da kendini burada, benim arabamda buldun? Evet, seni böylesine zeki yapan nedir? Benim bilmediğim piyesleri bilmen mi? Ha, Bayan Çokbilmiş?" Uzandı, kadını tutup kendine doğru çekti. "İşte böyle, yanımda otur! O kadar uzaklaşmanı istemiyorum. Aşağı düşmeni filan istemeyiz, değil mi?"

"Elbette," diye inledi Didi; yüzünden terler akıyordu. "Evet. Şimdi böyle, yambaşımda oturacaksın ve ben adını

-69-

buluncaya kadar ipucu vermeye devam edeceksin. Anlaşıldı mı?"

Didi koltuğa yerleşti; her şeye karşın adamdan hafifçe uzaklaşmaktan kendini alamamıştı.

"Anlaşıldı," diye fısıldadı. "Sorun şu ki, benimle aynı adı taşıyan, çağdaş birini tanımıyorum. Günümüzden birini bulmam gerçekten olanaksız. Dinle; sinemaya gider misin?"

"Fazla değil. Neden?"

"Çünkü bu oyundan bir film yaptılar. Bir-iki yıl önce. Başrolde Laurence Fishburne vardı. Filmi anımsadın mı?"

"Laurence Fishburne de kim? Adını hiç duymadım. Filmin adı neydi peki?"

"Söylediğim an kadının adını anımsarsın. Senin, Julia Roberts ile evlenen adam kimdi, diye sormana benzer. Anında bulursun."

"Olsun. Söyle."

"Tamam. Filmin adı Othello idi." Bu saçmalığın sonuna geldiklerine seviniyordu.

Bir sessizlik oldu. Yüz yirmiyle giden motorun sesi yüksek, sağlıksızdı. Mavi bir kamyon yanlarından hızla geçti. Didi'nin gözüne yolun kıyısındaki küçük bir ambar, hemen ardından da mavi bir tabela çarptı: BENZİN - YİYECEK - YATAK, 9 km.

Lyle birkaç dakika hiç sesini çıkarmadı. Sonra, "Othello mu?" dedi. "Bu da neyin nesi? Othello diye birini hiç duymadım."

"Öyle mi? Bu durumda adımı kesinlikle bulamazsın. Asla. Sana verebileceğim tek bilgi buydu. Bırak da söyleyeyim-"

Adam haykırdı: "Hayır! Bulmaya çalışacağım, sonunda da bulacağım!"

"Lyle," diye başladı Didi; sesini dengede tutmaya çalıştı ama başaramadı. Karşısındaki erkek hızla çözülyordu, bunu sey-retmekse çok ürkütücüydü. "İnan bana. Eğer Othello'yu bilmiyorsan, adıma asla duymuş olamazsın."

"O kadar emin olma," dedi adam inatla. "Devam et, bana bir ipucu daha ver. En iyisi onunla kafiyeli bir şey söyle."

-70-

Didi artık açıktan açığa ağlıyordu, terle karışan gözyaşları yanaklarından yuvarlanıyor, ağzına doluyordu. "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen. Benden ne istiyorsun? Kocamı ara, yalvarırım. İsteddiğin şey her neyse, ara onu. Yeter ki buna bir son ver. Bunu yapmak zorunda mısın? Neden?" Yüzünde incinmiş bir anlama kadına baktı. "Neyi yapmak zorunda mıyım? Sen neden söz ediyorsun? Yalnızca sohbet ettiğimizi sanıyordum."

Didi başını eğdi, derin bir soluk aldı, kendini topladı. "Evet, elbette. Sohbet ediyoruz. Kannla da bu tür oyunlar oynar mısınız?"

"Sana kanını bu işe kanştırma demiştim!" diye yapıştırdı. Sonra, "Evet," diye ekledi. "Oynanz." "Lyle," dedi Didi, "lütfen beni bırak. Lütfen. Arabayı durdur, inmeme izin ver. Hiç kimseye anlatmam."

"Söz mü?" diye sordu, alayla. "Yemin eder misin?" "Ederim."

"Doğmamış çocuğunun üzerine yemin eder misin?" "Doğmamış çocuğumun üzerine yemin ederim," diye yineledi Didi.

"Palavra!" diye kükredi. "Hem de ne palavra! Arabadan indiğin an deli danalar gibi bütün Teksas'ı birbirine katacağına bahse girerim. Hayır efendim; seni bırakmam." Biraz daha sakın bir sesle, sözünü sürdürdü: "Ayrıca, seninle işim henüz bitmedi. Bunu biliyorsun. Hadi bakalım, şimdi devam et. Bana bir ipucu ver."

"Kocamı ara ve ne istediğini bildir. Lütfen. Yola çıkalı iki saati geçti ama sen kimseyi aramadın; neden-"" "Senden bir ipucu istedim, tamam mı?" Didi eliyle yüzünü sildi, elini yaladı. Evet, tuzlu, ama tuzlu su. "Adımla kafiye yapan sözcüklerden biri," dedi yavaşça, sakinleşmeye çalışarak, "Arizona."

"Arizona. Arizona," diye yineledi adam. "Aklıma gelmiyor. Hayır, hiçbir çağrışım yapmıyor. Bir tane daha söyle."

-71 -

"Bir bakayım.... Evet, Bologna. Bologna ile de uyaklı."

"Hımm. Arizona. Bologna... Hayır. Olmuyor. Bir tane daha."

"Barcelona."

"Barcelona mı? O da ne?"

Tanrım.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi adam tehdit dolu bir sesle. "Bulmama yardım etmediğin takdirde, yemin ederim, senin için hiç iyi olmaz. Bunun için de ben çocuğum üzerine yemin ederim. Evet, şimdi bir tane daha söyle bakalım. Arizona. Bologna. Barcelona. Amma da aptalca ipuçları ha. Bu saçmalıklar hiç kimsenin işine yaramaz."

"Haklısın. Adım gerçekten çok zor bulunacak bir ad," dedi Didi. "Peki, onun yerine takma adıma tahmin etmek ister misin?"

"Takma adın mı var?"

"Evet, herkes bana onunla seslenir."

"Kocan?"

"Evet, o da."

"Pekâlâ, takma adını söyle bakalım."

"D harfiyle başlıyor, iki heceden oluşuyor, hecelerin ikisi de aynı. 'İyi' sözcüğüyle uyaklı. Dört harfli."

Adam kendi kendine mırıldandı: "İyi. Cici. Pisi. Didi." Umutla, hayretle yineledi: "Didi?"

"Evet!" diye haykırdı Didi. "Evet, buldun! Buldun işte. Didi." Bedenindeki gerginliğin azıcık da olsa azaldığını hissetti, derin bir soluk aldı.

Lyle'in gülümsemesi kısa sürdü: "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü bu benim takma adım. Nüfus cüzdanımdaki ya da ehliyetimdeki adım değil. Senin takma adın yok mu?" Yüzünü buruşturdu; erkeğin bunu bir gülümseme olarak yorumlamasını umdu. Lyle'in yola çevrili yüzünde dalgın bir anlam belirmişti. "Karım bana 'Lovey' derdi. Lyle Lovett'i çok sevdiğim için; kanm da beni sevdiği için. Lovey."

-72-

Derdi? Neden geçmiş zaman? Bir araba parkında, sıcak, gayet sıradan bir Teksas öğleden sonrasında, ya da modaya uygun, kusursuz, şık bir alışveriş merkezinin bir yerinde, kısacası Didi'nin yaşamının bir anında, bu adam karısıyla, bebeğiyle ilgili bir şeyler söylememiş miydi?

Adamın, "Evet, gerçek adın nedir?" diye sorduğunu duydu.

"Desdemona," diye yanıtladı. , "Desde-ne?" ., "Desdemona," diye yineledi. "Othello'nun karısıydı."

"İşte yine Allanın belâsı Othello!" diye söylendi. "Sen Othello'nun kansı mısın?"

"Hayır."

"Öyleyse neden habire ondan söz edip duruyorsun? Ayrıca, Desdemona'yı neden Didi'ye çevirdin? Neden Mona, Desde ya da Demona değil?"

"Küçükken adımları soranlara Didimona derdim. S harfini söylemekte zorlanırdım. Bunun üzerine ailem bana Didimona demeye başladı; ana okuluna başlayınca da öğretmenim Didi olarak kısalttı."

"Saçma sapan bir isim," dedi ters ters. Hızı doksana indirmiş, Didi'nin umutlarını söndürmüştü.

"Adımı tahmin etmek olanaksız, biliyorum" dedi Didi, sağına dönerek; gözlerini yolun kıyısını izleyen yanmış otlara dikti.

"Evet, öyle," dedi Lyle. "Barcelona, Arizona, Bologna. İyi Didi. Cici Didi. Eh, bundan kötüsü olamazdı."

-73-

16.15

Rich devriye arabasını Dallas'ın merkezindeki karakola kadar izledi. Bu on beş dakikalık yol, yaşamının en kötü araba yolculuğuydu. Buna dayanabilmesini sağlayan tek şey, beynini boşaltmayı başarabilmesi oldu. Yüreğinde tekdüze, ısrarcı bir sancı dolanıp duruyordu.

Temmuz güneşi alev saçmayı sürdürüyordu; üzerine abanan bu sıcak örtüden kurtulmanın yolu yoktu. Merkeze varınca, arabasını binanın arkasında bulunan ve polis memurlarına ayrılmış olan otoparka bıraktı.

Ve acil durumlara.

Memur Charles ve Memur Patterson, Rich'i binaya arka kapıdan soktular. Bu kapıdan ilk kez geçiyordu. Buraya pek sık geldiği de söylenemezdi zaten. Didi ile birlikte, bir hırsızlık girişimini haber vermeye, bir kez de çalınan arabaları için gerekli belgeleri imzalamaya gelmişlerdi; araba daha sonra -radyonun dışında- neredeyse el sürülmemiş bir halde bulunmuştu.

İçeride Rich'i kısa boylu, içten görünüşlü bir adam bekliyordu; belli belirsiz bir İspanyol vurgusuyla konuşuyordu. "Ben Dedektif Juan Lopez. Lütfen bana Juan de," dedi, Richie el sıkışırken. "Olanları duydum. Yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağız."

Rich bir an Patterson'dan yakınmayı düşündü, ama sonra caydı. Önemli değildi.

"Gel," dedi Juan. "Seni şefimle tanıştırmak istiyorum."

"Dinle," dedi Rich. "Sizlerle tanışmak, sohbet etmek isterim elbette, ama... biliyorsunuz, karım-"

"Seni anlıyorum," dedi Juan; ela gözleri yumuşadı. "Benim de bir karım var."

"Bundan eminim," dedi Rich. "Hepimizin bir kansı vardır. Ama benimki gebe ve kayıp. Dolayısıyla, acaba biz-"

Polis müdürü odasından çıktı. "Ben Şef Murphy. John Murphy." Elini uzattı, Rich ile tokalaştı.

-74-

"Yardım etmek için her şeyi yapacağız. Tamam mı?" dedi şef. "Kaygılanmamaya çalışın."

Rich onu duymazdan geldi. "Onları nasıl bulacaksınız?" diye sordu. "Nasıl?"

Müdür onu bir an dikkatle süzdü, sonra Dedektif Lopez'e döndü. "Juan, Freshens Yoğurt'un

elemanını fotoğraf odasına götür. Alex bütün fotoğraflara baksın. Basın bülteni hazırlattın, değil mi?"

"Hayır, henüz değil," diye yanıtladı Juan. "Büro'dan haber bekliyordum."

Daracık koridora sıkışmış durumdaydılar. Rich oturmak ya da yere yıkılmak istiyordu.

Murphy Büro'nun haberdar edip edilmediğini sordu.

"Büro mu?" diye sordu Rich. "Federal Soruşturma Bürosu... FBI mı?"

Murphy başıyla doğruladı; yüzüne ve sesine hafif bir içerleme sinmişti. "Evet, öyle. Yardım etmek için her yolu deneyeceğiz. Kannızı kaçırın adam fazla uzaklaşmayacaktır -özellikle fidye istiyorsa. Teknik açıdan bu henüz federal, yani eyaletler arası bir dava değil. Anlıyor musunuz? Çünkü karınız büyük bir olasılıkla hâlâ Teksas eyaletinin sınırları içinde. Öte yandan... adam dışardan gelmiş olabilir, örneğin Oklahoma ya da Louisiana'dan. Eğer kentten çıkmayı tasarlıyorsa, bu tür bir çalışmayı yürütmekte zorlanabiliriz. Pek çok engel çıkabilir. Eh, FBI'ın kaynakları da çok daha geniş olduğu için-" Yüzünü buruşturdu.

"Tenezzül ederlerse, elbette. Gerçek, büyük işlerde devreye girmeyi yeğlerler de."

Rich "Bunu gerçek, büyük bir iş olarak görürler mi dersiniz?" diye sordu.

Murphy omuz silkti. "Kim bilir? Geçen ay bir çocuk kaçırılmıştı. Radyolarda filan yayınlandı. Ortadan kaybolan çocuklara ilişkin Çocuk Bulma Programı'mızı duymuş muydunuz?"

Rich başını olumsuz anlamda salladı.

"Evet, bir çocuk kaybolduğunda derhal haber verdiğimiziz

-75-

birkaç seçkin radyo istasyonu var; kayıp çocuklarla ilgili bilgileri beş dakikada bir yayınlıyorlar. Size sözünü ettiğim davada, hiçbir ipucuna ulaşamıyorduk. Sonunda kızın ana-babasının boşanmış olduğunu, babasının onu kaçırdığını öğrendik, ama o sırada bunları bilemezdik. Söylemek istediğim, paniğe gerek olmadığı. Adım adım ilerleyeceğiz. Öte yandan, onların işe karışması şansınızı arttıracaktır. Oldu mu?"

"Pekâlâ," dedi Rich, kısık bir sesle. Bir bu eksikti, diye düşündü; kendimi yerel kanun adamlarıyla FBI arasındaki bir çekişmenin tam ortasında buluvermek. "Onları aradınız mı?"

"Radyo istasyonlarını mı?" diye sordu şef.

"Hayır, FBI'ı."

"Evet," dedi Juan. "Charles'tan olayı öğrenir öğrenmez, aradım. Bir binbaşı yakında burada olacak." Juan işini biliyordu. Rich o anda birinden ne kadar hoşlanabilirse, bu adamdan da o kadar hoşlandı. Murphy söze kanşü : "Eh, bu arada biz de boş oturacak değiliz elbette. Juan, gebe bir kadınla genç bir adam hakkında bir basın bülteni hazırlat. Adamın tarifini Alex'den al. Don'u da çağirt."

Rich'e dönüp, açıkladı : "Don polis ressamıdır. Olağanüstü yeteneklidir."

Rich kendini bir budala gibi hissetmesine karşın, sordu : "Basın bülteni yararlı olur mu?"

"Eh, zararlı olmayacağı kesin."

"Saat dört buçuk," dedi Rich. "Karım tam..." Durakladı. "Ka-nm saat birden beri kayıp. Üç saat Meksika sınırına yaklaşmak için yeterli midir? Veya Oklahoma'ya, ya da Louisiana'ya?"

Şef başını salladı. "Sınıra yaklaşmış olamaz. Ama Oklahoma ya da Louisiana'ya, evet. Ancak arabayı çok dikkatli sürdüğünü unutmayalım. Aşın hız yüzünden durdurulmak istemez. Ayrıca, kadını eyalet dışına çıkarması demek, başını çok daha büyük bir belâya sokması demektir. Federal yasaya göre, onu eyalet dışına çıkardığı an, ölüm cezasıyla yargılanacaktır."

-76-

"Şef Murphy," diye başladı Rich, denetimini yitirmemek için insanüstü bir çaba harcayarak, "ona ölüm cezası vermek için önce onu yakalamamız gerek."

"Evet, elbette. Onu yakalayacağız." Şef onlardan birkaç adım uzaklaşmış olan Juan'a baktı, başını salladı. "Bak, Rich, seni kandırarak değilim," dedi Murphy, bakışlarını ondan kaçırarak.

Dallas'ın polis müdürlerinden biri olan bu adam, Rich'in gözlerinin içine bakmalıydı. Rich her şeyi kaldıracak kadar olgun bir erkekti, kaldıracaktı da; yeter ki şef ona karşı dürüst olsun.

Rich, Didi'yi tanımayan, ona âşık olmayan bu yabancıya karşısında yıkılmayacaktı.

"Şef Murphy, bana bakın. Lütfen."

Gözlerini Rich'e çeviren müdür anlayışlı, neredeyse af dileyen bir sesle şöyle dedi: "Durum pek iyi görünmüyor, Rich." Gözleri hâlâ Rich'in gözlerindeydi. Belki yalnızca birkaç saniye sürmüştü, ama şu özür dileyen ses tonuyla hiç mi hiç uyuşmayan, ısrarcı bir bakıştı.

Rich şefin ona neden böyle, kuşkulandır gibi baktığını merak etti. Bazı duygular mı uyandırmaya çalışıyordu? Yoksa nedeni başka mıydı?

Sonunda Rich sessizliği bozdu. "Tabii ki iyi görünmüyor," dedi oldukça yüksek bir sesle. "Sizin karınız kaçırılmış olsaydı, iyi görünür müydü?"

"Karım öldü," dedi müdür. Elini salladı. "Yo, özür dilemeyin. Daha önce de söylediğim gibi, mümkün olan her şeyi yapacağız." Murphy durakladı, "Zengin misiniz? Karınızı bu yüzden mi kaçırdı?"

Rich'in gözleri kısıldı. "İyi bir işim var, ama Didi çalışmıyor, kızlara bakıyor. Kısa bir süre önce bir ev aldık ve borçlandık. Kısacası zengin sayılmayız."

"Dinleyin; birkaç olasılık var. Bu adam muhtemelen atayacak, ne istediğini bildirecektir. Belki de kannıza aratır. Birinin onları görüp bize ihbar etmesi de olası elbette."

-77-

Rich düşünceliydi. "Evi ararsa, nasıl haberimiz olacak? Ben buradayım."

"Evde kim var?"

"İki kızım. Ve onların bakıcısı. Annem de az sonra orada olur...durumu öğrenince aklını kaçıracaktır. Olup biteni henüz bilmiyor."

"Bence söylemenin tam sırası," dedi Şef Murphy.

Rich başını salladı. "Yapamam. Çıldır. Çocuklarla ilgilenmeyi bile beceremez." Sonra, ekledi : "Hern ona diyeceğim? Henüz hiçbir şey bilmiyoruz."

"Anlıyorum. Birini göndermemizi ister misiniz?"

Rich başını inanmazlıkla salladı. "Nereye? Evime mi? Ah, evet, elbette."

"FBI zaten birini gönderecektir. Ne olur, ne olmaz diyerek. Her neyse, bizimki aradığı zaman telefonu anneniz de yanıtlayabilir, öyle değil mi?"

"Sizi duyuyorum," dedi Rich. "Ama anlamalısınız. Beş yaşındaki kızımın telefona çıkmasını yeğlerim. Annem bununla başa çıkamayacaktır. O çok-" Durdu. "Duygusaldır."

"Annenizi bizim çocuklardan biri arasa daha iyi olmaz mı?" diye sordu Murphy.

"Olabilir," dedi Rich, zor duyulur bir sesle. Annesiyle konuşmaya hazır değildi.

Murphy sözünü sürdürdü : "Herif belki de hâlâ Dallas'tadır, bir yerlere gizlenmiştir. Gerekirse resmini televizyonda, yerel haberlerde de yayınlatınız."

"Meksika'ya gidiyor olabilir mi?"

Şef başını salladı. "Oraya yalnızca bir nedenle gidebilir, o da-" Sustu, Rich'in gözlerinin içine baktı.

Rich'in beti benzi attı : "Evet, ne diyecektiniz?" Dizleri ona her an ihanet etmek üzereydi.

"Oraya ne zaman gider? Kanımı öldürdüyseniz mi?" Ürperdi, kollannı kavuşturdu. "Ama o hamile.

Yakında bebeği olacak. Böyle bir kadını kim-"

Şef elini Rich'in omzuna koydu, bir şey demedi.

-78-

Rich bir saat öncesini, Didi'yi cep telefonundan arayışını anımsadı; kansı telefonu açmıştı. Bir saat önce sağdı.

"Sınır polisine haber verin. Lütfen," dedi. Bakışlarını Şef Murphy'den kaçırdı -bu gözlerden yansıyan kendi acısını görmek istemiyordu.

Bir süre "konuşamadı. Didi'sinin nerede olduğunu, hâlâ bu dünyanın üzerinde olup olmadığını hissetmeye çalışıyordu. Karısı neredeydi? Boğazının tıkanıldığını hissetti. Tek ve hızlı bir hareketle boyunbağını gevşetti, bu da yetmeyince, çekip çıkardı.

Yeniden konuşabildiği zaman, şöyle dedi : "Merak ettiğim şey şu : Bu adam yeni arabamızın peşinde değilse, benim dokuz aylık gebe kanını neden kaçırdı?"

16.30

Didi içeriden dışarıya doğru, hızla kavrulduğunu hissetti. Öyle susamıştı ki, kan olsa içerdi.

Bebek hıçkınıyordu. Seni şanslı şey, diye düşündü. Bebek rahimdeki suyu içiyordu. O da susamış; benim minik oğlum. Daha çok kendini yüreklendirmek istercesine, her şey düzelecek, diye düşündü, kurtulacağız.

"Lyle," dedi, dikkatle. "Bir şey içmek için duramaz mıyız? Söz vermiştin."

"Evet, Didi," dedi adam. "Anımsatmana gerek yok. Duracağımı söyledim, sözümü tutacağım."

Sessizlik. Eh, şansına güvenilir biri düştü -sözünü tutan bir fidyeci. Güzel.

-79-

"İyi ama Didi Arizona," dedi erkek, "bana bir öpücük sözü vermemiş miydin?"

Hızla yaklaşan korkuya karşın, Didi'nin içinden şöyle demek geldi : Peki ama, yanıtı bulamadın ki, sersem! Onun yerine, "Lyle, bunu yapamam," dedi. "Ben kocasını seven, evli bir kadını. Ayrıca sen de evli olduğunu söylemiştin, unuttun mu?"

"Didi, saydım, bu üçüncü. Tam üçüncü kez kanımdan söz ediyorsun." Sonra, o güçlü elini kadının bacağına koydu, anlamlı anlamlı ekledi: "Araba parkında, o kadınlann önünde seni öpmeme karşı çıkmadın ama."

"Bunu kesinlikle istemediğimi bal gibi biliyorsun," dedi Didi, ondan uzaklaşarak. "Ben evliyim."

"Kocan aldırılmayacaktır, eminim," dedi Lyle.

"Kocamı tanımıyorsun. Çok kıskanç bir erkektir." Bir başka mola yerini gösteren tabelayı özlemle süzdü. "Lütfen, lütfen duralım. Hem çok susadım, hem de çok sıkıştım. Hemen tuvalete gitmeliyim."

"Benden uzaklaşma, Didi," dedi Lyle; sesindeki dostça tınıyı yitirerek. "Bana iyice yakın oturmanı ve benimle konuşmanı istiyorum. Yolumuz uzun; sana her dokunmak istediğimde arabanın öteki ucuna uzanmak zorunda kalmamalıyım. Yaklaş."

Didi kıpırdamadı.

Adam elini uzattı, Göbeğe dokundu. Didi iyice büzüldü, bedenini kapıya doğru çevirdi. Bu adamın onun gebe karnına dokunmasından daha kötü bir şey düşünemiyordu.

Lyle boğuk bir sesle inleyerek onun göğsünü avuçladı, kabaca sıktı, ardından sert bir şaplak indirdi. Didi bir çığlık attı.

Sonra kadını eliyle itti, "Şuraya bak," dedi. Gözünü yoldan ayırmıyor, arabayı aynı şeritte tutmaya özen gösteriyordu. "İlk kavgamızı ettik."

Bu sözlerden sonra, çok tuhaf bir şey yapıp, Didi'yi yok saymaya başladı. Didi kollanıyla kendini sarmış, sessizce oturuyor, her şeyin yolunda olduğunu anlayabilmek için, bebeğin

-80-

onu yeniden tekmelemesini bekliyordu. Camdan dışarıya baktı; bir başka tabela görebilme umuduyla yol kıyısını taradı.

Didi adama bir Hıristiyana yaraşan, olumlu düşünceler ışınlamak istiyor, ancak arabada onun ruhunu hissedemiyordu. Kilisede dua ederken kendini tamamlanmış ve mutlu hissedirdi, çünkü dört bir yanında ruhların varlığını sezerdi. Oysa Lylein arabasında kendini yapayalnız hissediyordu.

Neden telefon etmek için durmuyor? diye düşündü. Ya da bana aratmıyor ve fidye olarak bir milyon dolar istediğini bildirmiyor? Zavallı kocasının bu haber karşısında ne yapacağıy-sa ayrı konuydu elbet. Bu kadar parayı nereden bulacağı... Didi bunu düşünmek istemiyordu.

Lyle yeniden radyoyu açmış, folk ezgilerine eşlik ediyor, parmaklarını direksiyona hafif hafif vuruyordu; alışveriş merkezindeki kadar sakin ve dostça görünüyordu.

Waco'ya yaklaşıyorlardı; Didi bulanık bir deniz gibi dalgalanan tarlalan seyretti.

Arabadaki sıcaklık başını döndürüyordu. Gözlerine dolan terlerden kurtulmak için gözlerini kırıştırdı, sonra bakışlarını yine camın dışına dikti; bir an, yamaçtaki çimenlerin üzerinde oynayan İrene ile Amanda'yi gördüğü duygusuna kapıldı. Kızlarının adını fısıldadı : Manda, Reenie. Gözünü kırpınca kızlar gözden yitti, geriye sıcaktan kavrulmuş otlar kaldı.

Lyle konuştu. "Ailen sana neden Desdemona adını vermiş, Arizona?" Küçükken, bolca cephaneyle donatılmış, acımasız bir çocuktan herhalde, diye düşündü Didi. Anaokulunda sürekli itilip kakılan, okula başlar başlamaz da içindeki gaddar çocuğu ortaya çıkaran bir çocuk. Alay eden, lakap takan, parmakla gösteren.

"Neden?" diye yineledi adam.

Adamın yeniden keyiflenmesine sevinen Didi, soruyu yanıtladı : "Çünkü bu anneannemin ve annemin adı. Kuşaktan kuşağa geçen bir ad. Büyük-büyükannemin bir Shakespeare hayranı olduğunu, özellikle Othello oyununu çok sevdiğini tahmin ediyorum."

- 81 -

Erkek bir şey söylemedi,

Didi neşeli çıkmasına çalıştığı bir sesle, "Karının adı ne, peki?" diye sordu. Adamın iyi yanına, evli yanına seslenmeye çalışıyordu.

Lyle öyle uzun bir süre sustu ki, Didi onun yanıt vermeyeceğini sandı, ama sonra, "Daha önce söylemiştim," dediğini duydu. "Melanie."

"Melanie. Çok güzel bir isim."

"Kanm da güzeldir."

"Eminim öyledir," dedi Didi.

"Fazla güzel. Ve bunun farkında."

Sohbetin yön değiştirdiğini gören Didi, gözlerini kırptırdı. Ama Lyle gülümsedi, şöyle dedi : "Sen fazla güzel değilsin, Didi."

Didi sesini çıkarmadı.

"Kocan fazla güzel olmamandan hoşnut mu?"

"Kocam mı?" diye yineledi Didi dalgın dalgın. "Bu soruyu nasıl yanıtlayacağımı bilemiyorum. Karının güzel olması senin hoşuna gitmiyor mu?"

"Hayır, pek gitmiyor," diye kabullendi. "Keşke daha az... yani keşke o kadar gösterişli olmasaydı."

Sustu, sonra ekledi : "Dışarıya çıktığımız zaman, aşın süslenir."

"Ya? Nerelere gidersiniz?"

"Belli bir yere değil," diye yanıtladı Lyle baştan savarcasına. "Bazı geceler çıkıp bir şeyler içeriz.

Bazen de dans ederiz. Birkaç pizola filan yeriz."

"Kulağa oldukça eğlenceli geliyor," dedi Didi. "Bir bebeğiniz olduğunu söylemiştin?"

"Ne zaman söyledim?" Sesi sertleşmişti.

Didi anımsamaya çalıştı. "Galiba yoğurt tezgâhında, seni ilk gördüğüm yerde."

"Böyle bir şey söylediğimi anımsamıyorum," dedi, somurtarak.

Didi'nin midesindeki delik genişleyiverdi. "Önemli değil," dedi. "Seni başka biriyle kanştırdım herhalde."

Radyodaki sunucu müziğe bir an ara verip, duyurdu : "On beş dakika sonra, haberler."

|

11.45

Rich, Şef Murphy'nin odasının dışındaki tahta sıraya çöküp kalmıştı; Lopez ile Murphy'nin hızlı adımlarla kendisine doğru geldiğini gördü; yanlarında siyah bir erkek vardı; ütülü, beyaz bir gömlek, hâki renkli takım elbise giymiş, morlu-turunculu, geniş bir kravat takmıştı -korkunç, diye düşündü Rich. Böyle giyinen biri ciddi olabilir mi?

"Rich, seni FBI'dan Scott Sommerville ile tanıştırayım," dedi Murphy; yan tarafa doğru bir bakış fırlatıp, ekledi : "Bu davaya o bakacak."

Rich Scott'ın elini kayıtsızca sıktı. Scott'ın sık rastlanmayan, güçlü bir el sıkışı vardı.

Rich'in elini aşağı yukarı öyle bir salladı ki, tokalaşma bittiğinde Rich elinin vızıldadığını duyar gibi oldu.

Rich onun kendisinden daha kısa, daha geniş olduğunu ay-nmsadı, ama ilgisini en çok Scott'ın gözleri çekmişti : coşkuyla ışıldayan, kahverengi gözler. "Doğru," dedi Scott; elektrikli bakışlarıyla Rich'i bir burgu gibi delerek. "Bu davada yetkili benim." Rich'in omzuna bir şaplak indirdi. "Canının yandığını biliyorum, ahbab. Kanm geri getirmek için buradayım, tamam mı?"

Rich kendini biraz daha iyi hissetti. "Washington'dan mı geldiniz?"

"Yo," dedi Scott, ağızındaki sakızı iştahla çiğneyerek. "Bü-ro'nun bütün ülkeye yayılmış şubeleri vardır. Ben Dallas yöre-

-82-

-83-

si sorumlulandıranım."

"Öyle mi?" dedi Rich cılız bir sesle. "Adam kaçırma konusunda deneyimli misiniz?"

Scott elini onun omzuna sıkıca bastırdı. "İşim bu. Bana güven."

Rich bir şey demedi. Scott birkaç dakika kadar onu dikkatle inceledi.

Bugün bütün bakışlar Rich'in üzerindeydi zaten. Scott'ın onu araştıran, ciddi, hafif kuşkulu bir bakışla süzdüğünün farkındaydı. Bu, müdürün ona daha önce sunduğu bakışların aynısıydı. Bir tek Juan'ın gözlerinde duygudaşlık vardı. Burada neler oluyordu kuzum?

"Ne var?" diye sordu. "Neden bana öyle bakıyorsunuz? Şüphelenir gibi?"

Scott bir an sesini çıkarmadı, sonra sordu : "Evet, bize karını kaçıran adamı nereden tanıdığını bir kez daha anlatır mısın?"

"Ne? Neden söz ediyorsun? Ne demek bu?" Rich öyle kızmıştı ki, anlaması biraz zaman aldı. "Hey-" Şaşkınlıktan kekeliyordu. "Yani- dur bir dakika. Bu sorunun anlamı nedir?"

"Yalnızca bir soru," dedi Scott kibarca. "Dinlediklerim kafamı biraz bulandırdı. Bir simit torbasıyla ilgili bir şeydi."

"Aman Tanrım." Rich'in içinden saçlarını yolmak geliyordu. "Bana baksana -senin beni sorguya çekmekten daha önemli işlerin yok mu? Sorun nedir? Bu kadar çabuk mu pes ettiniz? Yoksa sorun bende mi; karısını yitirmiş bir koca gibi davranmıyor muyum?"

Şef Murphy ile Scott, Rich'e bakmayı sürdürüyordu. Gözlerini indiren tek kişi, Juan oldu.

"Juua? Neler oluyor, dostum?"

"Yalnızca olağan bir uygulama," diye geveledi Juan.

"Burada pek çok şey olağan kabul ediliyor galiba?" diye patladı Rich. "Söylesenize, genç ve gebe bir kadının bir alışveriş merkezinden, üstelik gündüz gözü kaldırılması çok mu ola-

-84-

ğan sizce? Ha?"

Kimse bir şey demedi. Sonunda Rich alçak, düz bir sesle konuştu: "Kanma ait olan bir çörek torbası buldum. Kanma ait olduğunu biliyorum, çünkü el kreminin kokusu kesekâğıdına sinmişti."

"Kremi sabah sürdürdüyse, kokunun büyük bir kısmı uçmuş olmalı," dedi Scott, öylesine.

Rich yine de savunmaya geçti. "Evet, öyleydi. Koku hafifti, tamam mı? Siz olsaydınız o kokuyu alamazdınız. Tıpkı benim bir başkasının karısının losyonunun, üstelik iyice hafifleyen kokusunu alamayacağım gibi. Ama o benim karımın kokusuymuştu. Böyle bir konuda yanılmam mümkün mü yani?"

Scott başını salladı, Şef Murphy ile bakıştı. "Haklısın," dedi. Başını bir kez daha salladı. "Bu konuyu daha fazla uzatmayalım." Şefe döndü. "Ben bununla ilgilenirim."

"Neyle ilgilenirsin?" diye atıldı Rich, aslında onunla konuşmayan Scott'a.

Ansızın Scott'ın yüzündeki anlam değişiverdi. "Bize yalan söylüyorsan, Tanrı yardımcın olsun. Bana yalan söylüyorsan." "Ah, Tann aşkına! İstiyorsan beni yalan makinesine sok. Yalnızca doğruyu, gerçeği söylüyorum. Burada durup beni sorgulamakla harcadığın her dakika, herif bizden bir kilometre daha uzaklaşıyor."

Scott ile Şef Murphy bir dakika kadar bakıştılar, sonra Scott başıyla Rich'i belli belirsiz onayladı, gülümsedi. "Pekâlâ, dostum," dedi rahatlatıcı bir sesle. "Her zaman ilk şüpheliler, eşlerdir. Standart uygulama. Dinle; boş durduğumuzu sandığın anda bile çalışırız biz. Ben görevi devralalı beş dakika olmuş olmamıştı ki, küçük de olsa bir ilerleme kaydettik." Rich'in gözleri parladı. "İlerleme mi?" Scott elini kaldırdı. "Hemen umutlanma, lütfen." Yüzü kıpkırmızı olan Rich, sordu : "Tanrım, nedir, ne oldu?" "Pekâlâ, anlatıyorum. Polis telsizinden yapılan bir duyuruya göre, bir hanım saat on beş otuz beşte, Dallas'ın on altı kilo-

-85-

metre güneyinde, 35E üzerinde hemen yanındaki arabada bir kanışıklığa tanık olmuş. Cep telefonundan 9H'i aramış."

"Ne tür bir kanışıklık? Ne demiş?" Rich'in yüreği göğsüne sığmıyordu.

"Arabasını sakın sakın sürerken, sol tarafındaki arabanın camında bir kadın yüzü görmüş; arabayı süren adam ona bir şeyle vuruyormuş."

"Aman Tanrım," diye inledi Rich. Belki de Didi değildir?

"Bayanın tarifine göre," diye sürdürdü Scott sözünü, "kadın gençmiş, uzun, kahverengi saçları varmış. Camın gerisinde bir şeyler söylüyormuş ama bayan ne olduğunu çıkaramamış. Sonra kadın ellerini kaldırmış, dua eder gibi birleştirmiş, dudaklarını 'lütfen' ya da 'yardım edin' der gibi kıpırdatmış."

"Alı, Tanrım," dedi Rich yeniden; ellerini farkında olmadan yumruk yapmıştı.

"Henüz hiçbir şeyden emin değiliz, anlıyor musua?" dedi

Scott.

Rich bu konuşma boyunca Juan ile Murphy'nin sessiz kaldığını aynmsadı. Scott'ın araya girişleri engelleyen, kendinden fazlasıyla emin, karşısındakini sindiren bir tavrı vardı.

"Kavga eden, evli bir çift olabilir," dedi Scott. "Bilirsin, böyle şeyler sık sık olur."

Rich bunu biliyordu. Ama bunun onun kansı olduğuna, hâlâ sağ olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. Şu anda en önemli şey buydu. Zira olayın en katlanılmaz kısmı, kansına ne olduğunu bilememekti. Sağ olup olmadığını bilememek.

Scott 15.35 demişti, değil mi? Rich, Didi'nin cep telefonunu ne zaman aramıştı? Üç buçuk civarında. Geçici ferahlık bedeninden akıp gitti, yerini onu umutsuzluğa doğru çeken ağırlıklar aldı.

Didi'nin bir arabada, ona bir nesneyle vuran bir adamın yanında olması pek parlak bir haber değildi, ama yine de, hâlâ sağ olduğunu gösteriyordu. Ve o sağ olduğu sürece, umut vardı.

Scott'ın onu yoğun bir dikkatle süzdüğünün farkındaydı. Sı-

-86-

navı geçip geçemediğini merak etti.

Scott onu sakinleştirmek istercesine, kolunu tuttu. "Rich, içinden geçenleri biliyorum. Duygularını anlıyorum," dedi içtenlikle. "En çok belirsizlikten nefret ederiz. Adamın bizimle temas kurmasını, bizi aramasını, fidye istemesini isteriz. Niyetini belli edecek herhangi bir şey yapmasını. Bu onu kovalamamızı kolaylaştırır. Bir yerlerden bir ses vermesini ummaktan başka çaremiz yok. Elimizden geleni yapıyoruz, yapacağız. Ancak şu anda, bırak doğru adamı, doğru arabadan söz ettiğimizden bile emin değiliz. Sen yalnızca dayan; bırak işimizi yapalım. Sana söz veriyorum : O piç kurusunu yakalayacağız."

Rich onun elinden kurtuldu. "Bu tür pek çok kaçırma olayıyla ilgilendin, demek?"

"Evet," dedi Scott. "Benim işim bu." "Suçluyu yakalama oranınız ne?" "Onda dokuz," dedi Scott gururla.

Rich başını gevşekçe salladı. "Didi'yi gören kadını telefonla arayıp görüşebilir miyiz?"

Scott sakız çiğnemeyi bir anlığına kesti. "Amacım övünmek değildi. İyi ellerde olduğunu bilesin diye söyledim. Ayrıca, o bayanla çoktan konuştum. Telsizdeki mesajı duyar duymaz, aradım onu. Hemen Dallas'a geri dönmesini istedim. Şu anda polis merkezinde. Yanında karının fotoğrafı varsa, ona gösterebiliriz."

Rich şu kadarlık etkilenmediğini göstermeye çalışarak, cüzdanını karıştırdı. Didi'yi bembeyaz gelinliğiyle gösteren resmi çıkardı; kansı gülümsüyor, ışıl ışıl parlıyordu. Parlak saçları, pı-nıtlı gözleri ve ferahlatıcı tebessümü yedi yd sonra bile hiç değişmemişti. Rich fotoğrafı Scott'a uzattı; adam resme baktı, "Güzel kadın," dedi.

Rich başının döner gibi olduğunu hissetti. Evet, öyle, diye düşündü; güzeldir. Ve ben güzel karımı geri istiyorum.

"Benimle gel," dedi Scott; Rich'i alt kattaki hole indirdi, içinde bir masayla birkaç iskemle bulunan bir odanın kapısını açtı. "Otur ve bekle. Hemen döneceğim."

-87-

Dışanya çıktı. Rich, Juan ile Şef Murphy'nin devre dışı kaldığını fark etti. Masanın başında birkaç dakika bekledi, ama boş bir odada düşünceleriyle baş başa kalmaya daha fazla kat-lanamayacaktı. Dışanya çıktı, tahta sıraya oturdu ve bekledi.

İçinden, keşke hareket edebilsem, diyerek, topuklarını fayans zeminde tıkırdattı. En kötüsü böyle oturup saniyeleri saymak, bir şeylerin olması, bir haber gelmesi için dua etmekte.

Scott'ı görünce, ayağa fırladı. Rich'in kolunu hafifçe sıkan Scott, "Sakin ol, dostum," dedi.

"Tabii ya, elbette," dedi Rich acı bir sesle, "Bundan daha uygun bir öğüt veremezdin doğrusu." Bir anlık suskunluktan sonra : "Evet? Herhangi bir şey?"

Scott her zamanki kusursuz ve işbilir tavayla yanıtladı : "Evet, bir şey." Rich'i değil de kendi sorusunu yanıtlar gibi, sürdürdü : "Bu, o. Bayan onu tanıdı. Gördüğü kadın, senin karın."

Rich dili tutulmuşçasına başını salladı. "Biliyordum. Nasıl bir arabaymış?"

"Bayan pek iyi anımsamıyor. Adam hızlanmış, bir o şeride bir bu şeride dalarak çekip gitmiş. Bir başka deyişle, kadının onu izlemesine fırsat vermemiş. Arabanın eski model bir steysin vagon olduğunu söylüyor, galiba Ford'muş. Bej rengi. Plakayı pek iyi görememiş. Ama ilk üç rakamı anımsıyor : JZ

5."

"Ah," dedi Rich düş kırıklığıyla. "Bunun bir yaran olur mu?"

"Hiç yoktan iyidir," diye karşılık verdi Scott; yeni bir çiklet paketi çıkardı, kâğıdını soydu, sakızı ağzına soktu. "JZ 5le başlayan yüzlerce plaka var. İlgili birime haber verdim bile. Hepsini tanyorlar, buysa biraz zaman alacak elbette. Ford ya da Mercury steysin vagonları içeren, birkaç düzinelik bir listeye indirdik mi, işimiz kolaylaşır. O zaman fotoğraflara bakmaya başlanız. Bu da bir saat kadar sürer."

"Saat mi?" diye haykırdı Rich. "Bir saatte New Mexico'ya varmış olur!"

Scott başını salladı: "Çalışma hızımızı beğenmeyebilirsin,

- 88 -

ama emin olduğumuz bir şey var, o da New Mexico'da ol-madıklar. Dallas ile Waco arasında bir yerdeler. Waco polisini de, eyalet polisini de haberdar ettik. Herifçioğlu sınıra yönelmiş olabilir, ama bunun için en az dört saate ihtiyacı var. I-35'ten ayrılmadığı sürece, onu enseleriz. Yalnızca bir zaman meselesi. Ayrıca, YA-

Rich kaşlarını kaldırdı. Scott açıkladı : "Yetkili Ajan. Yani, Raul." Durdu. "Masa başı görevlisi," diye vurguladı. Rich'e kimin patron olduğunu göstermek istiyordu sanki -Raul masa başındaydı, kendisiyse burada. "İyi çocuktur." Sesini alçaktı. "Ama biraz patronluk taslar. Her neyse, haber ajanslarını aramış. Reuter ile UP İ arabanın tanımını yayınlamaya başladılar, umarım yakında adamın tanımını da elde ederiz. Murphy sana Çocuk Bulma Programı'ndan söz etti mi? Karın hakkında bilgi almak için radyo istasyonlarımız kullanacağız. Çok yararı olacaktır. Herkes araba kullanırken radyo dinler; benzincilerde, mola yerlerinde, lokantalarda. Trafik polisleri her yerde bej rengi steysin vagonu arıyor. Haber merkezlerini de uyardık. Herif hâlâ Teksas'da ve biz onu yakalayacağız." Onlar konuşurken, Juan ile Şef Murphy gelip dinlemeye başlamıştı; şimdi üç adam Rich'in çevresinde halka olmuştu -acıya karşı kalkan oluşturmak ister gibi.

"Bu iyi bir fikir mi?" diye sordu Rich, güvensizce. "Haberlerde vermek?"

"Evet, dostum; standart uygulama. Onları bulmamıza yardım edebilecek herkese ulaşmak istiyoruz. Böylece nasıl yardım edeceklerini bilecekler."

Rich pek de ikna olmamış gibi bakınca, Scott şöyle dedi : "Bana güvenmek zorundasın. Bunun çok zor olduğunu biliyorum. Ama unutma; arabayı kullandığı sürece, kanna zarar veremez."

Bunu çörek torbasındaki kan lekesine anlat, diye düşündü Rich; onlardan uzaklaşarak. Bunu kafasına vurulurken imdat çığhklan atan kanma anlat. Didi'ye anlat.

-89-

Ancak her şeye karşın, Scott FBI'ydı ve burada bulunmasının nedeni Rich'e yardım etmektir. FBI. Rich ile onlar ilgileniyordu. Scott'ın ciddi yüzüne bakınca, küçük bir ferahlık hissetti. Scott'ın tek garip yanı, hırsla çığnediği sakızıyla şu salata-benzeri kravatıydı.

"Pekâlâ; şimdi ne yapacağız?" diye sordu Rich.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedi Scott, sakızını çıtlatarak. "Bir hamle yapmasını bekleyeceğiz. O da yapacak. Göreceksin, haklı çıkacağım. Suçun, benim gibi insanlara iş yaratmanın dışında doğurduğu tek şey, başka suçlardır. Yapacağı ilk hamle, bir başka suç olacak. Neden, biliyor musun? Çünkü seçtiği yol, bu. Bu yola bir kez girdi mi, gidebileceği tek yer ormanın derinlikleridir. Ne yapacağını bilmiyorum, ama kısa bir süre içinde kendini bir kez daha göstereceğinden eminim. Kısacası, oturup bekleyeceğiz. Sana söz veriyorum, uzun sürmeyecek."

16.45

Sonunda Lyle, West yakınlarında 35. eyalet karayolundan ayrıldı. Didi buna neredeyse sevindi. Tann'ya kısacık bir 'sağol' duası gönderdikten sonra, tamam, diye düşündü; pekâlâ, bu sonun başlangıcı. Şimdi Rich'i arayacak, sonra da -eh, pazarlık başlayacak. Rich'in sesini duyacak, ona iyi olduğumu söyleyeceğim. Belki kızların sesini bile duyanm.

Ve bir şey içerim.

'Dur' tabelasından sonra sağa dönen Lyle, Aquilla yönünde bir benzin istasyonu buluncaya kadar, birkaç kilometre ilerle-

-90-

di. Bir benzinci görünce böylesine mutlu olabileceği Didi'nin aklına bile gelmezdi: 'Johnny'nin Yeri - Oto Tamiri.' Küçük, bakımsız bir bina, önünde de bir benzin pompası. Kaldırım yok, yalnızca çakıltaşlan. Kırık dökük binanın önüne eski bir koltukla, siyah-beyaz bir televizyon yerleştirilmişti; televizyon açıktı ama görünürlerde kimse yoktu. Akli olan hiç kimse bu havada dışarıya çıkmaz, diye düşündü Didi, alnını havalandırma deliğine yapıştırarak.

Lyle arabayı benzin pompasının önüne çekti, "Şimdi sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. Ceketinin iç cebine uzandı, bir tabanca çıkardı. "Silahlara alışık mısın?" Kadına dik dik baktı. "Bu sessizliği 'hayır' olarak yorumluyorum. İnan bana, bunu sana göstermeye niyetim yoktu, ama bağırp çağırma biraz fazla eğilimlisin. Bu tabanca mı? Otuz sekizlik, Süper Otomatik Colt. Tetik hızı saniyede bin üç yüz. Bunun anlamı-ya, hızlı ve güçlü bir silah, demektir. Bilmeni istediğim bir şey daha var: Olanca kibarlığıma karşın, aklıma koyduğumu yapmaya kararlıyım, anlaşıldı mı? Seni öldürmek istemiyorum, ama kendim ölmektense seni öldürmeyi yeğlerim. Anlıyor musun?" Didi başını evet anlamında salladı.

"Bağırmaya ya da işte Johnny'i uyarmaya filan kalkışırsan hem seni hem de zavallı Johnny'yi öldürmek zorunda kahırım. Hiçbir suçu olmayan Johnny'yi... Dolayısıyla, sesini çıkarman hem kendi ölümüne, hem de masum bir insanın ölümüne sebep olur. İyice anladın mı?"

Didi başını bir kez daha salladı.

"Pekâlâ. Birbirimizi anladığımıza sevindim. Önce benzin alacağım. Tuvalete gitmen gerektiğini söylemiştin galiba?"

"Bırak da önce tuvalete gideyim," dedi Didi yalvarırcasına. "Ölmek üzereyim."

Lyle gülümsedi. "Tannm, unuttum. Gebe kadınlar sık sık tuvalete gider, öyle değil mi? Kanm daha bir şişe birayı bitireme-den kendini banyoya atardı." Çevresine bakındı. "Helalar arka tarafta olmalı. Seni arabayla götürüyüm."

Binanın köşesini kıvnırken, küçük dükkândan çıkan iri ya-

-91-

n, yaşlıca bir adam ucunda bir anahtar bulunan tahta halkayı Didi'nin camına doğru salladı.

"Anahtarı alabilir miyim?" diye sordu Didi kayıtsız bir tavırla; eli kapının kolundaydı.

"Hayır!" diye bağırdı Lyle, frene basarak. "Ben alırım."

Didi başıyla kabullendi, gözlerini dosdoğru ileriye dikti. Kel kafalı, yuvarlak yüzlü, cana yakın görünüşlü Johnny onun yüzünden ölmeyi hak etmiyordu.

Adam Didi'nin penceresine bu kadar yakın dururken, anahtarı Lyle'in alması anlamsızdı.

Didi'riin yapması gereken tek şey, camı indirip elini dışarıya uzatmaktı. Ama Lyle arabanın önünden dolanıp anahtarı aldı, adama bir şeyler söyledi. Adam başını salladı, Didi'ye baktı, gülümsedi.

Benden söz ediyorlar, diye düşündü Didi. Camın .gerisinden dinlemeye çalıştı.

Lyle'in söylediklerini yanm yamalak duyabiliyordu.

"Sana bir bilmece soracağım. Bakalım bulabilecek misin?"

Johnny dikkatle Lyle'in ceketine bakıyordu.

Lyle dişlerini gıcırdattı: "Hazır mısın?"

"Şu anda pek bilmece çözecek durumda değilim," dedi Johnny, tuvaletin anahtarını Lyle'a uzatarak.

"Burası fazla sıcak."

Lyle anahtarı almak için elini uzatmadı. "Beni dinle. En azından kolay olup olmadığını söyle. Kanm çocuk oyuncuğu diyor da."

"Pekâlâ, sor bakalım," dedi Johnny.

Didi camı bir santim kadar indirdi, kulak kabarttı. Lyle fark etmedi.

"Bir kadın adı bulmaya çalışacaksın, tamam mı? Eski, klasik bir oyundan; bir adam bir kadına âşıktır, bir başka adamsa her ikisine de kötülük eder. İlk harfi D. Kafiye yaptığı sözcüklere gelince-" Kıkırdadı. "Barcelona, Arizona, Bologna."

"Desdemona," dedi Johnny hiç duraksamadan. "Evet, tuvaleti kullanmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Lyle alev saçan gözlerini Johnny'ye dikti, anahtarı aldı. "Na-
-92-

sıl böyle kolayca buluverdin?"

Johnny Didi'ye bakıp gülümsedi: "Çocuk oluncağı."

Didi başını çevirdi. Sıcak, çok sıcak. Şu anda istediği tek şey bir tuvaleü bir şişe suyd.

Arabayla binanın arkasına gittiler. Lyle anahtarı verdi, şöyle dedi: "Tam altmış saniye sonra, içeriye girip seni çıkarırım."

"Tamam," dedi Didi. "Çantamı yanıma alabilir miyim?"

Lyle hemen kuşkulandı. "Niçin?"

Didi sesinin şirin çıkmasına gayret etti. "Saçlarımı taramak, dudağımı boyamak için. Kendimi berbat hissediyorum."

Kadını süzdü -ne kadar da gergin, diye düşündü Didi. Uzandı, çantayı kaptı; içeri karıştırdı, cep telefonunu çıkardı. Didi'nin yüreği sıkıştırdı, ama tartışacak durumda değildi.

Telefonun küçük kadranındaki ışıklı göstergede 'pil zayıf yazıyordu.

Adam telefonu torpido gözüne attı, çantayı ona uzattı: "Acele et."

"Tamam," diye yineledi Didi. "Elimden geleni yapacağım. Ama toparlanabilmem için bana bir dakika daha ver, oldu mu?"

"Elini çabuk tut, anlaşıldı mı?" dedi adam.

Didi parmaklarını kapı koluna geçirdi ve kapıyı açtı. Kapıyı açtı! Kapıyı açtı ve çantasıyla birlikte arabadan indi.

Dışanda, sıcaklığın kalınlaştırdığı, ağırlaştırdığı hava dingindi. Didi'nin havayla mücadele etmesi, onu yanıp geçmesi gerekiyordu -hava ağaçlarla, yüzüne çarpan dallarla dolu, kesif bir ormandı sanki.

Dışansı da arabanın içi kadar sıcaktı, ama en azından ekşi değildi. Bu sayede arabanın azıcık da olsa havalanacağını umdu. Ağırlaşan bacaklarını güçlkle oynatabildi.

Küçük, karanlık hela sidik ve bok kokuyordu. Yerde pis sular birikmişti. Didi'nin bunun ne suyu olduğunu incelemeye hiç niyeti yoktu. Işığı açtı, kapıyı kapadı. Çantasını su tankının üzerine dikkatle yerleştirdi, klozete doğru çömeldi. Nihayet!

Aynı anda bildik korkular bir kez daha üşüştü, Didi'nin hissettiği kısacık ferahlamayı alıp götürdü.

Sifonu çekti, aynadaki

-93-

yansısına baktı.

Gördüğü, kendi yüzü değildi. Aynadaki kadın allak bullak-tı, güçsüz ve bembeyazdı. Didi musluğu açtı, tam o sırada Lyle'in kapıya vurduğunu duydu: "Hadi, çık artık!" Kapı tokmağı sağa sola döndü. Neyse ki kilitliydi.

"Dur biraz," diye seslendi Didi. "Daha çişimi yapmadım. Bir saniye daha, lütfen."

Adamın kapıdan uzaklaştığını duyunca çantasını açtı, işine yarayacak bir şey bulma umuduyla deli gibi karıştırmaya başladı. Bir kürdan, bir törpü, bir makas.

Çantanın dibinde bir ataş, birkaç bozukluk ve İrene'in resimli kitabını buldu: Nötre Dame'ın Kamburu.

Atası inceledi, sonra da öfkeyle yere fırlattı. Ağzından fırlayan iniltileri engelleyemiyordu; lanet okuyarak ellerini suyun altına tuttu, suyu avuçladı, içti. İri yudumlar alıyordu: bir, iki, üç, dört, beş, altı. Cep telefonu kaç kez çaldıysa, aldığı yudumların sayısı da o kadardı. Sonra ellerini açtı, kocasının adını avuçlarına fısıldadı. Rich. Sevgili Rich, seni beklediğim için, bu kadar çok alışveriş

yaptığım için ve kendimi daha dün konuştuğumuz karma'yayakalattığım için beni affet. Çok korktuğumu söylediğim zaman bana inanmamıştın, ama işte görüyorsun.

Lyle kapıyı yeniden yumrukladı. "Hadi, çıksana !"

"Geliyorum," diye seslendi Didi, musluğu kapatarak. Islak ellerini çantasına soktu, saç fırçasını çıkardı. Saçını çabucak fırçaladı. Şu anda saç umurunda bile değildi, yalnızca kendini biraz güvende hissettiği şu bir dakikanın tadını çıkarmak istemişti. Normal koşullarda böyle bir yere ayak basmaktansa ağaçların altına çömelmeyi yeğlerdi, ama bu akşamüstü Johnny'nin helası ıslık ıslık bir vahaydı.

Saçlarını taradıktan sonra fırçayı evirip çevirdi; plastikti, zararsızdı. Fırçayı çantasına attı. Dudaklarımı boyasam mı, diye düşündü.

Dudak boyası!

Çantasındaki Elizabeth Arden marka, 'Yeni Gül' rengi ruj

-94-

çıkardı, kapağını açtı, ucunu pis aynaya sürttü; giderek, yer azaldıkça küçülen, iri harflerle yazmaya başladı:

YARDIM EDİN, LÜTFEN!

ADIM DİDİ WOOD

LYLE ADINDA BİRİ TARAFından kaçındım

Arabası bej rengi Ford Taurus steysin vagon

Yardım edin. Lütfen.

Adam kapıyı deli gibi yumrukluyordu.

"Geliyorum," diye seslendi Didi. Kapıyı açtı, hemen ışığı söndürdü.

Lyle kapının önündeydi, gülümsüyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Alı, evet."

Elini uzattı, kadının saçına dokundu. "Çok güzel görünüyorsun."

Didi saçlarını bir çim makasıyla kökünden kesip atabilmeyi isterdi. "Teşekkür ederim."

"Dudağındaki boyayı sil de seni öpeyim," dedi, kadına doğru eğilerek.

"Dudağımda ruj yok," dedi Didi, zor duyulur bir sesle; yine de eliyle dudağını sildi, ağızına pis, mide bulandırıcı bir sıvı do-luyormuş duygusuna kapıldı.

İğrenç bir helanın önünde, yıkıldı yıkılacak bir benzin istasyonunun gölgeliklerinde, Teksas'ın kırsal kesimindeki ormanların arasında, güler yüzlü, genç bir adam Desdemona Wo-od'dan bir öpücük istiyordu.

Didi kendini daha fazla tutamadı. Eğildi, bir kez öğürdü ve az önce içtiği suyu Lyle'in pantolonuna, ayakkabılarına çıkarıverdi.

Adam geriye doğru sıçradı. "Hey, ne yapıyorsun? Delirdin mi?"

"Özür dilerim," diye soludu; kısa, kesik öğürtülerle biraz daha kustu. Düşünebildiği tek şey, onca gereksindiği, ölesiye

-95-

arzuladığı suyu boşa harcadığıydı. Yerdeki otlar suyu emdi; Di-di'in midesi şimdi yine boştu. "Özür dilerim. Midem bulanı-yor."

Erkek yüzünü buruşturdu. "Tanrım, iğrenç bir şey bu. Buradan hemen gidiyoruz; hadi!"

"Dur!" Didi elini ağızına götürdü. "İçeri girip ağızımı çalkalayabilir miyim?" Biraz daha su içmek istiyordu.

Lyle tam onu kolundan tutacakken, vazgeçti. Yüzündeki tiksinti çok belirgindi. Didi'ye önden yürümesini işaret ederek, şöyle dedi: "Hayır. Zamanımı yeterince boşa harcadın zaten. Hadi bakalım; buradan gidiyoruz."

Didi yavaşça arabaya bindi. Ağızındaki acılığı silebilmek için çok şey verirdi -bugüne pek yaraşan bir mecaz.

Lyle arabayı ön tarafa sürdü, benzin pompasının yakınında durdurdu. Depoyu doldurdu, küçük dükkânın önüne doğru ilerledi; içecek bir şey alacağını söyledi. İnmeden önce anımsatmak, uyarmak

ve gözdağı vermek için, ceketinin göğsündeki şişkinliğe eliyle pat pat vurdu. Didi gözlerini ondan ayırmadı, arabanın önünden yürüyerek geçişini seyretti.

Lyle tam televizyonun önünden geçerken, birden durdu. Didi televizyona baktı. Haberler veriliyordu, ama Didi spiker kadının ne dediğini duyamıyordu. Lyle ise hiç kıpırdamadan ekrana bakıyordu. Sonra ekranda Didi'nin düşün fotoğrafı belirdi. Didi gözlerine inanamıyordu; camı birkaç santim indirdi. Tam o sırada Lyle televizyonun fişini prizden çekiverdi; Didi'nin kulağına çalınan son sözcükler "...silahlı ve tehlikeli" oldu.

Lyle içeriye girmeden önce arabaya doğru döndü, Didi'ye soğuk, kararlı bir bakış fırlattı. Didi'nin yüzünü yerel televizyonda gördüğü için heyecanlanacak zamanı yoktu. Lyle dükkâna girip gözden yiter yitmez, Didi torpido gözünü açtı, cep telefonunu kaptı. Gözlerini ön kapıdan ayırmaksızın, tuşlara bastı: 911.

Derin bir soluk alıp tamam, tamam, diye fısıldadı; gözleri dükkânın kapısındaydı. Güneş camdan yansıyor, içeriyi gör-
-96-

mesini engelliyordu. Dokuz - bir - bir -evet. Birkaç dakika bekledi. Aygıt bir an bağlantı kuracakmış gibi oldu, ama hemen ardından şarjın yetersiz olduğunu belirten 'bip' sesi duyuldu. Allah kahretsin. Didi yine de telefonu kapamadı. Bip -bip - bip. Sonra, telefonda bir ses geldiğini duydu. Kulağına götürmeye korkuyordu. Lyle'in onu görmesini istemiyordu. Kucağında duran telefona doğru yüksek sesle, neredeyse bağırarak konuştu: "Ben, Didi Wood. Lütfen yardım edin. Lyle adında bir adam tarafından kaçırıldım. Waco'nun kuzeyinde-yiz; kullandığı araba-"

Didi bir an bir gök gürültüsü duyduğunu sandı, aynı anda da Lyle'in dükkândan fırladığını gördü. Telefonu yeniden torpido gözüne fırlatacak zamanı ve gücü ancak bulabildi.

"Ne oldu?" diye sordu Lyle'a; Johnny adındaki tadı, yaşlı adamın yanında bir şerifle birlikte, kapıda belirmesini ve bu kâbusa bir son vermesini bekler gibi, dükkândan yana umuüa baktı.

Ama Johnny görünmedi. Lyle arabayı çalıştırdı, lastikleri çakıl taşlı yolda ciyak ciyak öttürerek asfalta çıktı. "Ne mi oldu?" dedi, gaz pedalına iyice yüklenerek. "Ne olduğunu söyleyeyim, canım. Şu Johnny hiç de kibar biri değilmiş."

"Ya?" dedi Didi cılız bir sesle. "Çok kibar görünüyordu."

"Eh, görünüş aldatıcı olabilir," dedi Lyle. "Sözüme inan."

Ona inanıyordu. Şu yanık metal kokusu neydi?

"İçerideki televizyon açık mıydı?" Didi'nin sesi bir fısıltıdan farksızdı.

"Aynen," dedi Lyle kabaca. "Ne var bunda?"

"Neler -neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hiçbir şey olmadı," diye karşılık verdi Lyle.

Didi gözlerini yumdu. Tanrım. Yüce İsa adına yalvarıyorum. Bu günahkâr kuluna acı. Günahlarım başışla. Ulu Tanrım; bu adama doğru yolu göster.

"Ne yapıyorsun? Aç gözlerini."

"Senin ruhun için dua ediyorum," diye yanıtladı Didi.

Lyle alayla güldü. "Senin ruhundan ne haber, Arizona?"

-97-

"Yolunu yitiren, benim ruhum değil," dedi Didi. "Tanrı-'nm yardımına ihtiyacı olan, sensin. Ruhun kurtarılmak için feryat ediyor. Tanrı sana doğru yolu göstermeli, Lyle. Bunun için sana yardım edebilirim. Yeter ki izin ver. Tanrı'yı yeniden-"

"Kapa çeneni," diye hırladı. Sonra, biraz daha yumuşak bir sesle, sözünü sürdürdü: "Baştan aşağı yanılıyorsun." Kıkırdadı. "Burada komik olan ne, biliyor musua?"

Didi'nin aklına komik bir şey gelmedi.

"Kurtarılması gereken kişi ben değilim, Didi," dedi, gaz pedalına biraz daha basarak.

17.10

Rich şefin bürosunda dalgın dalgın otururken, Scott neredeyse Dallas'ın yansıyla telefonda konuştu. Telefonu öyle ustaca kullanıyordu ki, ona bakan biri FBI ajanı değil de, New York'un en işlek şirketlerinden birinin, en çalışkan, en becerikli santral memuru olduğunu sanırdı. Rich'e kalırsa,

Büro'nun Teksas'daki bütün, hatta Amerika Birleşik Devletleri'ndeki hemen hemen bütün şubelerini tek tek aramış, olup biteni haber verdiği güvenlik güçlerini alarma geçirmişti. Sınır devriyesini aradı. Yerel bir yargıcı aradı, ihtiyaçları olabilir diye bir tutuklama emri hazırlattı. FBI'ın Quantico'daki merkezini ("ne olur ne olmaz") aradı, Dallas'taki birkaç helikopter istasyonunu aradı. Bir hatlayken, bir başka almacı kaldırıp ikisiyle aynı anda konuşabiliyordu. Arayanlar genellikle beklemeye alınıyordu. Rich'in evine, dışanda oturmak üzere iki memur göndermişti ("olağan uygulama").

-98-
Rich eğildi, çoraplarının rengini görebilmek için pantolonunun paçalarını sıvadı. Koyu kahverengi. Allah kahretsin. Pantolonu bıraktı, doğruldu. Dört bir yanı uğursuzlukla sanlıydı. Ayağa kalktı, bir ileri bir geri yürüdü, sonra sorguya çekilmiş gibi Scott'ın karşısına dikildi. Scott iki telefon görüşmesi arasındaki kısa arada, kurşun kalemle masaya durmaksızın vuruyordu. Rich'e sordu: "Pekâlâ, ne iş yaparsın?"
"Merkezi burada, Dallas'ta bulunan bir dinsel yayınlar şirketinin ulusal satış müdürüyüm."
Scott onun pahalı takım giysisine baktı. "Ya? Başanlı biri misin?"
"Eh, fena sayılmam. Bir müşteriyi bir dakikadan daha kısa bir sürede değerlendirebilirim."
"Ya?" dedi Scott, kayıtsız bir tavırla. "İyi bir şey mi, bu?"
"Böylece alıcı olup olmadığını anlar, boşa zaman harcanmasını önlemiş olurum. Gerçek alıcıyla bakıcı arasındaki farkı şıp diye anlarım."
"Alı, bu harika, harika. Dinle; bir satış müdürü ne kadar kazanır?"
"Efendim?"

"Sorunumuzla ilgili olabilir diye soruyorum. Çok para kazanıyor musun?"
"Bilmem -çok derken, ne kastediyorsun?" Soru Rich'in aklını kanştırmıştı. "Sence bu bir fidye olayı mı?"
"Olabilir. Belki de. Yalnızca her türlü olasılığı hesaba katmak istiyorum."
"O kadar param yok. Bizi tanıyan herkes zengin olmadığımızı."
Scott onu susturmak için elini kaldırdı, telefonu yanıtladı.
Almacı yerine bıraktıktan sonra, Rich'e döndü: "Pekâlâ. Bir kıpırdanma oldu. Evet, küçük de olsa bir kıpırtı."
"Ne var? Ne olmuş?" Rich oturduğu iskemleden kalktı.
"Araba belirlenmiş."
-99-

"Onu yakaladınız mı?" Rich'in sesi umut yüklüydü. Boğulacak gibi oldu.
Scott başını salladı. "Hayır. Dur da sözümü bitireyim. Arabanın kime ait olduğu saptanmış. Lyle Luft adında, yirmi yedi yaşında bir erkek. Sabıkası yok. İş adresi de yok... Hımm. Adres olarak Garland, Teksas görünüyor. Demek ki yerel biri. Resmini filan bulmuşlar. Gel yanıma da, göstereyim."
Rich duraksayarak masaya yaklaştı, bilgisayar ekranına baktı. Kansını kaçıran adamın suratını gerçekten de görmek istiyor muydu? Hayır, aslında istemiyordu. Yine de baktı.
Adam genç görünüyordu, saçları uzuncaydı. Tuhaf ama, yüzünde aynı anda hem bön hem de açığöz bir anlam vardı.
"Saçlar uzun ama önemli değil," dedi Scott parmağıyla göstererek. "Alex onun kısa saçlı olduğunu söylemişti. Bu fotoğraf çekildikten sonra, saçını defalarca kestirdiğinden eminim."
Dahili telefonun düğmesine bastı. "Alex'i buraya getirin; çabuk."
Beklerken, gözünü ekrandan ayırmaksızın, söylendi: "İşte bak bu ilginç."
"Ne?"
"Burada, iki araca sahip olduğu yazılı. Biri 1968 model Taurus Wagon, öteki de son model bir Honda Accord. Beyaz. Bu araba nerede, peki? Uzağa gidecekse, neden yepyeni bir arabayı değil de o hurdayı kullanıyor? Kaydını haziranda yaptırmış; birkaç hafta önce. Nerede bu araba? Ayrıca, işsiz olduğu belirtilen bir adam yeni bir araba alacak parayı nereden buluyor?"
"Bunun ne önemi var ki?"
"Alı, bence var," dedi Scott. "Var. Mantıksız görünen her şey yakından incelenmelidir. Bir şey akla yatkın değilse, genellikle bir nedeni vardır."

"Belki de kredi almıştır."

"İşsiz birine kim kredi verir?"

"Belki de peşin ödedi."

- 100 -

"Alıh! İşte bu da ilginç. Aileden zengin biriye, kannı niye kaçırdı?"

Rich düşünmekten yorulmuştu. "Belki de arabayı sattı."

Scott başını salladı. "Hayır, satmamış. Araba hâlâ onun üstüne kayıtlı."

Lopez ile Murphy, Alex'i getirdiler; oğlan bitkin görünüyordu.

"Neyin var?" diye sordu Scott.

Alex gözlerini ovuşturdu. "Gözlerim yanıyor. Fotoğraflara bakmayı kesemez miyim?"

Scott'ın yüzünde belli belirsiz bir küçümseme belirdi. "Bir de şuna bak o halde."

Alex bilgisayar ekranındaki yüze bir gözattıktan sonra, "Bu o," dedi.

Scott haykırdı: "Harika!"

"Evet, artık gidebilir miyim?" diye sordu Alex.

Telefon çaldı.

Scott ahizeyi kaldırmadan önce Murphy'e, Lyle Luft'un adresine birkaç adam göndermesini, evini aramak için bir arama izni çıkartmasını tembihledi; Honda'nun yeri saptanır saptanmaz kendisine haber verilmesini istiyordu -tabii Lyle'in yeri de.

Sonra ahizeyi kaldırdı, dikkatle dinledi, başını birkaç kez salladı, birkaç kez evet dedi, sonra, görüşmenin tam ortasında ayağa kalktı.

Telefonu kapatınca, Rich'e döndü: "Polis telsizinden bir cinayet ihbarı alınmış; Waco'nun kırk sekiz kilometre kuzeyinde, dokuz kilometre batısında, Aquilla'da. Bir benzin istasyonunun sahibi, kasanın arkasında kurşunlanmış. Yalnızca bir rastlantı olabilir, ama dikkate değer bir rastlantı. Öyle değil mi? Lyle Luft'umuz kaç yöne birden gidebilir ki? Bence, bir. Ne diyorsun, Rich?"

Rich bir şey demedi.

Şefin masasının gerisinde, ayakta duran Scott sözünü sürdürdü: "Polisi çağıran adam, bej rengi bir steysin vagonun hızla uzaklaştığını görmüş. Aslında arabaya dikkat etmesinin tek

- 101 -

nedeni, aşın hız yapmasıymış. Adamcağız korkmuş. Sonra benzincide durmuş ve mal sahibini yerde yatarken bulmuş. Bizimkine benziyor. Ne dersin?"

Kendinde oturacak gücü bile bulamayan Rich, ne dediğini doğru dürüst algılayamadan, güçsüz, çaresiz bir sesle konuştu: "Evet... Waco'nun kuzeyi dedin, değil mi? Bizse buradayız, yani iki saat uzakta. Oraya nasıl gidebiliriz?"

Scott geniş geniş gülümsedi, masanın öteki yanına geçip Rich'in omzuna vurdu. "Orasını bana bırak."

17.20

"Planda ufak bir değişiklik oldu," dedi Lyle. "Önemli bir şey değil. Halledilmesi gereken bir-iki konu var; uzun sürmez. Otoyoldan aynlacağım. Bir emanetçi dükkânı bulmama yardım et, oldu mu?"

"Elbette," dedi Didi. İçinden ekledi: Yaşlı ve ak saçlı bir kadın olduğum zaman, sana bir emanetçi dükkânı bulurum.

Erkek uzandı, Didi'nin karnına hafifçe vurdu. Didi bu kez dış dünyayla ilişkisini bütünüyle kesmiş bir halde, öylece oturdu, adamın elini çekmesini bekledi. "Hey, bana alışyorsun," dedi Lyle. "Bu çok iyi. Gerçekten iyi. Çünkü ben de senden hoşlanmaya başladım, cici Didi. Öyle., öyle..." Kekeleydi.

"Öyle...gebesin ki. Evet, senden hoşlanıyorum."

işte bu yeni, diye düşündü Didi.

Bu haberden duyulandığını söylemek isterdi. Ne de olsa, lisedeydiler, o da mezuniyet balosuna birlikte gitmek istediği delikanlıydı. Ona cicim, tatlım diye seslenen bu delikanlının üzerine kismamış mıydı?

- 102 -

Ölümün karşısına kot pantolon ve bu kavurucu sıcakta bir ceket giymiş olarak çıkacağı, bir alışveriş merkezinde yanına yaklaşıp, "Çantaları taşımanıza yardım edebilir miyim?" diye soracağı, aklına gelmezdi doğrusu.

Saat kaç? Alı, evet. Bu akşam biftekle kızarmış patates yiyecektik -Manda'nın en sevdiği yemek. Ona mısır koçanını emebileceğin! söylemişim. İnşallah İngrid eti buzdolabına koymuştur. Çoktan çözülmüş olmalı.

Mutlu bir yaşamı olduğunu en son ne zaman hissetmişti? Geleceğin güneş gözlüğü takmayı gerektirecek kadar parlak olduğunu? Bu sabahü, değil mi? Daha bu sabah, her şeyin yolunda olduğunu düşünmemiş miydi? Tabii onun ve bebeğin başına kötü bir şey gelebileceği türünden, o mantıksız korkunun dışında. Rich buna gülüp geçmişti. . Ama işte karma gelip omzuna yerleşmiş, Didi'ye şöyle demişti: Seni alıp götürmeye gelen kara kargayım ben. Ama önce seni ağlatacak, sana acı çektireceğim; sonra da dünyanın bütün korkularını yaşatacağım -burada, bu arabanın içinde, ormanda, bir koyakta.

Lyle bir şey söylüyordu.

"Dinliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, özür dilerim," dedi Didi. "Dua ediyordum."

"Kes şunu," diye yapıştırdı. "Bana yardım et de bir rehineci bulalım."

"Neyi rehin bırakacaksın?" diye sordu, sesine neşeli bir tını vermeye çalışarak. Ardından, şaka yapmayı bile becerdi: "Araba için fazla bir şey alamazsın."

Adam yılışık yılışık süitti, ucu kalkık burnunu buruşturdu. "O zaman biz de başka bir şeyi rehin bırakırız, oldu mu, cici Didi?" Gözü, kadının sol elinin parmaklamadaydı.

-103-

17.20

Scott birkaç düzine telefon görüşmesi daha yaparken, Rich Murphy'nin odasını arşınladı, oturdu, ayağa kalktı, gezindi, parmak uçlarını bulabildiği bütün ahşap ve plastik yüzeylerde tıkırdattı. Scott'ın derin, işbilir sesi sinirlerini törpülüyordu; sesi duymamaya çalıştı. Murphy ona bir Coca-Cola getirdi, Rich kabul etmedi. Juan onunla konuşmayı denedi, Rich başını çevirdi.

Sonunda Scott'ın telefonu bırakıp ayağa kalktığını görünce, "Bir cep telefonuyla devam etsek, daha iyi olmaz mı?" dedi.

"Bir tane var, dostum. Arabamda. Sabırsızlandığınızı biliyorum, ama yardım almak zorundayız. Bunu tek başımıza halle-demeyiz. Bütün çabam, gereksindiğimiz desteğin tamamını elde edebilmek için." Murphy söze karıştı: "Bence Rich burada kalsa daha iyi olur."

Scott tabancasının "kılıfının yeterince sıkı olup olmadığını kontrol ederken, başını olumsuz anlamda salladı. Rich'in yürek atışları bir an durur gibi oldu. Bu karakolda oturup haber beklemek zorunda kaldığı sürece, tam ortadan ikiye kırılacağını hissediyordu. "Hadi gidelim," dedi.

"Bu davanın yetkili ajanı benim. Rich benimle geliyor," dedi Scott Murphy'e. "Kimlik tespiti için ona ihtiyacım var; kansını kaçıran adamla konuşması için de. Yanımda bulunmalı." Sonra, daha alçak bir sesle ekledi: "Ayrıca, bu işe o da karışmış olabilir."

"Hadi gidelim," dedi Rich neredeyse bağırarak.

Dışarıya arka kapıdan çıktılar, Scott'ın gümüş rengi Chevy Lumina'sına doğru yürüdüler.

"Atla," dedi Scott.

"Arabayla mı gidiyoruz?" diye haykırdı Rich.

"Arabayla helikoptere gidiyoruz," diye yanıtladı Scott.

Rich arabada Scott'a bakmaksızın, şöyle dedi: "Bu işe bulaşmadığımı bal gibi biliyorsun."

-104-

"Elbette biliyorum," dedi Scott. "Yalnızca Murphy ile tartışmak istemedim, hepsi bu." Cep telefonunu ve arkasına bir telefon numarası yazılmış olan kartviziti Rich'e uzattı. "Al. Evi ara ve bütün telefonları bu numaraya yönlendir. Merkezin numarası. Gelen bütün telefonları kaydedecekler; adamımız aradığı an, onu bize bağlayacaklar."

"Bu onun ödünü koparmaz mı? FBI'in peşine düştüğünü öğrenmek?"

"Daha iyi bir fikrin var mı? Onun annenle konuşmasını mı yeğlersin?"

Rich başını salladı.

Küçük bir havalimanına benzeyen helikopter istasyonunda Scott arabasını park etti, sonra arkaya, bagaja gitti. Rich onu izledi. Scott bagajı açtı; Rich farklı biçimlerde, dört adet siyah, bez torba gördü. Scott eğildi, torbalan teker teker çıkardı, yere koydu, bagajda şimdi yalnızca bir tane siyah, uzun torba kalmıştı.

"Onu bırakıyor musun?"

"Evet. İçinde golf sopalanın var. Eh, bugün golf oynamaya niyetim yok -tabii işimiz erken biterse, o başka."

Rich erken bitirebileceklerini hiç sanmıyordu.

"Bana yardım eder misin?" diye sordu Scott. "Bunları helikoptere yükleyelim."

Rich uzun, dar torbalardan birini aldı. "Bu nedir?" diye sordu, bagajın kapağını kapatan Scott'a. Scott biraz daha geniş olan öteki iki torbayı sırtlandı, çevik adımlarla helikoptere seğırtti. Pilot çoktan binmiş, bekliyordu. Pervane dönmeye başladı.

"Hangisi? Senin taşıdığın mı? Ah, o bir Heckler&Koch, MP5."

Heckler&Koch, MP5? Torbayı hafifçe salladı. İçeriden metal şingirtisi geldi. "O...dediğin şey nedir peki?"

Scott yüzünü Rich'e çevirdi. "Makineli tüfek. Dakikada sekiz yüz atış yapabilir. Ne dersin, bu kadan dostumuz Lyle Luft'a yeter mi?"

-105-

Rich bakışlarını ondan kaçırdı. "Hayır," dedi. Sonra torbanın fermuarını açtı, içine baktı.

"Scott-"

"Rich, hadi ama dostum, gidelim artık."

"Bekle, bir sorum var. Heckler&Koch'un yanında deri tutamaklar, küçük, beyaz toplar da veriyorlar mı?"

"Yo... Nede?"

"Bu durumda," dedi Rich, "bugün hiç kimseyi vuramaya-caksın. Tabii bunlarla-"

Scott torbayı onun elinden çekip aldı. "Hay Allah kahretsin," dedikten sonra arabasına döndü.

Yeniden bagajı açtı, golf çantasını bagaja fırlattı, öteki siyah torbayı aldı.

"Öğüt ister misin?" diye sordu Rich.

"Hayır."

"Belki de golf sopalarını, örneğin, yeşil bir çantaya koymalısın. İleride kanştırmamak için."

Helikoptere binerlerken, pervanenin oluşturduğu güçlü rüzgâr, Scott'm rengârenk boyunbağını ensesine doğru uçurdu. Rich kendi kravatını cebine tıktırmıştı. Havalanınca Scott Rich'e daha önce bir helikoptere binip binmediğini sordu. Rich hayır, hiç dedi, ama akli başka yerdeydi.

Evin içinde iki yana yalpalayarak, çıplak ayak yürüyen Di-di'yi düşünüyordu; o koca göbeği yüzünden yere eğilemeyen, kocasının yardımı olmadan divandan kalkamayan, kolayca in-cinebilen, kırılğan karısını.

Ama şimdilik sahip olabildiği tek şey, Scott'm arkadaşlığıydı. Onun sohbeti, sızlayan bir yürek, bir de, koltuğun arkasında duran Heckler&Koch.

"Bu, olağanüstü bir helikopter," diyordu Scott. "Bir JetRan-ger. Saatte iki yüz seksen kilometre hız yapabiliyor; yakıt kapasitesi de oldukça iyidir. Ayrıca, beni duyabiliyorsun, değil mi? Kabinin içinde rahatça konuşabiliyoruz. İşte ben kaliteli helikopter diye buna derim."

"Hunm," diye mırıldandı Rich. "Bununla nereye inebiliriz?"

Scott onun dizine pat pat vurdu, gülümsedi. "Her yere," de-

-106-

di. "Unutma, FBI'ın yarımdayım."

Rich geniş ön camdan dışarıya baktı. Gökyüzü ve toprak, bahk-gözü mercekten bakarmış gibi görünüyordu. Öyle alçaktan uçuyorlardı ki, Rich otoyoldaki arabalan seçebiliyordu. Her araba ona bir steysin vagon, bütün açık renklerle bej rengi gibi geliyordu. Bir süre sonra yeri seyretmeyi kesti, gözlerini kapadı. Saat kaçtı acaba?

Scott'm birisiyle konuştuğunu duydu; belki basın bürosuyla, belki de annesiyle. Kim bilir? Belki de bir yerin şerifiyle. "Evet; ancak bu herifin birine yakın mesafeden dört kez ateş ettiğini sakın unutma. Silahı bir kez ateşlemesi yeterdi, ama o işi sağlama almak istedi. Oldukça disiplinli biri. Senin polisler yerini saptarsa, ona aşırı bir dikkatle yaklaşınlar. Tekrar ediyorum; aşırı dikkatle. Başka silahı olup olmadığını bilmiyoruz, ama çok iyi silahlanmış olduğunu varsaymalıyız."

Scott telefonu kapadı; birkaç dakika kadar konuşmadı.

Sonra, "Rich," diye başladı. "Bilmeni isterim ki, neler hissettiğini anlıyorum, dostum. Ve sana söz veriyorum, onu bulacağız. O piç kurusunu yakalayacağız."

Gözlerini açmak canını acıtıyordu, ama Rich yine de açtı, Scott'a baktı. Sözcükleri tek tek vurgulayarak, sordu: "Kanmı, demek istedin, değil mi? Kanmı bulacaksın."

Scott'm kılı bile kıpırdamadı. Rich'i anlamamış gibiydi. Anlamamış ya da anlamak istememiş gibi.

Rich başını çevirdi. Scott bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sonra, "Rich, paran olmadığını biliyorum," dedi. "Düşmanın var mı, peki?"

"Düşman mı?" Rich kof kof güldü. "Evet, var. Lyle Luft. Lyle Luft benim düşmanım. Ama Scott, lütfen, ben dinsel kitaplar yayınlayan bir yayınevinin satış müdürüyüm. Kiminle düşman olacağım? Tann'yla mı? Yılın bu ikinci çeyreğinde yeterince satış yapamadığım için bana kızmış mıdır dersia?" Bunları söylerken Rich'in içinden haç çıkarmak geldi. Tan-n benim düşmanım mı? O bütün yaşamım boyunca benim dostum oldu; Didi'nin de. Yoksa Tanrı bize sırt mı çevirdi?

- 107 -

Waco polisi Scott'ın gücünden -Dallas'taki Murphy ile Lo-peze'ye kıyasla- çok daha fazla etkilenmişti; öte yandan, bu güce fena halde içerledikleri de her hallerinden belliydi. Şerif, Scott ile Rich'i tam on dakika koridorda, ayakta bekletti, oysa geleceklerini biliyordu. Sonunda bürosundan çıkabildiği zaman, başıyla onları gelişigüzel selamladı, kendisini bekleyen haberleşme memuruyla son derece gereksiz bir sohbe girişti. Scott olanca soğukkanlılığıyla sakız çiğnemeyi ve cep telefonu ile konuşmayı sürdürüyordu.

Ama Rich katlanamadı. Scott'ı kolundan çekti, az uzakta duran şerife bakarak gözlerini ayırdı, sonra yine Scott'a baktı.

"Dert etme," diye fısıldadı Scott. "Son gülen biz olacağız; odası bir dakika sonra bizimdir."

Rich Scott ile aynı safta olmaktan hoşnuttu. Gereğinden çok çalışan, üst düzey bir şirket yöneticisine benzeyen Scott o sarsılmaz kendine güveniyle şerifin elini vargücüyle sıktı, hemen ardından da, geçici FBI karargâhı olarak kullanılmak üzere bürosuna el koyduğunu açıkladı. Şerifin masasının başına geçti, koltuğa oturur oturmaz telefonu kaldırdı ve konuşmaya başladı; şerifle Rich bir köşede kalakalmış, öylece dikiliyorlardı. Scott telefonu kapatınca kalkıp şerifin yanına gitti, elini bir kez daha sıktı, sonra da kapıya doğru kibarca itekledi: "Evet, şimdilik hepsi bu kadar. İhtiyacım olursa, seni çağırırım. Her şey için teşekkürler." Sonra da kapıyı adamın yüzüne kapadı.

"Seni karşılama biçimi pek kibar değil doğrusu," dedi Rich, ikisi baş başa kalınca.

"Ya? Hiç fark etmedim." Scott omuzlarını silkti. "Dinle; Tek-sas'da siyah bir FBI ajanı olmak, zaten var olan çekememezliği iki katına çıkarır." Gülümsedi, yeniden masanın arkasına geçti, koltuğa rahatça yerleşti. "Kanun benden yana."

"Artı, kışkırtmaya basmaya hazırsın."

"Aynen öyle."

Johnny'nin öldürüldüğü yere giden polis memurları, Di-

- 108 -

di'nin tuvaletin aynasına karaladığı notu buldular. Yazının içeriği derhal Scott'a bildirildi. Didi ile Lyle'dan başkaca bir haber alınamamıştı. Yılmak bilmeyen Scott, eyalet devriye merkezini aradı, arabanın tanımını ve plaka numarasını bildirdi. Lyle ve Didi'nin fotoğraflarını faksladı, Lyle'a aşırı dikkatle yaklaşılması uyarısını yineledi. Rich'e, patron Raul'un işbirliği yapmayı kabul eden radyo istasyonlarıyla temasa geçtiğini anlattı; radyolar kaçırma olayına ilişkin haberi on beş dakikada bir yayınlayacaklardı.

Bu arada Rich kendi duygularını çözümlenmeye çalışıyordu. Evi aramayı sürekli erteliyordu. Kızların da annesinin de dehşete kapılacağını biliyordu. Dört bir yandan yağın bilgi yağmurundan bitkin

düşmesine karşın, kafasına takılan şeyi tutarlı bir soruya dönüştürmeyi becerdi. Masaya yaklaşip kül tablasıyla oynarken, "Scott," dedi yavaşça, "ya Lyle, bütün Teksas eyaletinin kendisini aradığını radyodan öğrenirse?"

Scott sabırsızca sordu: "Yani?"

Rich kül tablasını gürültüyle düşürdü, masadan uzaklaştı. Scott'ın ne yaptığını bilen bir hali vardı.

Rich ise şu anda kimsenin ayağına dolanmak istemiyordu. İyi, ama...

"Scott, o zaman umutsuzluğa kapılmaz mı?"

"Umutsuzluk mu? Gebe bir kadını kaçırmaktan ve bir adamı öldürmekten daha büyük bir umutsuzluğa mı? Hiç sanmıyorum." Scott için bu konuşma bitmişti.

Onun güveni Rich'in birkaç dakika için kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

Az sonra Scott haberleşme memurunun kayıtlarını görmek istedi. Ve saat 17.10'da Didi Wood'dan bir telefon geldiğini öğrendi. Bandı geriye sarınca, yardım isteyen, çok hafif bir kadın sesi duydular.

Scott haberleşme memurunu azarlarken Rich cılız bir sesle, bandı bir kez daha dinlemek için izin istedi. Sonra, bir kez daha.'Ben Didi Wood. Lütfen bana yardım edin. Lyle adında bir adam

tarafından kaçındım. Waco'nun kuzeyin-deyiz; arabası bej rengi bir-'

- 109 -

Şerif hemen savunmaya geçti; bunca koşuşturmanın, ekstra işlerin filan arasında böyle bir ayrıntının gözden kaçması doğaldı. Rich şerife 'kapa çeneni' diye haykırmamak için kendini güç tuttu. Scott'ın yüzündeki anlama bakınca, onun da aynı durumda olduğunu anladı.

Rich karısının konuşmayı neden böyle ansızın kestiğini merak ediyordu.

Scott bu telefonun tam da adamın öldürüldüğü dakikalarda geldiğini açıkladı. Ona kalırsa, Lyle dükkândaiken Didi arabanın içindeydi. Telefonu elinden bırakmasına neden olan bir şey görmüş olmalıydı.

"Cinayeti gördü mü, yani?" diye sordu Rich.

Scott omuzlarını silkti: "Olabilir."

• "Lyle'in o adamı öldürdüğünü görmediyse, ne kadar tehlikeli biri olduğunu anlamamıştır. Öyle değil mi?" dedi Rich. Peki, bu iyi miydi? Yoksa kötü mü?

"Haklısın."

Önce minicik bir umut kıvılcımı, ardından hiçlik.

Tek fark, dekordu. Rich önce Dallas'taki bir karakolda oturmuştu. Şimdiyse Waco'daki bir karakolda oturuyordu. Haberleşme memurunun odasından çıkınca, bir tahta sıraya çöktü.

Sonra kalktı, koridoru arşınlamaya başladı. Tuvalete gitti, bir bardak su içti, tahta sıraya oturdu, koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdü.

Şerifin odasına döndü, Scott'a sordu: "Bana beş dakika iz verir misin? Erteleyip durdum, ama artık zamanı geldi. Evi ara-! malıyım."

Scott odadan çıktı. Rich şerifin koltuğuna oturdu, ahizeyi kaldırdı, evinin numarasını çevirdi; telefonu annesinin açmasını umuyordu. Hayır, karşısına Amanda çıktı.

"Baba!" diye çığırdı. "Annemin bebeği oldu mu?"

Arkadan İrene'in "Anne! Anne!" diye bağırın sesi geldi. Rich'in annesi de bağıırıyordu:

"Manda, ver şu telefonu bana! Hemen!"

Kendini kasmaktan burun kemeri sızlayan Rich, "Manda,

-110-

bir tanem," dedi. "Bırak da büyükannenle konuşayım, tamam mı?"

"Hayır," dedi Amanda. Rich ahizenin çektiğini, Amanda'run çığlıklarını duyabiliyordu.

"Tannm; çocuklar," dedi annesi. "Evet, her şey yolunda mı? Hastanede misin?"

"Hayır, anne. Dinle. Seninle konuşmam gerek. Sana-"

"Ne var?" dedi Barbara Wood. "Bir şey mi oldu? Yoksa kaza filan mı?"

"Öyle de denebilir, anne. Didi kaçındı." İşte. Sonunda söyleyebilmişti.

"Ne? Ne demek istiyorsun?" diye sordu annesi. "Anlamıyorum."

"Ben de öyle, anne. Ama bir adam onu NorthPark'tan kaçırmış."

Annesinin sesi tizleşti: "Hangi adam?"

"Bilmiyoruz."

"Ah, Tannm. Aman Tannm. Ah... Tannm."

"Anne, lütfen. Kızlar duymasın. Lütfen." Annesinin ağlamaya başladığını duyunca, daha yüksek sesle yineledi: "Anne! Lütfen!" Artık avaz avaz bağınıyordu: "Anne! Kızlar!"

Annesinin ağlamayı kesmesi dakikalarca sürdü; Rich'in tek yapabildiği, fısıldamaktı: "Anne. Kızlar anlamasın, lütfen."

"Ah, Tannm; bize yardım et. Ne yapacağız şimdi?"

"Onu bulacağız, anne. Evin önündeki arabada iki FBI ajanı var; belki arar ya da bir şeye ihtiyacınız olur, diye..."

"Onlara neden ihtiyacım olacak ki? Peki, ya adam burayı ararsa?"

"Telefon FBI karargahına yönlendirildi, böylece adamın yerini saptayacaklar." Rich karşı uçtaki acılı soluklan duyabiliyordu. "Anne, lütfen sakinleş. Çocukların korkmasını istemiyorum."

"Korkmak mı? Korkmak, ha? Dinle; şu anda banyodayım, çocuklar beni duyamaz. Ayrıca, korkmaya da sonuna kadar hakları var."

- 111 -

"Hayır, her şey yoluna girecek, anne. Her şey düzelecek. Yalnızca paniğe kapılmalarını istemedim."

"Panic mi? Reenie, iki saniyede bir, annesinin ne zaman döneceğini soruyor. Üstelik, acıktılar."

"Öyleyse doyur onları, anne."

"Reenie yemeğini Didi'den başkasının pişirmesini istemiyor. Ete elimi sürdüğüm an, kendini yere attı."

"Öyleyse eti boşver. Peynirli makarna yedir."

"Peynirli makarna istemiyorlar. Manda annem bize et yapacaktı, diyor. Ve et istiyor."

"Alı, Tanrı aşkına!"

Rich ahizeyi kulağından uzaklaştırmamak için kendini tuttu. "Anne," dedi alçak bir sesle. "Senden bir tek ricam var, o da kızlarla ilgilenmen. Lütfen. Elinden geleni yap. Onlara bir şey söyleme."

"Richard, annelerinin nerede olduğunu sorarlarsa, onlara ne diyeceğim?"

"Annelerinin bebeği doğurmaya çalıştığını, onlara bu gece büyükannelerinin bakacağını söyle."

"Peki, ya-"

"Anne!" diye haykırdı. "Şimdi bunlarla uğraşamam. Lütfen. Boş bir an bulursan, bir dua oku. Yeni bir haber alınca, seni ararım."

Rich telefonu kapatınca, eh, hiç şaşırmadım, diye düşündü; bu kadar kötü geçeceğini talimin etmişim.

17.30

Lyle sonunda Valley Mills'de, 6. ve 56. otoyolların kesiştiği,

-112-

üçüncü bir yerde bir rehineci buldu. Aslında bunlara otoyol demek biraz cömertlikti. Ayakta kalabilen tabela sayısı yalnızca birdi -ötekiler yere devrilmişti. Johnny'nin yerinden ayıldıktan sonra Lyle'in eyaletler arasındaki karayolunda ancak bir sonraki çıkışa kadar kaldığı, ondan sonra hep yerel yollar kullandığı Didi'nin gözünden kaçmamıştı. Bunu da önceden mi tasarlamıştı? Bu yollar çok iyi bildiği belliydi; haritaya bir kere bile bakmamıştı.

'Smokey'in Yeri' adındaki dükkânın önündeki küçük, tozlu park yerinde durdular. Didi gerinmeyi, sızlayan bedenini rahatlatmayı denedi, ama o büyük çantası tam ayağının dibindeydi. Bir tekme atıp çantayı uzaklaştırmak isterdi, ancak çantanın gidebileceği bir yer yoktu. En azından, çantanın sapına dolanmış olan sandaletini kurtarmaya çalıştı. Vahşi bir sıcak vardı. Hava delikleri de kapanınca, soluk almak Didi için ciddi bir sorun olup çıkmıştı. Pencereyi aralamak için adamdan izin isteyip istememeyi tarttı. Adamın buna aldıracağını sanmıyordu, çünkü çevrede onlardan başka hiç kimse yoktu.

Arabada içecek hiçbir Şey yoktu elbette. Lyle içecek almak için Johnny'nin dükkânına girmiş ama dükkândan koşarak, eli boş çıkmıştı. Didi'nin oradaki helada içtiği su da Şimdi Lyle'in ayakabilannın üzerindeydi -kcck bir avuritu. Terliydi, susamıştı; bebek ise karnını fena halde sıkıŐtınyordu. Dili Şimdi ağzında kıpırdayamayacak kadar iri bir yumruktu; adamın sıkışı gĐŐ ağnyordu. Ama Lyle onun sol eline bir kez daha bakıp alyansını çıkarmasını söylediği an, susuzluğu da ağnlan da geiverdi.

"Olmaz," dedi, sol elini sağ yanına çekip adamdan uzaklaştırarak. Neden başka bir dine, evlilik yüzüğünü sol değil de sağ elinde taşıyan bir topluma ait değildi ki? Yunanlıların -ya da işte birilerinin- öyle yaptığını duymuŐtu.

Öte yandan, bunun bile Lyle'i durdurmayacağı ortadaydı. Zayıf, sınımlı gibi bedenini kadının göbeğine sürterek eğildi, koltuğun öteki tarafına uzanıp Didi'nin elini yakaladı.

-113-

Sol bileğini canını acıtacak kadar sıkıp, Şöyle dedi: "Didi, ne yapıyorsun kuzum? Beni hâlâ tanımadın mı?"

Didi ağlamaya başladı. "Lütfen yüzüğümü alma. Lütfen."

"Alı, sorun nedir, cici Didi?" Sesi alaycı, cilveliydi. "Sakin Şu kck yüzüğün yerine canını vermeye hazır olduğunu söyleme."

"Peki, yüzüğü al ve beni bırak," diye hıÇkırdı Didi. "İŞte sana hakça bir değiş-tokuş. Yüzüğe karşılık ben. Bir buçuk kıratlık bir pırlanta -üstelik çok kaliteli. En azından altı bin dolar eder. Al onu, beni bırak."

Bileğini hâlâ sıkı sıkı tutarak, soluğuyla kadının yüzüne saldıırarak, "Yaşamına karşılık altı bin dolar," dedi. "Didi, Didi. Kendine bitiğin değer bu kadar mı? Altı bin dolardan kat be kat değerli olduğunu bilmiyor musun?"

Didi ondan kurtulmak için debelenirken, yineledi: "Yüzüğümü al, ama beni bırak."

Erkek yumuşak bir sesle, "Bak sana ne diyeceğim," dedi. "Hem yüzüğünü alacağım, hem de seni. Ne dersin buna?"

"Hayır," diye inledi Didi. "Hayır."

"Ama Didi," dedi, yüzüğü onun Şiş parmağından çıkarmaya akŐırken, "senin için olağanüstü planlarım var. Seni bırakamam. Bu bir âŐıktan, yaşamının en byck aŐkını terk etmesini istemekten farksız. Böyle birine gerçek âşık denir mi? Othello, Desdemona'yı bırakmış mıydı?"

Didi hem ağlıyor, hem de direniyordu. Parmaklarını bileğine doğru büktü, sağ eliyle adamı itti.

"Lanet olsun! Senin neyin var kuzum?" Lyle biçimsiz bir konumdaydı. Yüzüğü ıkaramıyordu. Bir süre boĐuŐtular. Bedeniyle kadını koltuğuna iviledi, bileğini bir anlığına bıraktı ve dirseğini onun suratına indirdi.

"Didi, kaybedecek çok Şeyin var, unutma," dedi, gözdağı verircesine. Soluk soluğa kalmıştı. "Aptalca davranmayı kes. Seni eğitmem gerektiğini anlıyorum. EĞitim kitaplardan elde edilmez, bilirsin. Ayrıca sağduyun hiç yok; seni çılgın kaltak!"

"Dur," dedi Didi, dümdüz bir sesle. "Bekle."

-114-

Tek eliyle onun iki elini birden kavrayan Lyle, yolcu koltuğunun arkasına uzandı. Şöyle bir arandıktan sonra, koltuğun altından bir avcı bıçağı çıkardı. "Bunu görüyor musun, Didi?"

Didi düşünecek ya da konuŐacak zaman bulamadan, Lyle bıçağı onun sol eline indirdi, dört parmağının ikinci boğumunu bir uçtan ötekine yan verdi.

Didi bir Ğlık attı, elini çekip kurtarmaya çalıştı ama Lyle daha gclyd. San elbisesine kan damlamaya başladı. Bir eliyle onun kanayan parmaklarını, öteki eliyle de bıçağı tutan erkek, "Bu yalnızca bir uyan," dedi. "Şimdi çıkar o yüzüğü, aksi halde, yemin ederim parmağını keseceğim. O zaman yüzüğün ve parmağın benim olacak. Salt yüzüğü vermek daha akıllıca olmaz mı?"

Acıdan bir an soluğu kesilen Didi konuşamadı. Lyle sakın bir sesle buyurdu: "Yüzüğü ıkar. Hemen." "Bırak beni; çıkaracağım." Kadını bıraktı, ama bıçak hâlâ elindeydi. Gebeliği sırasında aldığı kilolar, alyansın parmağa sıkıca oturmasına neden olmuştu. Bıçak yarası yüzünden hızla ŐiŐen parmaklar

durumu daha da güçleştirecekti. Ama şimdilik kan, pırlanta yüzüğün parmaktan kayarcasına çıkmasını sağlayan pürüzsüz, kaygan bir zemin oluşturuyordu.

Lyle yüzüğü aldı, Didi'nin eteğinin ucuyla bıçağı temizledi; eteği Didi'nin baldırlarını göreceğ biçimde, iyice sıyırmıştı. Didi eteğini çekiştirmek istiyor, ama göze alamıyordu. Öte yandan, şu anda isteseydi de hareket edemezdi zaten.

Lyle sırttı. "Pırlantalar ölümsüzdür," dedi ve yüzüğü öptü. Sonra yüzüğe kan bulaşmış olduğunu gördü, ağzına soktu, yaladı. "Mımmm." Kadının üzerine eğildi, fısıldadı: "Kanın, Didi, öyle lezzetli ki." Didi başını iğrenerek çevirdi. Adamın mırıldandığını duydu: "Her yerin bu kadar lezzetli mi, ha?" Didi kendi yüzünden yalnızca birkaç santim, uzaklıktaki bu yüze bakmıyordu. Keşke şu anda elimde keskin, tırtıklı bir şey

-115-

olsaydı, diye düşündü. Tanm, bana yardım et.

Adanı uzaklaştı. "Bakalım buna karşılık altı bin dolar alabilecek miyim," dedi neşeyle. "Ah, ben yokken biraz temizlenir misin, lütfen? Elbiseni yırtıp eline sarabilirsin; zaten yeterince mahvoldu. Sıkıca sar. Arabamda kan kaybından ölmeni istemeyiz, öyle değil mi?"

Buna hiç niyetim yok, dedi Didi içinden. Adam onun üzerine abanıp torpido gözünü açtı.

Cep telefonunu aldı, kıkırdadı, sonra da camlan sıkı sıkı kapalı olan arabadan indi.

Didi içeriye hava girmesi için, camı çabucak indirdi. Kırk küsur derece sıcakta, her dakika bir derece daha ısınan bu arabada, öylece oturacak değildi.

Arabada yalnızdı.

Çevresine bakındı, sonra bıçağı arandı ama Lyle tıpkı tabancası gibi onu da yanına almıştı.

Yüzüğü, Rich'in kansına, üstelik en parasız günlerinde aldığı alyansı satmaya gitmişti.

Yüzüğün parasını ödemek tam beş yıl sürmüştü. Didi'nin sahip olduğu tek mücevherdi; dünyadaki hiçbir değerli taşı bu nefis kesimli pırlantaya değmezdi. Kız arkadaşları sürekli Di-di'ye yüzüğü bir banka kasasına koymasını öğütlerdi. Bir gün bundan Rich'e söz etmiş, ama kocası karşı çıkmış, yüzük çalındığı takdirde onu takamazsın, ama bir banka kasasına koyduğun zaman da takamazsın, demişti.

"Ama ona hâlâ sahip olabilirim," diye diretmışti Didi. "Yalnızca sürekli yanımda taşıyamam, o kadar."

"Aynı şey," demişti Rich. "Onu göremezsin, ona bakamazsın, onu kimseye gösteremezsin. Bu yüzükle sana aşkı verdim," diye eklemişti. "Ne yapacaksın, peki? Bana karşı her sıcaklık hissedişinde bankaya mı koşacaksın?"

İyi ama, işte buradaydı: Yanılmış parmaklarıyla, yüzüksüz eliyle, çaresizce oturuyordu.

Küçük araba parkı sıcaktan parlıyordu. Sıcak gözle görünür bir hal almıştı. Öte yandan, otopark canlı bir varlık değildi. Acı

-116-

çekemezdi. İçinde canlı bir varlık daha taşımıyordu.

Oturdu; fokur fokur kaynayan beyniyle Lyle'ı irdelemeye çalıştı.

Para peşinde olmadığı açıktı. Yüzüğü almıştı, ama bu son anda akıl edilmiş bir şeydi; kötü bir davranıştı ama önceden tasarlanmış değildi. Didi onun para derdinde olmadığından emindi.

Ayrıca, Didi'yi öldürmek niyetinde de değildi.

Didi henüz onun amacına hizmet etmemişti. Ettikten sonra ne olacaktı peki?

Ne istiyordu? Onu eve götürmek, ana-babasına 'karım' diye tanıştırmak mı? Zaten bir kansı vardı.

Didi'yi bir bara götürüp, karısını kıskandırmak mı? Arkasına yaslandı, derin soluklar almaya başladı.

Yoksa onunla sevişmek mi istiyordu? Zehir gibi safranın genzine dolduğunu hissetti.

Gebe bir kadınla sevişmek?

Ölümden beter yazgı dedikleri, bu muydu? Kanlı bıçağı temizlerken kadının baldırına şehvetle dokunuşu, benzin istasyonundaki helanın önünde ondan bir öpücük isterken attığı zamparaca kahkaha; bunlar Didi'ye saldırıyor, etini kemiriyor, yüreğindeki bütün olumlu duyguları öldürüyordu.

Gözlerini yumdu. Merhametli Tanm, bu adamın bütün günahlarını bağışla ve onu durdur. Sana yalvarıyorum; duy bizi, yüce Tanm.

Lyle onu nereye götürüyordu? Nereye gidiyorlardı? İsteseydi, Dallas'ta gözden irak, ıssız bir yer bulup kadına tecavüz eder, onu öldürür, sonra da çekip giderdi. Daha önce Didi'ye bir yerden söz etmişti. Neden Didi'yi Dallas'tan uzaklaştırmaya çalışıyordu?

Didi adamın tasardan arasında ona ve bebeğine aşın şiddet uygulamanın olmadığına inanıyor - inanmak istiyordu. Onun arabasında oturan, yaralı parmaklarını kucağında tutan Didi Wood'un, güvende olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. Tanrı onun ölmesine izin vermezdi. Dudaklarını araladı, duasını adama yönelttiği bir silahmış gibi, yüksek sesle sürdürdü: Tanm, yanımda ol, bu dindar kulunu yalnız bırakma. Zayıf ve acılı an-

-117-

larımda, sonsuz inayetinle beni destekle, gücümü ve cesaretimi yitirmeme izin verme.

Bu kadarı yeter. Artık burada böylece oturmayacağım. Beni ayakta, gün ışığında vurmak zorunda. İyi de, vurulmak istemiyordu.

Didi arabadan indi. Kanayan elini öteki eliyle özenle tutarak, elinden geldiğince hızlı adımlarla asfalta çıktı; rehineci dükkânına bakmak için bile durmadı. İçinden, yolun tam ortasına dikileceğim, elimi sallayıp bir araba durduracağım, dedi.

Yolun ortasında durdu.

Teksas'da, West'in batısında idiler. Bir hiçliğin ortasında. Görünürlerde hiç kimse yoktu.

Didi'nin solunda sürülmemiş, düz tarlalar, sağında geniş bir otlak vardı. Otlak boştu; hava inekler için bile fazla sıcaktı.

Didi bekledi.

Bir dakika geçti.

Tek bir araba bile görünmedi.

Gelip beni öldürecek, diye düşündü. Öldür bakalım; bebeğimi de öldür. Yüzüğümü al, yaşamımı al ve ortadan yok ol.

Didi dua etmek için dudaklarını güçlkle aralayabildi.

Beni öldürmesini istemiyorum. İki küçük kızım var -Tanrı onları korusun. Evde annelerini bekliyorlar. Alı, umanm Rich Amanda'nın bifteğiyle kızarmış patatesleri aynı tabakta sevmediğini anımsar; aksi halde kıyamet kopacaktır...

Arkasına döndü, yavaş, kederli adımlarla arabaya yürüdü; durup bomboş yola son bir kez baktı.

Arabaya binmedi, sırtını kapıya yaslayıp bekledi; az sonra dükkânın kapısı açıldı ve Lyle görüldü; yanında uzun boylu, yapılı bir adam vardı; adam Didi'yi başıyla selamladı.

Lyle hemen Didi'nin yanına koştu, adamın onu görmesini engelleyecek biçimde, tam önünde durdu.

"Otursana, tatlım, otur. Ayakta durmamalısın!" Eğildi, kulağına tısladı: "Onun ölmesini mi istiyorsun, Didi? Onu öldürmemi mi istiyorsun? Bin şu lanet arabaya!"

Didi arabaya bindi.

-118-

Adam arabanın çevresinde bir tur attı, bir kâğıda bir şeyler yazdı, sonra da dükkâna girdi.

Lyle yapay bir gülümsemeye Didi'ye bakıp elini salladı, sonra da adamın peşinden içeriye girdi.

Birkaç dakika sonra dükkândan çıktı, doğruca arabaya yöneldi. Yüzü kararmıştı. Alı, Tanm, diye inledi Didi, şimdi ne var?

Arabaya binince, bir saniye hiçbir şey söylemeden oturdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Didi.

"Hayır. Her şey yolunda değil. Hem de hiç değil. Neden dışarıya çıktın?"

"Bacaklanm oturmaktan uyuşt. Biraz hareket ettirmek istedim. Çok sıcak, Lyle. İstelik öyle susadım ki. Smokey'in dükkânında içecek bir şeyler bulunur mu acaba?"

"Hayır, bulunmaz," dedi Lyle ters ters. "Her şeyin neden yolunda olmadığını öğrenmek ister misin?"

Didi kendi kendine sordu: Ne zaman yolunda gitmeyen bir şey olsa, bunun benim suçum olduğunu düşünmek, ölesiye korkmak zorunda mıyım? "İşlerin yolunda gitmemesinin nedeni, gebe bir kadını kaçırmam olabilir mi?" diye sordu.

Adam direksiyona bir yumruk attı, dişlerini gıcırdattı. "Hayır," dedi, alçak sesle. "Nedeni, senin o kahrolası cep telefonunu satmaya kalkıştığında, tezgâhın ardındaki adamın bana söyledikleri. Evet, ne dediğini öğrenmek ister misin?"

"Ah." Didi'nin soluğu tıkaniverdi. "Satın alamayacağını, çünkü her yerde, üstelik çok ucuza satıldığını mı?"

"Nerden anladın? Bunu nasıl anladın?" diye sordu erkek, daha yüksek bir sesle.

"Yalnızca tahmin ettim."

"Eh, tahminlerini bana dükkâna girmeden önce söylemeliydin. İçeride, elimdeki o şeyle tam bir budalaya benziyordum."

"Özür dilerim. Bana sormamıştın ki. Ben telefonu kullanacağını sanıyordum."

"Kullanmak mı? Kimi arayacaktım?"

"Bilmem," diye mınıldandı Didi. "Kocamı. Karını."

"Şu karın, kann nakaratına bir son ver, tamam mı? Kapa çe-
-119-

neni! Sonra berif birkaç tuşa bastı ve bana, hey, her şey yolunda mı, diye sordu. Elbette, dedim. Öyleyse, neden 911'i aradınız, dedi."

Didi soluk almayı kesti. Aralık kapıya doğru usulca, azıcık daha yaklaştı. Hızlı hızlı düşünürken, şöyle dedi: "Aradığım son numara, oydu. Alışveriş merkezindeyken, dokuz yüz on biri çevirmiştim. Warner Brothers'dayken."

"Gerçekten mi? Neden, peki?"

"Çünkü beni izlediğin duygusuna kapılmış ve bundan hoşlanmamıştım."

"Neden böyle bir duyguya kapıldın?"

"Çünkü peşimden dükkâna girdin. Ben de bunu yadırgadım." Kapıya doğru biraz daha geriledi.

Lyle ona öykündü: "Yadırgadın, demek?" Sesi alaycıydı. "Ne yani, dünyanın senin çevrende döndüğünü mü sanıyorsun? Orada bin kişi vardı, ama iki kişinin aynı dükkânda bulunması sana hemen izlendiğini düşündürdü. Öyle mi?"

Sözleri Didi'yi ürpertti. Ne sanıyorsun; dünyanın senin çevrende döndüğünü mü? Bunlar Rich'in ona dün, kavga ederken söylediği sözlerdi.

"Hayır, sanmıyorum," dedi. İçinden ekledi: Haklıymışım, haklı çıktım, öyle değil mi? Şu anda da haklıydı. Dünya onun çevresinde dönüyordu. En azından son birkaç saattir. "Bana kuşkulu göründün de."

"Kuşkulu, ha? Neden?" Lyle gerilmiş parmaklarıyla direksiyonu sıvazlıyor, dişlerini birbirine sürtüyordu.

"Çünkü bir ceket giymiştin. Evet, nedeni buydu," dedi Didi, ondan biraz daha uzaklaşarak; eteğinin ucunu parmaklarına dolamıştı.

"Bunda kuşku uyandıracak ne varmış?"

"Normalde, hiçbir şey," diye yanıtladı Didi. "Yalnızca temmuzun ortasındayız, hava kırk beş derece. Bu havada kimse ceket giymez. Bu, kışın ortasında askılı bluzla gezmek gibi bir şey. Göze batıyor." Neden ceket giydiğini artık biliyordu, elbette. Ceketini olmasaydı, tabancayı neresine sokardı?

- 120-

Çaktırmadan Lyle'ı süzdü. Bu yüzdeki öfke artık kadına yönelik değildi. Açık verdiği, her şeyi düşünmediği için, kendi kendine kızıyordu.

"Küçük bir hata yapmışım," dedi, yavaşça. Didi'ye bakmıyordu.

Bir başkası için bir hata, diye düşündü Didi, küçük bir ihmal. Ama senin için, bir kişilik bozukluğu. Erkek dalgınlığından çabuk sıyrıldı. "Pekâlâ, in arabadan," dedi. Aynı anda Didi onu bırakacağını, basıp gideceğini düşündü.

Sıcaktan hayal görüyor olmalıydı, çünkü Lyle ekledi: "Yola bu arabayla devam edemeyiz. Çok tehlikeli."

Belki polis çoktan peşimize düşmüştür. Belki Rich beni an-yordur.

"Yalnızca küçük bir aksilik. Önemli değil. Buralan avcumun içi gibi bilirim. Yine de biraz daha dikkatli olmalıyız. Bundan böyle, öyle içecek filan almak için durmalar, arabadan inmeler yok. Pekâlâ, in bakalım; eşyalarını ben alırım."

Didi indi, dönüp arabaya baktı; oturduğu koltuğun kan içinde kaldığını görünce, kısacık, beklenmedik bir mutluluk duydu. Adamın onun elini kestiğine neredeyse memnundu. Biri -belki Smokey, belki de bir müşteri- kam görebilirdi.

Lyle hınzırca gülümsedi: "Arabayı bir kamyonetle değiş-to-kuş ettim. Yüzüğe karşılık da biraz nakit aldım. Buna da şükür. Aksi halde, otobüse binmek zorunda kalacaktık."

Didi, bir de şükredeceğiz demek, diye düşündü, kapıyı çarparak kapatırken.

Yanına gelen Lyle'a sordu: "Öteki araba nerede?"

"Arka tarafta." Kadını şöyle bir süzdü. "Dinle. Bu sıcakta yürümeni istemiyorum. En iyisi arabaya binelim, kamyonete kadar arabayla gidelim."

Didi kamyonetin en azından daha iyi koktuğunu umuyordu.

Umudu boşa çıktı.

Kokusu farklıydı, ama daha iyi değildi. Yıllanmış ter ve so-

- 121 -

sis kokuyordu. Ya da eski, kirli çorapla bayat patates cipsi. Her neyse, kokuyu daha fazla irdelemeye niyeti yoktu. Lyle şimdi iki kişilik oturma yeri bulunan, Toyota marka, eski, mavi bir pikabın sahibiydi; koltukların arkasındaki daracık boşluğa Di-di'nin torbalan zarzor sığıdı. Emanetçi dükkânının arka avlusu ağaçlarla tıka basa doluydu, gemi azıya almış bir ormanı andırıyordu. Ağaç gölge demekti, gölgeyse birazcık serinlik. Didi Toyota'nın açık kapısının önünde oyalanıyor, havayı içine çekiyordu. Susuzluğu şu kadarcık hafiflememişti. "Lyle," dedi. "İçecek bir şeyler bulamaz mısın?"

"Bulmuştum," dedi erkek. "Benzincide. Ama daha önce de söylediğim gibi, Johnny hiç kibar davranmadı, ben de içecekleri onun yanında bırakmak zorunda kaldım."

Didi bir su hortumu görme umuduyla çevresine bakındı. Lyle'ın da aynı şeyi yaptığını fark etti, ama nedeni herhalde başkaydı. Büyük bir olasılıkla, Tann'nın cezası steysin vagonu gizleyecek bir yer aranıyordu. İki de düş kırıklığına uğradı.

Kamyonete binince, Didi sordu: "Plakaları değiştirmen gerekiyor mu?"

Lyle dudaklarını kemirerek, "Bak sana ne diyeceğim," dedi. "Bu tür ayrıntıları bana bırak, kafanı yorma, tamam mı?"

"Pekâlâ," dedi Didi. "Benim için fark etmez." Oysa ediyordu; hem de nasıl. Plakalan değiştirmedeği takdirde, polis onları nasıl izleyecekti?

Yeniden anayola çıktılar. Didi camını iki parmak, kadar indirdi. Neyse ki kamyonette havalandırma aygıtı vardı.

Ama bozuktu.

Ucuz, hurda parçası, diye düşündü. "Bunun için üste par vermedin ya?"

"Yo, pek sayılmaz." Lyle gülümsedi. "Yakında bunu da ba-l şımdan atacağım zaten. Bizi gideceğimiz yere kadar götürsünj yeter."

Orası neresiydi, peki? Didi bir an sormayı düşündü, ama o? hiçbir anlam taşımayan yanıtı bir kez daha duymak istemediği için, vazgeçti.

- 122 -

"Yüzüğüme karşılık ne kadar aldın?" diye sordu.

"Eh, Arizona, söylediğin kadar değerli değilmiş. Ama onu rehin bırakmadım. Sattım. Geri dönüp alacak değilim. Temiz bir satış sayılır. Birkaç bin dolar; bizi idare eder. Hem de fazlasıyla. Canımızın istediği yere gidebiliriz. Nereye gitmek istersin?"

"Eve," diye yanıtladı Didi, hiç düşünmeden. "Kocama ve çocuklanma."

"Aman ne hoş. Eve gidebilmeyi ben de isterdim."

"Neden gidemiyorsun?"

"Ah, bilirsin... Herkesin evi şirin ve sıcak bir yuva değildir, Didi."

"Evin bir yuva değil miydi?" diye sordu, bir sohbet başlatma umuduyla.

Lyle, "Pek sayılmaz," dedikten sonra sustu, içine kapandı.

"Karin şu anda evde mi, Lyle?"

Lyle onu yanıtlamadı. Didi'nin ulaşamayacağı bir yere çekilmiş gibiydi.

Didi de sustu. Kamyonet Didi'nin derin, kesik soluklarının dışında, sessizdi. Lamaze'a kimin ihtiyacı var ki, diye düşündü. Dersler olmadan da gayet iyi idare ediyorum.

Nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. İki şeritli, yerel bir yoldaydılar. Bir tabela görmek için çevresine bakındı, sonra boşverdi, tam o sırada '84.Yol' yazan tabelayı görünce, sevini verdi. Teksas haritasının bir yerindeydiler. Didi radyoyu açmak için izin istedi, Lyle homurdandı. Didi onun buram buram terlediğini gördü. Bütün gücünü o lacivert, naylon ceketten alıyordu. O ceket olmasaydı, belki serin ama güçsüz bir Samson olacaktı.

Eh, ceketli ya da ceketsiz, hâlâ senden güçlü. Dolayısıyla sen Göbeği korumayı ve sana en kısa zamanda, azıcık da olsa güç vermesi için Tann'ya yakarmayı sürdür; cici Didi.

Radyodan yayılan folk müziğini dinlediler, y Didi çocuklarını, Rich'i ve Lyle ile birlikte bir pikapta olduğunu düşünmeye son verdi.

- 123-

Susuzluktan ölüyordu.

Düşünebildiği tek şey, bir bardak buz gibi suydı. Ya da ılık su. Bir küvete gürül gürül dolan, sıcak su. Klozeteki su. Pis bir birikintideki su. Yağmur suyu. Okyanusun suyu.

Yüzündeki teri sildi, parmakların yaladı. Beş dakika sonra kendini daha kötü hissedeceğini biliyor, ama kendine engel olamıyordu. Susuzluğu, Toyota'daki dördüncü canlıydı.

Saat altıda haberler başladı, sunucunun ağzından çıkan ilk cümle şu oldu: "FBI, adının Lyle Luft olduğunu öğrendiği erkekle rehinesi, otuz iki yaşındaki Desdemona ya da Didi Wo-od'u arama çalışmalarını hızlandırdı."

Lyle avucunu radyonun düğmesine indirdi; yola sessizce devam ettiler.

Didi coşkusunu belli etmemek için bedenindeki bütün kasları gerdi. Onu... adamı tanıyorlardı! Lyle Luft. Kendisini de, tabii: Desdemona Wood. Biliyorlardı. Artık yalnızca bir zaman meselesi, diye düşündü. Onu bulacaklardı. Emanetçideki cep telefonu, telefonla yaptığı son görüşme: 911. Kan lekeleriyle dolu araba. Zonklayan parmaklarını ağzına götürdü, teker teker öptü. Polis onları bulacaktı. Ama onları, Lyle sının geçmeden önce bulmalıydı -sının geçip....nereye gidiyordu? Didi birden anımsadı.

Mazatlan.

18.11

Scott'ı arayan bir devriye polisi şu bilgiyi verdi: Waco'nun on altı kilometre kuzeybatısındaki Willow Grove'da, bej rengi, Ford Taurus marka bir steysin vagonu durdurmuştu; arabanın

-124-

plakası Lyle Luft'undu ama o ve Didi Wood arabada yoktu; onların yerine ellili yaşlarda, siyah bir kan-koca vardı. Arabayı dokuz kilometre kadar kuzeyde bulunan, Valley Mills adındaki kasabada rehinecilik yapan Smokey'den satın aldıklarını söylemişlerdi.

Rich bunu duyunca, "Luft'un hedefi Meksika değil mi, yoksa?" dedi. "Meksika güneyde."

"Tek bildiğimiz, arabayı değiştirmek için anayoldan ayrıldı-ğı. Neden gidip Bay Smokey ile konuşmuyoruz?"

Uçarak gitmeyi düşündüler, ama yakıt almaya giden helikopter henüz dönmemişti; bunun üzerine siren lambaları yanıp sönen bir polis arabasıyla Waco'dan hareket ettiler. Saat 18.33'de Smokey'in dükkâncıdaydılar.

Bay Smokey dükkânı kapatmak üzereydi. Elli yaşlarında, iri yapılı, kahverengi saçlı bir adamdı ve adı Smokey değil, Charlie Rello idi. Onlara, Smokey'i dükkân adı olarak daha uygun bulduğunu açıkladı. Scott ile Rich'e, saat 5.30 civarında genç bir adamın, satmak istediği birkaç parça malla birlikte dükkâna girdiğini anlattı. Bunlardan biri, dedi Charlie, arabasıydı. Ötekilerse bir cep telefonuyla bir alyans.

"Cep telefonunu aldın mı?" diye sordu Scott.

"Aldım. Ama karşılığında hiçbir şey vermedim."

"Çalıntı olup olmadığını anlamak için, numarayı bilgisayara yükledim mi? Yasaların emrettiği biçimde, yani?"

Charlie kızardı: "Biraz sonra yapacaktım."

"Elbette," dedi Scott.

"Alyans mı?" diye sordu Rich. "Görebilir miyim?"

Konunun değiştiğine sevinen Charlie, "Elbette," dedi. "Nefis bir parça."

Gerçekten de öyleydi. Didi'nin yüzüğü Rich'in bulabildiği en güzel yüzüktü. "Evet, onun," dedi cılız bir sesle, sonra American Express kartını çıkardı.

Charlie güldü. "Onundu, dostum. Ama artık benim."

Scott söze kanştı: "Ona dostum deme. Karısı, sana telefonu ve yüzüğü veren adam tarafından kaçırıldı. Şimdi, her iki ma-

-125-

la da, mahkemede Lyle Lluft aleyhine delil olarak sunulmak üzere el koyuyorum."

"Yüzüğe el koyamazsın!" diye sızlandı Charlie Rello. "Arama iznin nerede?"

Scott kendi cep telefonunu çıkardı. "Faks makinen var mı? İzni iki dakika içinde buraya fakslatabilirim. Ama seni uyanyo-rum; elimde izin olursa, bir yüzükten çok daha fazlasına el koyanm. Anlaşıldı mı? Hemen ardından da, yürüttüğün işin yasal-lığı konusunda, federal bir soruşturma açtırırım."

Soluğunun altından bir küfür savuran Charlie Rello, Scott'a telefonu kapatmasını işaret etti. "Hadi ama, dostum, bu yüzüğü alamazsın. Ona on bin dolar saydım."

Scott güldü. "Bu yüzüğü on bin dolara satın almadığını biliyorum."

"Böyle bir yüzüğü, ha? Dalga mı geçiyorsun? Baksana, harika bir parça. Adam on beş bin istedi. Alırken bu kadar ödemiş."

"Palavra. Bu kapının içinde, bugüne kadar on bin dolarlık tek bir alışveriş bile yapılmadığına, hayatım üzerine bahse girerim." Scott'ın yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi. "En azından, senin cebinden onun cebine girmediğine. Üzgünüm Charlie, yüzük bizim."

Rich araya girdi: "Ödediğiniz miktan vermeye hazırım."

"On bin dolar," dedi Charlie.

Rich çek defterini çıkardı. Scott elini defterin üzerine koydu. Rehineciye döndü: "Adam sana bir teklifte bulundu. Şimdi; ya ona ödediğin parayı kuruşu kuruşuna söylersin ya da yüzüğe el koyanm. Hangisini seçiyorsun? Arama iznini mi, yoksa bir satışı mı? Charlie?"

Charlie Rello dişlerini gıcırdatarak, "Bin beş yüz," dedi. Rich bir çek yazdı, Charlie duraksayarak aldı. Rich yüzüğü almak için elini uzattı. Scott onun elini hafifçe itti, başını olumsuz anlamda salladı. "Ver şunu," dedi Charlie'ye.

Rich sertçe sordu: "Neden ben alamıyorum?"

"Olmaz," diye yanıtladı Scott; sonra Charlie'den bir kâğıt

-126-

mendil istedi.

"Ne?"

"Kağıt mendil ya da peçete."

Charlie dükkânın arka tarafından bir paket rulo biçiminde kâğıt havlu getirdi. Scott bir parça kâğıt kopardı, yüzüğün çevresine özenle sardı. Sonra da taşınması için Rich'e verdi.

Cep telefonunu da dikkatle aldı, kâğıt havluya sardı.

"Aslında telefonu satın almış değilim," dedi Charlie sinirli bir sesle, "Yalnızca onun adına tutuyordum."

"Neden tutuyordun?" Scott, kuşku dolu gözlerini adama dikti. "Geri geleceğini mi söyledi?"

"Yo, hayır. Böyle bir şey demedi," diye atıldı Charlie çabucak.

Sonra onlara, telefonu denemek istediğini, yeniden arama düğmesine basınca, ekranda 911'in belirdiğini anlattı. Adama her şeyin yolunda olup olmadığını sormuş, genç adamsa omuz silkip, elbette, demişti; yalnızca otoyolda bir kaza görmüş ve polise haber vermek istemişlerdi. Bu

açıklamayı kabullenen Charlie'nin şimdi utanmış bir hali vardı. Telefonun pilinin bitmek üzere olduğunu, bu yüzden aygıtı doğru dürüst kontrol edemediğini ekledi.

"Nereye gittiğini söyledi mi?" diye sordu Scott.

"Karısıyla birlikte batıya gittiklerini söyledi. Daha iyi bir arabaya ihtiyacı vardı, ben de ona Toyota pikabı sattım. Gerçi ona daha iyi denemezdi, ama elimdeki tek araç oydu; adam da zaten pek umursamadı."

"Onun arabasını da oldukça çabuk satmışsın." "Öyle. Hemen bir müşterimi aradım." Charlie gülümsedi. "Bir süredir bir steysin vagon bekliyorlardı."

Charlie değiş-tokuş edilecek arabayı incelemek için dışarıya çıktığı zaman, adamın gebe karısının arabanın yanında durduğunu görmüştü. Adam onu görünce hemen yanına koşmuş, arabaya binmesine yardım etmişti. Genç kadın arabanın çevresinde bir tur atan Charlie'yi dikkatle gözlemişti. Charlie kendini biraz hakarete uğramış gibi hissettiğini ekledi; kadın ona arabayı, için-

- 127-

deki yolcuyla birlikte çalmaya niyetlenen biri gibi davranmıştı.

"Görünüşü nasıldı?" diye sordu Rich, boğuk sesinin izin verdiği kadar sakince.

"Gayet iyiydi. Uzun, kahverengi saçlı. Bilirsiniz, kibar, tatlı bir eş gibi. Ama elbisesi kirliydi. Ya da bana öyle geldi. Pek temiz görünmüyordu. Hamile bir kadın kendine daha iyi bakmalı, diye düşünmüştüm."

Rich başını ağır ağır salladı. Sonra, sordu: "Arabayı neden değiştirmek istediklerinizi sormadınız mı?"

Scott elini yatıştırmak istercesine Rich'in sırtına basırdı.

Charlie güldü: "Ne? Benimle alay mı ediyorsun? Buraya gelen herkese şunu ya da bunu neden satmak istediğini sor-saydım, dükkânı on yıl önce kapatmak zorunda kalırdım." Bir kez daha güldü.

"Ayrıca bu herif, müşterilerimin çoğundan daha düzgün görünüyordu. Şirin bir kansı vardı. Ben soru sormam."

Scott atıldı: "Pekâlâ, teşekkürler. Hepsi bu kadar mı?"

Rich, Charlie'nin Scott'a sinsi bir bakış fırlattığını aynısadi; ama adam, evet, dedi, hepsi bu kadar.

"Başka ne var?" diye sordu Rich.

"Başka bir şey yok."

Scott Rich'i kolundan çekti. "Hadi, Rich. Hepsi bu kadarmış."

"Hayır, bir şey daha var," diye bastırdı Rich. "Nedir?"

"Başka bir şey yok," diye atıldı Charlie. Bu kez ondaki garipliği Scott da fark etmiş olmalı ki, tezgâhın arkasına dolandı, "Fazla zamanım yok," dedi. "Çok yakınımızda ve biz onu elimizden kaçırmayacağız. Söyle bakalım; ne var?"

"Onu bulmanıza yardım edecek bir şey değil," dedi Charlie.

"Olsun, sen yine de söyle."

"Steysin vagonu satmadan önce içini temizlemek zorunda kaldım."

"Neden?"

Charlie'nin dili tutulmuş gibiydi.

"Neden?" diye yineledi Scott, çok daha yüksek bir sesle.

- 128-

Charlie sığradı. "Bağırmasana, dostum." Scott'a doğru eğildi. "Onu üzmem istemiyorum, anlaşılan." Rich'i gösterdi.

Rich yineledi: "Üzmem mi? Çok geç kaldın, dostum. Çok geç-"

"Arabanın yolcu koltuğunda kan vardı. Çok fazla değil, ama kan işte... Koltuğun her yanına bulaşmıştı."

Rich'in canı bir şey kırmak istedi.

"Ayrıca, plakaları değiştirecekti. Değiştireceğini söylemişti. Ama vazgeçti. Yılan! Yaran olacaksa, size pikabın plaka numarasını verebilirim."

Scott numarayı aldı; dükkândan çıktılar. Arabaya biner binmez, Scott bir basın bülteni hazırlanmasını emretti: Toyota marka, 1984 model, mavi bir pikap için. "Silahlı ve tehlikeli," diye yineledi. "Büyük bir dikkatle yaklaşılmalı."

Rich ona sordu: "Telefonu neden aldın ki? Yalnızca bir cep telefonu."

"Ah, biliyorum. Ama bunların hepsi ona karşı delil. Parmak izleri. Deri parçacıkları. Mahkemeye gidersek, gerekecek."

Rich düşünceliydi. "Delil olarak boktan bir telefona ihtiyacın yok ki. Kanm kendisini kaçıranın o olduğunu söyleyecektir."

Scott karşılık vermedi, Rich'e de bakmadı; Rich huzursuzluğunun giderek arttığını hissetti.

Waco'ya dönüş yolunda, Scott'ın bakmadığı bir anda, kağıt havluyu açtı, Didi'nin yüzüğüne dokundu. Dudaklarına götürdü, öptü -pırlantayı, halkayı ve karısının teninin değdiği iç kısmı.

-129-

18.30

"Acıktın mı?" diye sordu Lyle.

Didi fısıltıyla yanıtladı: "Hayır. Susadım." Gözlerini kapalı tutmaya çalışıyor, camdan dışarıya bakmak istemiyordu. Gözlerinin önünde dalgalanan uçsuz bucaksız otlaklar başını döndürüyordu. Aile ne zaman uzun bir yolculuğa çıksa, İrene'e Dramamine vermek zorunda kaldıklarını anımsadı. Eğer ölürsem, diye düşündü, umanm Rich beni evimize yakın bir yere gömdürür, böylece beni her ziyarete gelişlerinde Reenie'nin midesi bulanmaz. Aksi halde, mezarlığa gelmekle kusmayı özdeşleştirip, bir daha bana gelmek istemeyecektir. O tatlı, biricik kızının onun mezarına gelmek istemeyeceğini düşünmek, Didi'nin içini tarifsiz bir hüznle doldurdu. Rahatla, gevşe, dedi kendi kendine. Tannm, ne olur başka şeyler düşünmemi sağla.

Oysa onu rahatlatacak düşüncelerin sayısı öyle azdı ki. Evde şimdi akşam yemeği zamanıydı; Didi kızların yiyip yemediğini merak etti. Amanda etini Rich'in pişirmesine izin vermiş miydi; Rich'e sorun çıkıyorlar mıydı, yoksa kendi kendilerine oynuyorlar mıydı?

Bugün büyük banyo günüydü. Didi olmadan Rich ne yapacaktı? Kızları üstünkörü yıkayacağına hiç kuşku yoktu; iyi ama, saçları doğru dürüst yıkanmazsa-

Rich. Şu anda ne düşünüyordu acaba? Ne düşünüyor olabilirdi? Ne yapıyordu? Aklını kaçırmıştı herhalde. Büyük bir olasılıkla, öğleden beri hiçbir şey yememişti.

Didi öğleyi anımsadı. Ah, hayır. Öğlen de yemek yenme-mişti ki. Rich lokantaya girip, onu beklerken bir sandviç ıs-marlamadıysa elbette. Yo, bunu yapmazdı.

Zavallı Richie. Aç karnına, kızlarla bir başına. Annemle babam Avrupa'da; onun annesiye fazlaca yardımcı olamayacaktır. Rich'in aklından neler geçiyordu?

Didi kocası için dua etti, Manda ve Reenie için dua etti; on-

- 130-

lara huzur vermesi için Tann'ya yalvardı.

Güneş tam önlerindeydi; bunun anlamıysa artık güneye, Meksika'ya doğru gitmedikleriydi. Batıya gidiyorlardı. Wa-co'nun batisında ne vardı? Didi anımsayamadı. El Paso mu? Big Bend? Evden epeyce uzak. New Mexico? Arizona? California? Nereye gidiyoruz? Ellerini Göbekte kavuşturdu; bebeklerini düşündü.

Gözlerini yumunca, yolda Rich'i gördü: Rich çimenleri biçiyor, sonra, çıplak Amanda ile birlikte fiskiyenin önünden koşarak geçerken, Mandabanda, diye bağıyor; kızı da baba-ba-ba, diye. Didi'nin asıl düşündüğü, Rich değildi, Amanda da değildi. Fiskiyeydi. Didi mayosunu giymiş, onlara katılmıştı; güneşte cildini ıslatan fiskiye öyle -öyle ıslaktı ki.

Dudaklarını yaladı.

Dua etmek, rahatlatmıyordu. Düşünmek de öyle. Bir ay önce, hazıranda, Leslie (en eski dostu) sezaryenle bir bebek doğurmuştu; dişişlerini atarken, kolonunu kesmiş olmalı ki, ciddi bir biçimde mikrop kapmıştı, az kaldı ölüyordu. Dört Temmuz bayramında hâlâ hastanedeydi, Rich ile Didi'nin verdiği partiye katılamamıştı. Didi Leslie'ye çiçek ve ev yapımı, çikolatayla kaplı çilekler göndermiş, en kısa zamanda yuvasına, annesini bekleyen minik oğluna dönmesi için dua etmişti.

Dün de (dün mü? gerçekten mi?) evet, daha dün bir başka arkadaşını, tıpkı kendisi gibi bebek bekleyen ve hemen hemen aynı günlerde doğuracak olan Joan'ı aramış ve kocasından bebeğin ölü doğduğunu öğrenmişti.

Didi bundan daha kötü bir şey düşünemiyordu. Joan kırk üç yaşındaydı ve ilk kez gebe kalmıştı. Didi telefonu kapattıktan sonra, tam bir saat ağladı. Onu kızlar bile neşelendiremedi. İşte, Rich ile kavga etmesinin nedeni de, Leslie ve Joan'dı. Bu onların suçu değildi, elbette. Didi'nin suçuuydu. Eh, işin doğrusu, Rich'in suçuuydu, çünkü Didi'nin korkularını anlayamıyordu; oysa Didi haklı çıkmıştı.

Kimsenin suçu değildi, ama sonunda haklı çıkan Didi ol-

- 131 -

muştu.

Gözlerini açtı, kırpıştırdı, dikkatini yolda yoğunlaştırmaya çalıştı. Gözlerini doğruca karşıya dikti. Güneş gözüne giriyordu, görebildiği tek şey, beyaz beneklerdi. Gözlerini yeniden yumdu, dudaklarınıyaladı. Dudaklan ıslanmadı. Beyaz benekler kaybolmadı.

Göbeğin biraz daha gerildiğini, canını acıttığını hissetti. Nerede olduğunu unutmak için kendini zorladı. Florida'yı, ana-babasının St. Pete'deki kışlık evini düşündü. Meksika Körfe-zi'ni, kendi evindeki yüzme havuzunu düşündü. Disney-world'u, oradaki su parklarını düşündü. Çıktıkları tatilleri düşündü. Hamptonlar -su. Kanada -Quebec'teki sayısız göl. Hawaii -güzelim, masmavi Pasifik. Cancun -güzelim, masmavi Atlantik. St.Croix -göz kamaştırıcı Karayip. Gözlerindeki beyaz benekler mavi su damlalarına dönüştü. Didi onların içine atladı, başaşağı dibe kadar indi, soluk almak için yüzeye çıkmadı, derine, daha derine daldı; sırlıslıklandı, suyu yüzünde hissediyordu. Suyu, suyu, suyu.

Dün Rich eve gelip de, önada yemek filan olmadığını görünce sinirlenmişti. Didi arkadaşı için öyle üzülmüştü ki, mutfağa bile girememişti. Peynirli makarna yediler, Coca-Cola içtiler.

Kızlar buna bayıldı. Rich söylendi. Kızları yatırdıktan sonra, kavga başladı.

Didi ona Joan'ı anlattı, Rich çok üzüldüğünü söyledi. Ama anlamıyordu, Didi'nin sesindeki tiz tınıyı algılayamıyordu.

"Rich," dedi Didi, yatak odasında bir aşağı bir yukarı gezinerek. Elleri yüreğinin üzerindeydi. "Ölesiyekorkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Başıma korkunç bir şey gelmesinden."

"Didi, neden başına korkunç bir şey gelecekmiş?"

"Bana ya da bebeğe bir şey olabilir."

İşte o zaman, Rich 'in tepesi atmıştı. "Neden bebeğe bir şey olsun ki? Böyle bir şeyi yüksek sesle söylemen bile hoşuma git-

132 -

miyor."

Didi açıklamaya çalıştı. "Leslie hâlâ hastanede. Oğlunu henüz görmedi; durumu öyle kötü ki, iyileşmesi yıllar alabilir. Bu tür olaylar hangi sıklıkta yaşanabilir ki? Demek istediğim, doktorların iyileştiremediği, gittikçe azitan bir iltihaplanma..."

"Bunlar oluyor, Didi. Bu tür şeyler oluyor," dedi Rich sabırsızca. "Bunun bizimle ilgisi ne?"

"Dur, dinle. Simdi de Joan'a olanlara baksana. Bundan daha korkunç bir şey duydun mu?" "Hayır," dedi Rich. "Duymadım."

"Haklısın. Bu, bir insanın başına gelebilecek en kötü şey. Bir düşün ...ya bizim de başımıza böyle bir felâket gelse?" "Böyle konuşmanı istemiyorum, Didi," diye haykırdı Rich. "Tamam, ama dinle, benim söylemeye çalıştığım da aynen bu işte: uğursuzluk." Didi'nin gözleri yaşarmıştı. "Geçen yıl geçirdiğim bütün o araba kazalarını anımsıyor musun? Bir Nissan 'a arkadan çarpmıştım; evden uzaklığım iki kilometre bile değildi. Bu, kaderdi. O trafik ışığında yılda bin kez dururum, oysa o gün duramadım. Evet, kader. Sonra, ertesi gün, kiraladığımız arabayı süpermarketin araba parkında sürüyordum ve bam! Kurallara aykırı bir biçimde park etmiş olan bir kamyonu bindirdim ve çamurluğunu düşürdüm. Tamam, itfaiyeye ayrılan yerde, üstelik yanlış yöne doğru duruyordu, evet, geceydi, görmek zordu, yolsa dardı, ama kiralık bir arabayla ta Florida'ya kadar sağ salim gitmiş bir kadındım."

Rich gözlerini yuvarladı. "İşte, en sevdiğim yönün bu, Didi. Hatalarını, aksiliklerinasıl desem... kaderin hanesine yazı-veriyorsun."

Didi ona bakıp gözlerini kıstı. "Senin karşı çıktığın nedir, peki?"

"Hiç, hiçbir şey," dedi Rich çabucak. "Didi, sözü nereye getirmeye çalışıyorsun?"

"Rich, aksiliklerin hep üzer üzer geldiğini bilirsin."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Bunu herkes bilir. Her şey üçlenir. Tann'nın hakkı üçtür.

-133-

Noel zamanı görülen ölümler gibi. Noel zamanı hep bir değil, üç ünlü kişinin öldüğünü fark etmedin mi? Anımsasana; birkaç yıl önce Jill Ireland ölmüştü, sonra Sammy Davis Jr., hemen ardından da Jim Henson. İşte, söylemeye çalıştığım bu."

"Didi, çılgınlık bu. Sen neden söz ediyorsun Tann aşkına?" Rich banyoya gitti. Didi de peşinden.

"Saçmalık," dedi Rich. "Artık bundan söz etmek istemiyorum. Ayrıca, şu araba kazaları; yalnızca iki taneydi."

"Yanlış!" diye haykırdı Didi. "Öyle evhamlanmışım ki, üçüncü olayın bir an önce yaşanmasını istiyordum, sonunda da yaşadım. Üçüncüyü anımsamıyor musun?"

"Hayır," dedi Rich, bezgin bir tavırla. Diş fırçasına macun sıktı, çeşmeden akan suyun altına tuttu.

"Ne olmuştu?"

"Eviden ayrıldım, trafik ışığına gelince sağa döndüm ve ansızın kapım açılıverdi; az kaldı dışarıya yuvarlanıyordum."

Dişlerini fırçaladı; Didi onun arkasında durup ağzını çalkalamasını, gargara yapmasını dinledi. Sonra Rich musluğu kapadı, yüzünü kuruladı. "Didi, Didi, Didi. Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Belki de bu uğursuzluk zincirinin, evrende şu an oluşan bu aksilik halkasının üçüncü baklası benimdir. Sıra belki de bende. Bana ya da bebeğime kötü bir şey olacak."

"Hey Tannm." Rich güldü. "Didi sen şimdi kalkmış, geçen yıl arabayı çarptığın için bebeğin başına kötü bir şey geleceğini mi ileri sürüyorsun? Sigorta poliçemizin bedeli üç kat arttı; bu yeterli bir ceza değil mi sence?"

"Ciddi ol-"

Rich onun sözünü kesti: "Ben ciddiylim. Beni dinle," diye sürdürdü sözünü, karısının omzunu, ensesini öperken. "Dinle. Böyle konuştuğunu duymak, beni çıldırtıyor. Pekâlâ, arkadaşların kötü deneyimler yaşadı. Bunun için üzgünüm. Peki ama, kozmik evrenin daireyi seninle tamamlayacağını nereden çıkarıyorsun? Döngünün sende son bulacağını? Belki de Leslie zincirdeki ikinci halkaydı, Joan de üçüncü. Ne yani, evrenin senin çevrende döndüğünü mü sanıyorsun?"

-134-

"Evet," dedi Didi. "Benim evrenim, öyle. Onlar benim dostlarım; başlarına birer felâket geldi, şimdi de benim başıma gelecek. "

"İyi de, bu aynı zamanda benim de evrenim. Senin dostlarınla benim aramdaki bağlantı neyin nesi? Onların kötü yazgısı neden üçüncü bir olayla, birdenbire bende son bulacak-mış? Didi, sözlerinin ne kadar aptalca olduğunu göremiyor musun? Bunların seninle hiçbir ilgisi yok. Senin yaşamın -ve tabii benimki- aynen sürüp gidecek. Bu kötü olaylar senin başına gelmedi, Didi. Onların başına geldi. Ve bunlar bizi etkilemeyecek. "

"Yanıyorsun."

"Tamam, kendini kötü hissetmen çok doğal-"

"Kötü mü? Kendimi berbat hissediyorum."

"Elbette, öyle. Ama bu 'karma' değil; bir dehşet döngüsü değil. Onların kozmik yazgısının bizimle hiçbir ilişkisi yok. Ben düzgün, dürüst bir adamım; Tann kötülük döngüsünü bende tamamlamayacaktır."

"Ama evrenin işleyiş biçimi böyle," diye diretti Didi. "Üçer üçer."

"Ah, Tann aşkına!" diye patladı Rich. Karısından uzaklaştı, yatak odasına döndü. Didi onu izledi; karnı bir inip bir kalkıyordu. "Didi, dinle," dedi Rich, daha sakin bir sesle. "Ne sana, ne de bebeğe bir şey olacak. Bana güven. Ayrıca, bizim şirkette yeni bebeği olan iki kişi var; bebekleri son derece sağlıklı ve iyi; kanlan da öyle. Dolayısıyla, neden bu olumlu zincirin üçüncü halkası ben olmayayım?"

Didi bir süre sesini çıkarmadı. Sonra, sordu: "Yoksa evrenin senin çevrende döndüğünü mü sanıyorsun?"

Ve kendini daha iyi hissetti.

Ağzını çalkalayıp yüzünü yıkarken, Rich'in parmaklarının arasından akan suyu düşündü. O tatlı, kireçsiz, arıtılmış suyu. Şu anda azıcık su içebilseydi, her şeye çok daha olumlu gözlerle bakabilirdi.

- 135 -

Kötü olaylar salt üçlemekle kalmıyor, dedi içinden, giderek kötüleşiyor da. Araba kazalannda durum farklıydı. İlk kazanın yazgısal momenti en güçlüsüydü, çamurluğa sürtünme olayında, yani ikincisinde gücünü biraz yitirdi, arabanın açılan kapı-sıyla da hemen hemen sönüp gitti. Oysa bu kez, karma Les-lie'yi hasta etmiş, Joan'ın bebeğini öldürmüştü, şimdiyse müthiş bir kasırga halinde Didi'nin çevresinde dolanıp duruyor, onun evrenini karartıyordu.

Didi gözlerini açtı, aynı anda da soluğunu tuttu. Bir polis arabası görmüştü; yolun kıyısında duruyordu.

Alı Tannm! Lütfen, lütfen, lütfen. Çaktırmadan hız göstergesine baktı. Allah kahretsin. İki şeritli bir otoyolda, doksan kilometre hızla, sabit ve düzgün bir biçimde ilerliyorlardı. Başını çevirip bakmaya cesaret edemedi. Saydı. Yirmi saniye geçti. Yüce Tannm, sana sığmıyor, sana güveniyorum. Duy beni, Tannm, lütfen.

Yan gözle Lyle'a baktı; kendini folk müziğine kaptırmıştı. Dikiz aynasından arkaya bakmıyordu.

Tam o sırada polis sireninin tiz sesi duyuldu.

Lyle yavaşlamadı. Gözleri hâlâ yoldaydı. Didi onun durmasını istiyordu.

"Lyle," dedi tatlılıkla. "Lyle."

Adam ancak o zaman kendine gelebildi. Başı belli belirsiz titredi, sonra gözlerini kırıştırdı. "Ne var?"

"Polis," dedi Didi. "Arkanda."

Korku ve öfkenin birleştiği gözlerini kadına dikti. "Ne yaptın yine?" diye haykırdı.

İçini dolduran ferahlamayı yüzüne yansıtılmak için elinden geleni yapan Didi, "Hiçbir şey, Lyle.

Yalnızca oturuyor, düşünüyordum. Tıpkı senin gibi."

"Düşünmüyordun, dua ediyordun!" diye yapıştırdı. "Ben de düşünmüyordum, Bayan Bologna. Araba kullanıyordum." Yüzündeki tehdit dolu anlam silindi; az önceki kadar kaygılı görünmüyordu şimdi.

Arabayı yavaşlattı. "Bakalım şirin polis me-

- 136 -

murumuz ne istiyormuş?"

Didi onun elini cebine soktuğunu, tabancasını çıkardığını ve emniyet mandalını kaldırdığını gördü.

Silahı usulca bacaklarının arasına yerleştirdi, baldırıyla gizledi. Sonra arabayı kenara çekti, vitesi park konumuna aldı ve beklemeye başladı.

Didi de bekledi. Güneş tam gözüne giriyordu. Boş bir yolda, yakılmış ve nadasa bırakılmış bir tarlanın yakınındaydılar. Didi'nin yüreği deli gibi atıyordu. Soluk soluğa kalmıştı; ellerini karnının üzerinde kavuşturdu.

"Solumayı kes," dedi erkek, ona bakmaksızın.

"Özür dilerim." Didi ağzını kapadı. "Soluk alamıyorum."

"Sen de alma o zaman. Umurumda bile değil, anlaşıldı mı? Kes şunu."

Didi denedi. Soluğunu tuttu. Ama birkaç dakika sonra, gürültüyle salıverdi.

Devriye arabası arkanındaydı; polisin ne yaptığını görmek için Didi'nin dönüp bakması gerekmiyordu: Pikabın kime ait olduğunu öğrenmek için plaka numarasını telsizle merkeze bildiriyordu. Taurus'un plakasının hâlâ Taurus'ta olduğunu anımsayınca, yüreği sıkışır gibi oldu. Bu plaka Smokey'in adına kayıtlıydı. Didi bunu düşünmek istemiyordu. Evet, Lyle'in yasalara uyması gerekirdi. Yasayı çiğnememeliydi.

Oturup beklediler. Sonunda Lyle pencereyi açtı. Didi havayı hırsla içine çekti, sonra da sesli sesli saldı. Kendini koştuktan soluk soluğa kalmış gibi hissediyordu. Bebeğim, bebeğim, bebeğim, diye düşündü.

Polis memuru kamyonetin yanına geldi.

"Merhaba, memur bey," dedi Lyle kibarca. "Bir sorun mu var? Çok mu hızlı gidiyordum?"

Polis ona bir kez olsun bakmadan pikabın içini inceledi, sonra gözlerini Didi'ye dikti. "Her şey yolunda mı, bayan?" diye sordu, kaygılı bir sesle. "Eliniz kanıyor."
Didi yanıtlamadan önce iki derin soluk aldı. "Ah, bu mu? Bir şey değil. Kazara elimi kestim de. Şimdi iyiyim, teşekkür

- 137 -

ederim."

Polis Lyle'ı süzdü. "Ehliyetle ruhsatı görebilir miyim?" Çok genç bir trafik polisiydi. Didi, tıraş olmaya yeni başlamış gibi, diye düşündü. Cama doğru eğilince, delikanlının sol elindeki nikâh yüzüğünü fark etti.

"Evet, elbette," dedi Lyle.

Didi gözünü polisten ayırmıyordu. Bir an, dudaklarını kıpırdatarak 'bana yardım et' demek istedi, ama hemen vazgeçti; genç adamın yanlış anlaması ve Lyle'in önünde ondan yinelemesini istemesi durumunda, hem o hem de kendisi canından olurdu. Öylece oturup polise bakmayı sürdürdü.

Lyle pantolonunun arka cebindeki ehliyetini çıkarmaya çalışıyordu. "İşte," dedi sonunda, tadı tatlı gülerek. "Buralarda bir yerde olduğumu biliyordum."

"Ruhsat ve sigorta da, lütfen," dedi polis memuru sabırla.

"Ah, evet, ruhsat. Bu kamyoneti daha yeni satın aldım ve henüz kaydını yaptıramadım."

Polis sordu: "Bu araç sigortalı mı?"

"Evet, evet, öyle."

Didi sigortasız araç kullanmanın Teksas'da kesinlikle yapılmaması gereken bk hata olduğunu biliyordu. Tuhaf ama, trafik polisi Lyle'ı durdururken, bu araç hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sigortasız olduğunu bilmiyordu. "Eski arabamın sigortası otuz gün süreyle bu araç için de geçerli, öyle değil mi?" Lyle'in sesi ekşiydi. Didi onun yüzünü göremiyordu, ama elini baldırına koyduğunu gördü.

Lyle Didi'ye döndü, delici bakışlarını onun gözlerine dikti. "Sevgilim, torpido gözüne bakar mısın lütfen? Sigorta kartı orada olabilir."

Didi öne eğildi.

Polis bekledi.

Kapağı açtı, içine baktı. İçerde hiçbir şey yoktu.

"Burada değil," dedi.

"Alı," dedi Lyle. "Ceplerimden birinde olmak. Bir daha bakayım."

- 138 -

Polis bekledi.

"Bulamıyorum, memur bey," dedi Lyle omuzlarının silkerek. "Arka cebimde olduğunu sanıyordum."

Didi söze karıştı: "Öteki arabada bırakmış olmayasın, sevgilim? Bununla değiştirdiğimiz arabada?"

Lyle yavaşça ona doğru döndü, gözlerinin içine baktı. Kesik soluklar alan, iki eliyle Göbeği tutan Didi bu bakışlara alabildiğine masum gözlerle karşılık verdi.

"Galiba haklısın," dedi Lyle. Sonra, polise döndü: "Özür dilerim. Yanılmıyorsam bana ceza keseceksiniz."

Polis kapıdan biraz uzaklaştı, "Araçtan iner misiniz, lütfen," dedi.

Didi Lyle'in ensesini ve kucağındaki elini görebiliyordu. "Nede?" diye sordu Lyle sertçe. "Yani., ne var, bir şey mi oldu?"

"Hayır, efendim, her şey yolunda. Yalnızca arabadan inmenizi rica ediyorum. Lütfen."

"Arabadan inmek," diye yineledi Lyle. "Evet, evet, elbette." Sol elini kapının koluna götürdü; Didi kapının açıldığını duydu. "Derhal, memur şey."

Sağ eliyle tabancayı açık cama doğru kaldırdı ve polis memurunun tam yüzüne ateş etti.

Didi'ye polis yere düşmeden önce, geriye doğru birkaç metre uçmuş gibi geldi.

Didi bk çığlık attı. Genç adamın bacaklarının seğirdiğini görünce, kendini tutamadı. Bir çığlık daha attı.

Lyle yüzünü ona doğru çevirme zahmetine bile kalkışmadan, "Kes sesini!" dedi ve tabancanın kabzasını yüzüne indirdi. Didi'nin kaşları yarıldı.

Didi bayılmadı; bir an, kızıl bir çağlayanın altında duruyormuş duygusuna kapıldı. Sonra, hiçbir şey göremez oldu; yoksa kör mü olmuştu? Polis memurunu unuttu.

Lyle'in böğürdüğünü duydu: "Kapa çeneni!" Bağırığının, daha doğrusu herhangi bir ses çıkardığının farkında değildi; yi-

-139-

ne de, kanla dolu ağzını kapadı.

Ağzındaki kanı elbisesinin eteğine tükürdü. Elleriyle yüzünü sıvazladı. Yaran olmadı. Kan kaşından oluk oluk fişkinyor-du.

Lyle'in yüzüne bir şey bastırıldığını hissetti. "Al, sununla yüzünü sil," dediğini duydu. "Topla kendini. Yardımına ihtiyacım olacak."

Didi yardım etmek zorunda kalacağını biliyordu. Polis memuru yolun ortasında yatıyordu. Yoldan geçecek olan ilk araba onu ikiye bölerdi. Bunun üzerine sürücü geri dönüp 911'i arar, beş dakika sonra da burası polislerle dolup taşardı. Lyle'in hemen işe koyulması gerekiyordu.

Polisi yolun ortasında bırakamazdı. Bu aksilik onu yavaşlatacaktı.

Didi ise onu yavaşlatmak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Lyle'in verdiği bez parçasıyla yüzünü silerken, kederle düşündü: Yolculuğu burada bitti. Bir polis vurdu. Beni kaçırdı, sonra da bir polis öldürdü; artık gidecek yeri yok. Bundan sonra, öyle uyarmakla filan yetinmezler. Çekip gitmesine izin vermezler. Bana bir zarar gelmesin diye, onun yola devam etmesine göz yummazlar. Kanını burada, Teksas'da dökecek, bunu yapınca kadar da durmayacaklar.

Birden elindeki bezin, Toyota'nun eski sahibi tarafından yağ çubuğunu silmek için kullanılmış olduğunu fark etti. Temiz bir yerini bulabilmek için, sağlam olan tek gözüyle bezi inceledi. Bulamadı.

Leş gibi de kokuyordu. Keşke bayılsaydım, diye düşünerek bezi yarılmış kaşına bastırdı.

Sonra, bebeğin kıpırdadığını hissetti. Şaşırdı, canlandı; kendini toparlamaya çalıştı.

"Ne yapabilirim?" diye sordu.

Anahtarı marştan çeken Lyle, "Üstünü başını temizle," dedi. "Az sonra yola çıkacağız."

"Peki."

"Sızlanıp durdun. Bu da başına ne işler açtı, gördün mü?"

-140-

Didi hiç düşünmeden konuştu: "Özür dilerim." Asıl söylemek istediği ise şuydu: Canın cehenneme, orospu çocuğu. Didi dindar bir insandı, oysa şimdi -sessizce de olsa- bir insana küfür ediyordu.

Canın cehenneme, diye yineledi ve nedense kendini daha iyi hissetti.

Lyle pikaptan indi, hızlı adımlarla polis memurunun yanına gitti, ayaklarından tutup Toyota'nın önündeki toprak sete doğru çekti. Tam işi bitmişti ki, yanlarından bir araba hızla geçti. Lyle polisi bıraktı, devriye arabasına yürüdü. Dikiz aynasından bakan Didi, onun yanıp sönen siren lambasını söndürdüğünü gördü. Bir an için, arabaya atlayıp çekip gideceği ve onu burada bırakacağı türünden, çılgınca bir umuda kapıldı. Tanrım, lütfen-

Lyle yeniden ölü polisin yanına koştu, cesedi tarlaya doğru sürüklemeye başladı. Didi onu izliyor, düşünüyordu: Yeterince hızlı davranabilirsem, devriye arabasına binip, o geri dö-nünceye kadar buradan gidebilir miyim acaba?

Kaybedecek neyim var ki, diye sordu kendi kendine; o anda bebek bir tekme attı, Didi ellerini Göbekte kavuşturdu ve yerinden kıpırdamadı.

Lyle bir polis memurunu vurabilirdi, beni haydi haydi vurur. Bir polis memurunu öldürmenin cezası ölümdür. Yakalanınca, ölüm cezası yiyecek. Eğer yakalanırsa, elbette.

Polis memuru Lyle'in yoluna çıkan bir aksilikti, bu yüzden de ölmüştü. Oysa Didi Lyle'in planı için elzemdi. Bu da neden onu öldürmeye ya da terk etmeye yanaşmadığını açıklıyordu.

Yine de, kendini kandırmasa iyi olurdu. Lyle onu her an öldürebilir, Big Bend'de iki ay boyunca gizlenir, sonra da bir başka alışveriş merkezinden bir başka kadını kaldırırdı.

Oturdu ve bekledi; cesedi tarlanın içlerine, uzun otlann arasına çeken Lyle'i seyretti. Az sonra bir hendek ya da su kanalı bulmuş olmalı ki, Didi polis memurunu göremez oldu; şimdi bir tek Lyle'i görebiliyordu.

Memurun ruhu için bir dua okudu. Yüce Tanrı, bu baht-

- 141 -

sız kulunun günahlarını bağışla ve ona ebedi uykusunda huzur ver. Amin. Ama bunlar mekanik bir biçimde söylemişti; bazen, dua ederken başka şeyler düşündüğü zamanlar yaptığı gibi. Şu anda da aynı şeyi yapıyordu.

Polis için dua ediyordu, ama aklı başka yerdeydi.

Onu sonsuzluğa rahatça, kolayca uğurlayacak bir papaza ihtiyacı var, ama yanında bir tek ben varım. Bense bunu beceremem.

Gün ilerleyip de akşam yaklaştıkça ve Lyle ile karanlıkta baş başa kalacağını düşündükçe, başkaları için duyduğu kaygı azalıyor. Şimdi iki küçük kızı için daha az kaygılıydı. Kocasını için daha az kaygılıydı. Rich bir bebeği canlı tutmak için, sağ kalmak için mücadele vermiyordu. Ayrıca, susuzluktan gebermiyordu.

Ben yanlış günde, yanlış zamanda NorthPark alışveriş merkezindeydim. Bu genç polis bu yüzden öldü; büyük bir olasılıkla Johnny de. Bütün bunların nedeni, Didi'nin NorthPark'a gitmesiydi. Sıra kimde, diye düşündü. Benim yüzümden hangi masum insan ölecek şimdi?

Lyle sırtında ölü memurun üniforması olduğu halde döndü. Didi midesinde kısa ama şiddetli bir bulantı hissetti. Ölü bir adamı soymuş, diye düşündü, öğürmemek için kendini güç tutarak.

"Pekâlâ, paketlerim al; gidiyoruz." Giysisi Lyle'a bol ve uzun gelmişti, ama pantolonun paçalarını kıvrımış, belini de kemerle sıkıyordu. Üniforma tozlu ve kirliydi, şurasına burasına kuru otlar yapışmıştı. Lyle pencereye arkasını dönünce, Didi koyu mavi gömleğin sırtının kandan sırlıklam olduğunu gördü. Kanın bir kısmı Lyle'in ensesine bulaşmıştı. Bir ölünün kanlı giysilerini çıkarmıştı. Didi bir an, yoksa çıldırdı mı, diye düşündü.

"Yine araba mı değiştiriyoruz?" diye sordu.

"Evet, yine araba değiştiriyoruz," dedi erkek. "Güvenliğimiz için."

Didi kamyondan yavaşça indi. "Eşyaları alamıyorum," dedi. "Uzanamıyorum. Aman boşver. Kalsın."

-142-

"Oh, hayır, hayır, cici Didi." Kadını itekledi. Didi bankete doğru sendeledi, sonra yere, sağ kolunun üzerine düştü. Elindeki bezi düşürdü. Usulca inledi, elini gözüne bastırdı. Bu baskı, kaşından biraz daha kan fışkırtmasına neden oldu.

Lyle çantaları çıkarırken, Didi olanca gücünü toplayıp ayağa kalktı. Erkek dönüp ona baktı, gülümsedi: "Hemofili miydi, neydi... Hani şu kanın pıhlaşmaması türünden bir hastalığın olmaması iyi bir şey."

Çok doğru, diye düşündü Didi onun peşinden polis arabasına doğru giderken; Arnold Schwarzenegger olmamam da iyi bir şey- senin için. Aksi halde, çoktan ölmüş olurdu; orospu çocuğu.

Sağ gözü görmüyordu. Yapış yapış kanla kaplı yüzü, kaskatı kesilmişti.

Arabaya bindiler. Didi içgüdülerine uyup, Lyle polis memurunu 'gömerken', kaçmaya yeltenmediğine memnundu. Çünkü Lyle elini cebine attı, arabanın anahtarını çıkardı. Didi onun anahtarları ortalık yerde bırakmayacak kadar akıllı olduğunu bilmeliydi.

Ama, cep telefonunu satmaya kalkışacak kadar sersemdi. Temmuz ayında ceket giyecek kadar. Ona hiç mi hiç uymayan, kanlı bir üniformayı sırtına geçirecek kadar. Onun polis olduğuna kim inanırdı ki?

Polis radyosu, kumanda panosunun ortasındaydı. Didi radyoya özelele baktı; buysa Lyle'in gözünden kaçmamış olmalı ki, uzandı, radyoyu çekip kopardı; ucundan sallanan tellerle birlikte arka koltuğa fırlattı.

"Aferin," dedi kadına. "Beni uyarmakla iyi ettin."

Otoyola çıktılar, US 84'te sessizce, gittikçe hızlanarak yol almaya başladılar. Lyle bu bomboş yolu bile fazlasıyla kalabalık bulmuş olmalı ki, az sonra otoyoldan ayrıldı, bir taşra yolunda kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Etraf sessiz, tarlalar boştu. Didi ağzını ardına kadar açtı, arabadaki havayı içine çekti. Birden, havanın serin olduğunu fark etti. Arabada havalandırma aygıtı vardı. Ama o yine de alev alev yanıyordu. Havalandırma

deliklerinin birindeki azıcık buğuya sürdüğü parmaklarını ağzına soktu. Yararı oldu mu? Uyuşmuş yüreğinden, ölen polis memuruna, kansı evde yemek pişirip onu beklerken, kurşunu suratının ortasına yiyen, bir tarlada, boylu boyunca yatan, genç adama bir dua yolladı: Sen, ey Hristiyan ruh, bu dünyadan hemen bugün aynı ve Tann'nın cennetindeki ebedi ikametgâhında huzur içinde dinlen. Amin.

Lyle saatte yüz elli kilometre hızla ilerliyordu.

19-00

Waco polis karakolunda Rich ile Scott şerifin masasında, karşılıklı oturuyorlardı. Scott Rich'e yiyecek bir şeyler isteyip istemediğini sordu, ama Rich aç değildi.

Yerel karakoldaki telsiz, Didi'ye ilişkin bir bülten daha yayınladı. Scott hemen telefonla Raul'u aradı; bültenlerin yayın-lanmasıdaki basan ve zamanlama için birbirlerini kutladılar.

"Aynen devam," dedi Scott, telefonu kapatmadan önce.

"Scott," dedi Rich, telefon görüşmesini bitiren FBI görevlisine, "birbirimizin sırtını sıvazlamak için biraz erken değil mi? Demek istediğim, onlan hâlâ bulamadık."

"Biliyorum. Ama bulacağız. Sana söylemiştim; bu alanda engin deneyimim var."

"Hangi alanda, Scott?"

"Bunda, işte. Piç kurusunu yakalamada." Rich'in ona şaşkın şaşkın baktığını görünce, ekledi:

"Suçluyu... suç işleyeni."

Rich yüreğindeki yakıcı öfke sızısının bedenine hızla yayıldığını hissetti. "Onu yakalayamadık, Scott."

- 144 -

Kapıya vuruldu. Scott kapıya seğirtti, yanından geçerken Rich'in omzuna pat pat vurdu:

"Kaygılanma. Bana bırak. Ben her şeyin .icabına bakarım." Rich onun elinden uzaklaştı, kapıdan uzatılan, kızarmış etli sandviçi alan Scott'ı sessizce seyretti.

Evi bir kez daha araması, kızlarla konuşması gerekiyordu. Vakit geçiyordu, ama onun verecek yeni haberi yoktu. Lyle Luft henüz aramamıştı. Rich'in annesine söyleyecek bir şeyi yoktu. Ne diyebilirdi ki? Evi son arayışından bu yana öğrenebildiği tek şey, Lyle Luft'un salt adam kaçırıcı biri değil, aynı zamanda da bir katil olduğuydu. Bu bilgi annesinin yüreğine su serper miydi? Kızlarını rahatlatır mıydı? Zavallı Manda. Büyükannesinin doğru dürüst becerebildiği tek şeyi, bir sandviçi yemek zorunda kalmıştı herhalde. Umarım annem onun ev ödevlerine yardım etmiştir. Aman boşversene, diye düşündü. Yarın okula gitmese de olur. Okuldan izin almak için bundan daha geçerli bir neden olabilir mi?

Şu anda evde ne yapıyorlar acaba? Oturup telefonun çalmasını, benim, söyleyecek hiçbir şeyi olmadığı için aramayan babalarının aramasını mı bekliyorlar? Büyük bir olasılıkla eve yalnız, Didi'siz dönecek ve kızlarıma bir açıklama yapmak zorunda kalacağım.

Onlara ne diyeceğim? Ne demeliyim? Anlamalarını sağlayacak, çıldırmalarını engelleyecek şey, ne olabilir? Benim çıldırmamı engelleyecek şey, ne olabilir? Rich'in tek isteği, Didi'nin sesini duymak, onun ve bebeğin iyi olduğunu öğrenmekti. İşte o zaman evi arayabilir, kızlara yalan söylemekten kurtulurdu. Annelerinin iyi olduğunu müjdelendi. Başka sorunları olacaktı, elbette. Fidyeye parasını bulmak gibi. Ama üstesinden gelirdi. Şirketin sahibine gider, parayı ister, borcunu maaşından kesmesini rica ederdi.

Ama orospu çocuğu aramıyordu. Didi'yi kaçırmış, bir adam öldürmüş, arabasını ve Didi'nin yüzüğünü satmış,

- 145 -

sonra da ortadan kaybolmuştu. Yoldaydı, Rich'ten kaçıyor, bir iskemlede rahat rahat oturmakta olan Rich'ten hızla uzaklaşıyordu. Rich'in onu doğru dürüst kovaladığı söylenemezdi. Rich Wood'u Lyle Luft ile karısına bağlayan tek şey, sinirli, heyecanlı bir sesle on beş dakikada bir yinelenen, Teksas eyaletine Rich'in karısının kaçırıldığını, kaçırıcı kişi-ninse silahlı ve tehlikeli olduğunu duyuran radyo bültenleriydi.

Açıkça görülenin dışında, Rich'i rahatsız eden bir şey daha vardı -acıdan çok öfkeye yakın bir şey. Bu öfke karısını kaçırana ya da karısına yönelik değildi. Başka birine yönelikti. Orada oturmuş, etli sandviçini aç kurt gibi mideye indiren Scott'ı izlerken, bu şey onu öyle rahatsız etti ki, kendini daha fazla tutamadı.

Ayağa kalktı. "Scott, senden Raul'u aramanı istiyorum. Radyo istasyonlarıyla temas kursun, Didi'nin kaçınılıyla ilgili yayınlan kestirsin."

Scott, ağzı dolu dolu, sordu: "Neden?"

"Çünkü hiçbir yaran olmayacak."

"Güven bana." Scott gülümsedi, çiğnemeyi sürdürdü. "İşler böyle yürür. O piç kurusunu yakalayacağız."

"Dinle, Scott" dedi Rich masaya yaklaşarak. "Seninle sorunum da bu, işte. Tamam, sen bir profesyonelsin. Ama ne dediğini bilmiyorsun, dostum!" Rich'e ansızın ateşi yükselmiş gibi geldi. Bütün bedeni tirtir titriyordu. "Scott, o orospu çocuğunu yakalaman umurumda bile değil. Şimdi de, sen benim sözüme güven. Benim tek derdim, kanma ve bebeğime kavuşmak. Ve bana kalırsa, senin şu 'piç kurusunu' kovalamanın bununla hiçbir ilgisi yok. Yanılıyor olabilirim, ama bana, karımı geri getirmek türünden bir derdin yokmuş gibi geliyor; senin tek derdin, piç kurusunu yakalayıp yakalayamayacağın. Şimdi; hemen Raul'u aramanı ve şu aptalca yayınlara son verdimeni istiyorum. Luft paniğe kapılıp kanma zarar verebilir. Senin de önemsemen gereken tek şey, bu olmalı Scott. Ne kadar aç olursan ol, o boktan sandviçi yemek ve ne kadar hoşuna gi-

-146-

derse gitsin, o 'piç kurusunu' yakalamak değil. Amacın, gebe bir kadını sağ salim kurtarmak olmalı. Ne söylediğimi anlıyor musun?"

Scott yemeyi bir süre kesmiş, sonra kaldığı yerden devam etmişti. "Üzgün ve sinirli olduğumu biliyorum. Sakinleşince, konuşuruz-"

"Hayır," dedi Rich, sesini yükselterek. "Şimdi konuşacağız." "Rich, bu durumdayken seninle tartışmak istemiyorum-" "Hangi durumdayken?" diye haykırdı Rich. "Nasıl, yani? Delirmiş? Aklını kaçMTtı? Kudurmuş? Korkudan altına etmiş? Hangisi? Nasıl olmamı isterdin, peki? Senin gibi mi?" Scott doğruldu. "Çocuk Bulma Programı ve radyo istasyonları bizim dostumuz, düşmanımız değil, tamam mı? Lyle Luft düşmanımız. Ona kızgın olduğumu biliyorum, ancak-"

"Yanıyorsun! Şu anda, sana kızgınlım! Söylediklerimi anlamadın mı? Dörtbir yandan üzerine üşüşen polis raporlarının onu paniğe sürükleyeceğini göremiyor musun? Çıkış yolu kalmadığını hissedecektir."

"Hayır," dedi Scott. "Radyoyu kapatacaktır. Sonra da korkacaktır; buysa iyi. Genellikle korkarlar. O zaman da bir hata yaparlar. Yolda durup benzin almak zorunda. Dükkâna girecek, kann tuvaleti kullanmak isteyecek, bizimki acıkacak. Gereksindiğimiz tek şey, oradan geçen birinin bizi araması. Aynı anda da tepesine bineceğiz."

Rich konuşmak istedi, ama Scott onun sözünü kesti: "Dinle, beni dinle. Dediğim gibi, üzgün ve sinirlisin dostum. Bunu anlayabiliyorum-"

"Öyleyse biraz daha anlayışlı ol ve beni rahat bırak!" "Dur bir dakika! Belli bir çalışma yöntemimiz olduğumu anlamalısın. Standart uygulamalarımız var. Burada yaptığımız da aynen bu."

Rich patladı: "Ah, bu sizin için standart bir uygulama, öyle mi? Benim için öyle değil! Pekâlâ, madem ki bu olağan bir uygulama, neden hâlâ aramadı? Ha? Adam kaçırın birinin arayıp ne istediğini bildirmesi gerekmez mi? Yoksa bu da mı

- 147 -

olağan?"

"Bunun biraz olağandışı olduğu doğru," diye kabullendi Scott. "Ama biz adam kaçırma olaylarında hep bu yöntemleri uygulanz. Genellikle de başarılı oluruz."

"Genellikle, demek? Bana yakaladığın fidyecilerin sayısını verdin, ama sağ olarak kurtardığın rehinelere sayısını söylemedin."

Scott bir an sustu. Sonra, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ne mi demek istiyorum? Bunda anlaşılacak ne var? On fidyeciden dokuzunu yakaladığını söyledin. Peki, şu olağan uygulamalarının sonucunda, kaçırılanlardan kaçını sağ salim kurtarabildin?"

"Bu sorunun yanıtını bilmiyorum. Çok farklı türde adam kaçırma olaylarıyla karşılaşıyoruz."

Rich kuşkulanmış, tehlikeyi sezmiş ve ürkmüş bir halde masanın arkasına, Scott'ın durduğu yere dolandı: "Scott, lafı döndürüp dolaştırmayı kes be adam! Bana sayıyı söyle."

"Bilmiyorum. Böyle bir durumda-"

Rich bağırdı: "Kaç tane?"

"Alı, Tanrı aşkına! Yüzde yirmi, tamam mı?" Derin, iniltili bir soluk saldı.

Rich dehşet dolu bir sesle yineledi: "Yüzde yirmi? Yüzde yirmisini kaybediyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Scott, gözlerini yansı yenmiş sandviçine dikerek. Sandviçi aldı, çöp kutusuna attı. "Yüzde yirmiye kurtarıyoruz."

Rich geriye doğru sendeledi. "Yüzde... yüzde sekseni yitiriyorsunuz..." diye fısıldadı.

Scott sesini çıkarmadı.

Rich titremeye başladı. Yumruklarını sıkı, kolunu uzattı, yumruğunu Scott'ın yanağına indirdi. "Seni piç kurusu!" diye haykırdı. "Asıl piç kurusu sensin, o değil! Bunu benden nasıl gizlersin?"

Scott darbenin etkisiyle sallanmış ama yere düşmemişti. El-

- 148 -

lerini uzattı, Rich'i omuzlanndan kavradı, sertçe uzaklaştırdı. "Ne yapıyorsun?" Ama yüzündeki anlam Rich'in duygulanı yansıtıyordu: utanç, suçluluk, korku. Scott çaresizdi ve bunu biliyordu.

"Scott!" diye bağırdı Rich. "Scott, sen şimdi bana, her zamanki yöntemleri uyguladığın sürece, beş kurbandan dördünün öldüğünü mü söylüyorsun? Aman Tanrım! Hemen şimdi Raul'u aramanı istiyorum! Şu bültenleri derhal durdurun! Beni duyuyor musun? Anlıyor musun? Yaptığınız herhangi bir şey karımın ölümüne yol açarsa, yemin ediyorum seni öldürürüm!"

Scott çenesini ovuşturarak Rich'in yanından geçti, kapıya doğru ilerledi, sonra durdu, boğuk bir sesle şöyle dedi: "Sana bozulmadım, dostum. Altüst olduğumu biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye atıldı Rich öfkeyle. "En küçük bir fikrin yok. Ayrıca bozulmana da gerek yok, zira benim kafam ikimize de yetecek kadar bozuk."

Scott kapının yanına gelince durakladı: "Gidip sevgili şerifimizle konuşacağım. Radyo duyurularını durdurmak için çok geç. İki saatten fazla bir süredir yayınlanıyorlar. Haber çoktan yayıldı. Lyle Luft tutuklanıncaya kadar yayını sürdüreceklendir."

Rich suskundu, soluklarını düzene sokmaya çalışıyordu.

"Peki ama, bu uygulamaya madem bu kadar karşıydın, neden sustun?" diye sordu Scott. "Neden saat dört buçukta, harekete geçmek için zamanımız varken konuşmadın?"

"Scott, sana bir şey soracağım," dedi Rich, titreyen bir sesle. "Bu senin kaçını kaçırılma davan? Yoksa ilk mi?"

"Hayır." Scott'ın sesi kızgındı. "Meslek yaşamımda on üç kaçırılma davasına baktım."

"Bu seferkini kazanamayacaksın," dedi Rich. "Dolayısıyla, boş yere böbürlenme. Ama bu benim ilk adam kaçırma olayım. Umarım sonucusu olur. Bu benim işim değil, bu benim için sıradan bir işgünü değil. Bu yüzden de, saat dört

- 149 -

buçukta aklıma gelmedi." Rich yumruğunu masaya indirdi. İşte o zaman, ellerinin Scott'ı yumrukladığından beri çözülmediğini ayımsadı ve ellerinin denetimini yeniden kazanmak için kendini zorladı. Elleri kendiliğinden yumruk haline geliyordu.

"Tamam, dostum, pekâlâ," dedi Scott yavaşça.

Rich atıldı: "Benim aklıma gelmedi, ama senin düşünmen gerekirdi. Bu konularda olağanüstü olduğunu sanıyordum."

"Bu konularda iyiyimdir."

"Bence hedeflerini kanıttırdın. Benim hedeflerimse son derece açık. Bu olayı yan-akıllı biri olarak atlatırsam, adam kaçırma konusunda yayınlanmış bütün kitapları okumaya niyetliyim; böylece bir dahaki sefere daha doğru davranırım."

"Bir dahaki sefer olmayacak, Rich. Bu, bir yaşamda yalnızca bir kez olur."

Rich sözünü sürdürdü: "Şu saçma sapan FBI kitaplarınızın bir yerinde, eminim, en önemli şeyin rehineyi sağ kurtarmak olduğu yazılıdır. Quantico'daki eğitiminiz ağaçlara tırmanmaktan ya da işte ne bok yapıyorsanız ondan ibaret değil, herhalde? Adam kaçırma işini tehdit ederek sonuca nasıl ulaşacağınızı çözemedim. Kapana kısıldığını, kafese sokulduğunu hissedecektir. Çıkmaz sokağa girdiğini hissedince de kanını ve bebeğimi, sonra da kendini öldürecektir." Gözyaşları Rich'in yanaklarından yuvarlanıyor, ama o aldırıyordu. "Siz-lerse evinize gidecek, yatıp uyuyacaksınız." Scott masanın ucuna, Rich'in karşısına ilişti. Ona bakmadan konuştu. "Üzgünüm. Bizim için önemli olan, tutuklama sayısıdır. Buna göre değerlendiriliriz. Tıpkı savcıların aldıkları mahkûmiyet kararları gibi. Zaman zaman, ana hedefi gözden kaçırdığım oluyor."

"Nasıl yaparsın bunu?" diye sordu Rich, cılız bir sesle. "Neye mal olacağını bile bile?"

"Beni dinle. Yaptığım herhangi bir şey karına zarar verdiği an, bu mesleği bırakm."

Scott elini uzattı. Rich bu titreyen elle duygusal bir biçimde

- 150-

tokalaştı.

"Bırakma," dedi. "Onu geri getir."

Scott odadan çıktı. Geri dönünce, hiçbir şey söylemeden oturdu.

Beklediler.

Saat 7.30'da telefon çaldı. Scott birkaç saniye dinledi, sonra ahizeyi bıraktı, ayağa fırladı. "Hadi, gidiyoruz," dedi, gergin bir sesle. "Smokey'in kamyonetini bulmuşlar."

Helikopterin pervanesi tiz çığlıklar atarak dönüyordu. Rich binmek istedi, ama Scott beklemesini söyledi.

Araba parkında gömleğini, kravatını çıkardı, belden yukarısı çıplak bir halde çantasını karıştırdı. Pervanenin güçlü rüzgârına kapılan kravat uçup gitti.

Rich onun gömleğini son anda kurtardı. Scott bir şeyler haykırdı. Rich duyamadı, yaklaştı.

Scott çantasından çıkardığı siyah gömleği giydi. Rich onun güçlü bir yapısı olduğunu fark etti; yumruk yumruğa gelmedikleri için şanslıydı. Scott'a duyduğu öfke geçmişti; Scott'ın onu anladığını biliyordu. Artık bu işte ikisi birlikteydi.

Scott siyah bir yeleği Rich'e uzattı, bağırdı: "Al, giy şunu!"

"Nedir bu?"

"Kurşun geçirmez yelek! Giy haydi!"

"Peki ya sen?"

"Bende bir tane daha var!" Scott biraz daha büyük bir yelek daha çıkardı; bunda bir de kasık koruyucu vardı.

Rich karşı çıktı: "Hey-"

"Dilencilerin seçme hakkı yoktur, dostum! Verdiğimi giy ve kasiğini kolla!"

Scott takım elbisesinin pantolonunu çıkardı, yerine siyah bir pantolon giydi. Kurşun geçirmez yeleğini gömleğinin üzerine geçirdi. Yeleğin üzerine, ağ biçiminde dokunmuş, bol cepli, siyah bir yelek daha giydi.

Bir dakika sonra, havadaydılar.

Rich sordu: "Ceplerde ne var?"

"Asıl önemli soru, neyin olmadığı. Bir bakalım; başıma do-

-151-

lamak için bandana, bir çift kelepçe, çelik bir cop, Colt ve Glock için, H&K için yedek şarjörler, H&K için hafif bir üçayak, birkaç el bombası."

"Ya?" dedi Rich. "Gerçek bir tabanca yok ama."

"Yanıyorsun." Scott koltuğunun arkasına uzandı, siyah torbaların birinden bir silah çıkardı. Rich'e oldukça hafif ve sıradan görünmüştü, oysa 10 mm'lik bir Glock 17 idi. Scott bunun bulunabilecek en güçlü otomatik tabancalardan biri olduğunu söyledi; Büro'nun en çok kullandığı silahlardan biriydi. "17 rakamının anlamı ne?" diye sordu Rich.

"Yüzde on yedi plastik."

"Bu, plastik bir tabanca mı?" diye sordu, inanmazlıkla. "Kurşunlar da plastik mi yoksa?"

"Merak etme," dedi Scott. "Bütün önemli parçalar metal."

Tanırım; çok sıcaktı. Scott'ın fena halde terlediğini görebiliyordu. Scott siyah bir bandana çıkardı, alnını kuruladıktan sonra başına bağladı. "Önemli değil," dedi. "Şimdi klimayı çalıştırırız. Azıcık sıcakla baş edemezsem, FBI'da işim ne?"

"Ne dersin?" diye sordu Rich. "Sence kamyonetler mi?" Alacağı yanıtta korkuyordu.

"Hayır. Raporda, boş bir kamyonet deniyordu. Bence yine araç değiştirdi."

"Değiştirmek mi? Yeni bir arabayı nereden buldu?" "Bilmiyorum. Birinin benzini bitmiş ya da lastiği patlamış olabilir. Belki de birini zorla durdurdu, arabasını almak için öldürdü. Oraya gidince anlarız. Biraz destek isteyeceğim."

Rich'in gerginlikten midesi bulanıyordu. Kamyoneti bulmuşlardı. Ama kansının kamyonette olup olmadığını söylememişlerdi. Bu iyi miydi? Yoksa çok mu kötü?

"Söylesene," dedi Scott'a, boğuk bir sesle. Sesi helikopterin gürültüsünü bastırmaya çabışmaktan kısılmıştı. "Pantolonunu neden değiştirdin? Sırtındaki gömleğin üzerine kurşun geçirmez yeleği, sonra da ötekini giyebilirdin."

"Birkaç nedeni var," dedi Scott. "Bir: Eğer vurulursam kola-
- 152 -

lı, beyaz gömleğimin içinde kan kaybından ölmemi izleyip, bayılmanı istemem."

Rich ona bunu dert etmemesini söyleyecekken vazgeçti; kinci olabilirdi. "İkincisi," diye sürdürdü Scott sözünü, "BDU denen bu malzeme yanmaz, tutuşmaz."

"Neden? Yangınla mı karşılaşacağız?"

"Yaşam düstûrumu öğrenmek ister misin?" dedi Scott. "Bir izci düstûrudur: Hazırlıklı ol." Durakladı.

"Ayrıca bu bizim her türlü beklenmedik olayda giydiğimiz üniformadır; sadece Lyle Luft için değil."

Rich düşünceliydi. Scott'ı dinlemek hoşuna gidiyordu; Scott'ın susmasını istemiyordu.

Silahlı, hazırlıklı, giyinik olmanın Rich'i rahatlatan bir yanı vardı.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," dedi.

"Önemli değil," dedi Scott. "Ben oldukça iyi huyluyumdur. Öyle olmasaydı, davranışın yüzünden hakkında bir tutanak ha-zırlatabilirdim. Dur bakayım... neydi? Evet, bir federal ajanı ölümle tehdit etmek, ciddi, bedensel bir zarar verme amacıyla saldırmak-"

"Amacım bu değildi," dedi Rich, onu ciddiye almadığını gösteren bir tavırla.

"Sana silah vermesem iyi olacak. Bugün tam tetik çekme havandasın."

"Silah deyince; madem şu Glock standart donanımdı, neden onu Dallas'ta da taşımadın? Neden bir çantanın içinde, arabanın bagajındaydı?"

Scott omuz silkti. "Ateşli silahlar konusunda, geleneksel bir yaklaşımım vardır. İyi nişan alan birinin, sıkça ateş etmesine gerek olmadığına inanırım. Bu yüzden de 45'lik bir Colt taşıyorum."

"Ah. Şu on milimetrelik Glock'tan önce, sizlerin taşıdığı tabanca değil mi bu?"

"Hayır, dokuz milimetrelik Glock'tan önce. İyi bir silahtı. Ama Büro onun yeterince zarar vermediğini söylüyor."

-153-

Rich bunu nedense komik bulmuştu. "Nasıl yani? Açtığı delik yeterince büyük değil mi?"

"Aynen öyle," diye yanıtladı Scott, duygusuzca.

Birkaç dakika sonra, US 84 otoyolunun üstünde, Goldthwa-ite'in doğusunda, Center City'nin yakınlarındaydılar; aslında bir kent sayılmazdı, haritada minicik bir noktaydı. Scott yerel polisten,

yolu iki yönden trafiğe kapatmasını istemişti: Toyota'nın iki kilometre batısından, iki kilometre de doğusundan. Helikopter otoyola, içinde iki memur bulunan bir devriye arabasının yanına indi. "Tanm! Adamlar nerede?" diye haykırdı Scott, helikopterin kapısından. "Ben arayalı on beş dakika oldu. Neredeler?"

Polislerden biri omzunu silkti. "Herhalde yoldadırlar. Onlar gelinceye kadar, biz yardım ederiz." Scott pilota motoru durdurmasını işaret etti. Normal bir sesle konuşabildiği zaman, polis memurunu şöyle bir süzdü: "Yelek giydin mi?"

Polis başını salladı.

"Peki, ya ortağm?"

Yine hayır.

"Bu durumda ne yapmayı düşünüyorsunuz peki?" diye haykırdı. "Kurşunlan göğsünüzle durdurmayı mı? Rich, yeleğini ver."

Ondan aldığı yeleği memurlardan birine uzatan Scott, "Ona kimin sahip olacağı konusunda daha sonra dövüşürsünüz. Şimdi; benimle gelmenizi istiyorum." Polis memurları onu duymamış gibiydi. Rich bir türlü helikopterden inemediğini fark etti. "Hadisene!" diye bağırdı Scott. Rich başını salladı, kendini Scott'ın elinden kurtardı. Helikopterde bekledi. Yolun kıyısında duran pikabın içine bakmak istemiyordu. Karşılaşabileceği şeyden ödü kopuyordu. Başını çevirdi, yüzünü tam aksi yöne döndü. Az sonra Scott geri geldi.

"Hadi, dostum!" diye bağırdı bir kez daha. "Araçta değiller."

Rich helikopterden indi, pikaba doğru koştu.

-154-

• "Durun!" dedi Scott. "Yolda kan var."

Polis memurları daha yakından baktılar. "Kan değil," dedi bir tanesi. Rich'in gözüne beyaz şerit çizgisinin hemen yakınına bulaşmış bazı lekeler çarptı. "Kan değil, efendim. Yalnızca bir leke."

"Yalnızca bir leke, demek?" diye yineledi Scott. "Hayır efendim, leke değil. Kan." İki polis biraz daha yakından baktılar. İçlerinden biri başını salladı.

Scott, "Bırakın da açıklayayım," diye başladı. "Bu yolda ilerleyen, çok tehlikeli bir suçlu var. Yaşlı bir adamı kılı bile kıpırdamadan öldürdü. Kullandığı kamyonet hemen şurada."

Parmağıyla gösterdi. "Bu koşullarda, kana benzeyen bir şey gördüğüm an, sağduyum bana bunun kan olduğunu söyler. Ne de olsa, mutfağında değiliz, bunlar da yere sıçramış lekeler değil."

Bu arada Rich kamyonetin yanına varmıştı.

Scott yolun kenarına baktı. "Bunlar kan lekeleri olduğu gibi, tarlaya doğru uzayıp giden şu iz de, kan izi. Neden siz ikiniz gidip- yo, durun." Gözlerini uzağa dikti.

Kamyonetin camından içeriye bakmakta olan Rich başını kaldırdı: "Ne var?"

"Oraya gitmesek iyi olacak," dedi Scott. "Sayımız yeterli değil. Tanm; adamlarım nerede? Ya şu anda karınla birlikte tar-ladaysa?"

Rich'in yüzü sarardı. "Yoldaki kan karımın kanı değil," dedi.

Scott sordu: "Nereden biliyorsun?"

Rich'in yanıtı yoktu ama, hayır, değil, dedi. Hayır. Onun Di-di'si Center City'de, yolda, bir tarlada ölmemişti. Yolda öldürülüp tarlaya kadar sürüklenmemişti. Hayır, onun karısının başına bu gelmemişti.

"Hadi gidelim," dedi. "Hemen gidelim. Bir dakika daha bekleyemem. Kanmla birlikte, orada olabilir."

Scott başını olumsuz anlamda salladı. "Dur, bekle. Telsizle yardım çağıracağım. Bir kamyon dolusu sakat da gönderseler,

-155-

umurumda değil. Yeter ki yardım gelsin. Kamyoneti burada, ama kendisi yok. Nerede, peki? Kannla birlikte şu karşı uçtaki ormana dalmış olabilir. Evet, bence orada. Ben olsaydım oraya giderdim - ormana. Bu açık araziden uzağa."

Rich dizlerinin büküldüğünü hissetti, ama kendini tuttu. "Beklemeye niyetim yok. Evet, benimle geliyor musun?"

Scott onu omzundan yakalayıp durdurdu. "Bu işi bana bırak, Rich. Lütfen. Bırak da işimi yapayım." Sesi yumuşaktı. "Burada kal."

"Hayır," dedi Rich, bir kıvrılıştan onun elinden kurtularak. Banketten aşağı atladı, kan izini takip ederek koşmaya başladı.

Scott onun peşine düştü, arkasından gelmeleri için polisleri el etti. Bir yandan da "Bekle!" diye bağıırıyordu Rich'e. "Allah kahretsin, bekleşene! Delirdin mi?"

Rich ona karşılık vermedi. Artık dinlemiyordu. Scott'ın koştuğunu duydu. İki polis memuru da onu izliyordu. Dört erkek ezilmiş odan izleyerek deli gibi koşuyordu.

Rich izlerin peşinden uzun otların arasına daldı, sonra birden durdu, inledi. Büyük bir sarsıntı hissettiğini düşündü, ama bu bir sarsıntı değildi. Ferahlamaydı. Bir hendekte sırtüstü yatan yan çıplak beden, Didi değildi. Rich Tann'dan af diledi, ama içini dolduran rahatlama duygusu geçmiyordu. Bir tabanca kurşunu, yerde yatan adamın başının yansını parçalamıştı; camlaşmış, bomboş gözler bulutsuz yaz göğüne dikiliydi. Ölmüştü.

Rich'e yetişen Scott yere baktı: "Piç herif! Tann'nın belâsı piç!"

Öteki polisler de yetişti. Biri yerde yatan polise baktı ve haykırdı: "Bu, Emie! Tanrım, Ernie bu!" Dördü de boş gözlerle hendeğe bakıyordu. Scott elini devriyenin omzuna koydu. "Üzgünüm, ahbab. Arabaya dönüp bir cankurtaran çağır. Gerçi çoktan ölmüş, ama... Evli miydi?"

"Evet. Aman Tanrım. Geçen yıl düğünlerine gitmiştim. Ernie ile Eileen'in birkaç ay sonra bir bebekleri olacaktı. Eileen'e ne

-156-

diyeceğim şimdi?"

Polisler, arkadaşlarının cesedinin yanında kaldılar. Rich ile Scott ağır ağır yola doğru yürüdüler.

"Neden, çıplaktı?" diye sordu Rich, alçak bir sesle. : "Çünkü piç kurusu onun giysilerini almış." ...

"Buralarda olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ernie'nin devriye arabası ortada yok. Luft'umuz yine araç değiştirmiş."

Yeniden otoyola çıkınca, Scott devriye arabasına girip merkezi aradı. Rich gidip Toyota'nın kapısını açtı. Zayıflığına en çok kendisi şaşırıyordu. Kamyonete tutunmasa, her an yere dev-rilebilirdi. Bir anlık bir ferahlık hissetmiş, sıcak hava ise korkusunu bir an için dondurmuydu, ama şimdi, kapıyı açıp da kamyonetin içini görünce, korkunç bir mide bulantısıyla sarsıldı. Kamyonet Didi kokuyordu.

Başka şeyler de kokuyordu. Ter, kusmuk ve daha acı, daha ekşi bir şey. Pisti, yağlıydı.

Yine de, Rich Wood bütün bu kokuların arasından kansının kokusunu alabiliyordu. Kokulu losyonu, Toyota'daki iğrençliği bastırıyordu.

Yolcu koltuğunda, yolcu kapısında, kapının kolunda kan vardı. Rich lekelere dokundu; kan henüz kurumamıştı. Parmaklarına bulaştı. İrkildi, kamyonetten uzaklaştı; aynı anda da otların üzerindeki bez parçasını gördü. Eğilip aldı. Kanlıydı ve hâlâ nemliydi. Bu kanmın mı? diye sordu. Bezi yüzüne bastırdı; Didi'nin bedeninden bir parça taşıyan bu kanlı, yağlı çapu-tu yüzünde gezdirdi. "Didi," diye fısıldadı, çığlık çığlığa bağır-mamak için kendini tutarak. "Didi, neredesin?"

Tarla boş ve kavruktu. Otlar kısa, kokulu çalılar gümüşü-yeşil, çiçeksiz. Sıcakta, bez parçasını yüzüne, göğsüne bastırarak Rich'in ellerinin dışında, hareket eden hiçbir şey yoktu.

Scott kamyonetin yanına geldi. "O ne?" diye sordu, önce beze, sonra Rich'in yüzüne bakarak. "Ne yapıyorsun?"

Rich onu yanıtlamadı. "Karım nerede?" diye fısıldadı. "Ölürse... bu adam onu öldürürse, çocuklarıma ne diyeceğim? Ne?"

- 157 -

Scott onun kolunu tuttu, hafifçe çekti. "Hadi, dostum, artık gitmeliyiz. Helikopterde konuşuruz."

Rich yavaşça döndü, ağır adımlarla onu izledi. "Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum," dedi Scott. "Buranın batısına."

Pilot nereye gittiklerini sordu; Scott da ona buranın batısındaki en büyük kentin hangisi olduğunu sordu.

Pilot, San Angelo ya da Abilene, dedi. Her ikisi de buradan yüz altmış-yüz yetmiş kilometre kadar uzaktaydı.

"Pekâlâ," dedi Scott. "San Angelo'ya gidiyoruz."

Havalanınca, Rich'e döndü: "Bence olanlar şu: Polis onları durdurdu, Luft onu vurdu, cesedini tarlaya taşıdı, onun üniformasını giydi. Devriye arabasını aldı. Şimdi kılık değiştirmiş ve çok daha iyi silahlanmış durumda."

Rich sesini çıkarmadı; bir insanın ölümünden duyduğu rahatlama yüzünden hâlâ derin bir suçluluk hissediyordu. Ayrıca, çok da huzursuzdu. Şu bezdeki kan neydi? Ölen polisin kanı mı? İyi ama, mümkün müydü bu? Luft ona ateş ettiği zaman, polis büyük bir olasılıkla sürücü camının karşısında duruyordu, oysa Rich bezi Didi'nin oturduğu tarafta bulmuştu.

Evet, bez Didi'nindi. Bezi hâlâ sımsıkı tutan Rich, bu kan gerçekten çok fazla, diye düşündü. Yoksa Didi'yi vurdu mu? Yoksa doğum başladı mı? İki olasılık da korkunçtu. Rich içindeki korkuyu ne yaptırırsa bastıra-madı.

Scott telefonla konuşuyor, emirler yağıyor, o kadar gereksindiği SWAT ekibini göndermediği için Waco polisini fırçalıyordu. Sonra Büro'nun Abilene'deki şubesini aradı (San Angelo'da şube yoktu) ve mümkün olduğunca çok sayıdaki SWAT üyesinin hazırda bekletilmesini buyurdu. Raul'u aradı, Dallas'lı çocukları Abilene'e göndermesini istedi.

Ardından San Angelo polis merkezini aradı. Sonra, bir kez daha Waco'nun numarasını çevirdi, eldeki bütün helikopterlerin Center City ile El Paso arasındaki anayolların üstünde uç-

. - 158 -

masını ve kayıp devriye arabasını aramasını emretti.

Rich, SWAT ekibinin San Angelo'ya nasıl ulaşacağını merak etmişti. Uçakla mı?

"Uçak mı? Hayır, yalnızca Başkan uçabilir. Teçhizatlarını arabalarının bagajında taşırlar. Benim gibi. Arabayla gelecekler."

"Aman Tanm, arabayla ha?" diye patladı Rich. "Neden bisikletle gelmiyorlar? Daha da iyisi, koşsunlar bari! Oraya asla zamanında varamayacaklar."

"Rich, bir saat sonra San Angelo'da olacaklar."

Rich onun sözünü bitirmesini bekledi, sonra sordu: "Elinizin altında bir jet filan bulunmaz mı?"

"Var, Quantico'da. Rehine kurtarma ekibi orada; bize ânında yardıma hazır. Ancak, dürüst olmak gerekirse,..bu işi Tek-sas'taki üç yüz küsur SWAT'ciyle beceremezsek, unut gitsin. Peşinde olduğumuz adam sayısı yalnızca bir..."

Bir süre, helikopterin uyuşturan loşluğunda, konuşmadan yol aldılar.

On dakika kadar sonra Rich sordu: "Şimdi ne yapacağız, Scott?"

Scott sesini çıkarmadı.

Rich başını koltuğa yasladı. "Öyle cahiliz ki. Hiçbir şey bilmiyoruz. Onun hakkında daha çok şey bilseydik, neler tasarladığını, nereye gittiğini az çok kestirebilirdik. Biraz sonra hava kararacak. Karanlıkta onları asla bulamayız." Karamsarca konuştuğunun farkındaydı. "Eğer bu adamın bir planı varsa, önünde onu gerçekleştirmek için koca bir gecesi var. Planı yoksa, karanlıkta, arabayla yol alabileceği tam dokuz saati var. Dokuz yüz kilometre. O devriye arabasıyla, sabahı Arizona'da karşılayabilir."

"Hayır," dedi Scott. "O arabayla olmaz. O bir devriye arabası. Onunla Teksas'tan çıkamaz. O arabanın yerini saptamak, Kanada'da bir hurma ağacını saptamaktan daha kısa sürer."

Rich suskunlaştı. Scott konuşmak için ağzını açtı, ama durakladı. "Ne var?" diye sordu Rich. "Ne oldu?"

-159-

Scott sessizdi.

"Sence eyaleti terk etmeyi mi tasarlıyor?"

Scott başını yavaşça salladı. "Bence eyaleti o arabayla terk etmeyi tasarlamıyor."

"Bu iyi mi, kötü mü?" Rich ona döndü, yüzünü inceledi. Gördüğü şeyden hiç hoşlanmadı; bunun üzerine başını çevirdi.

Scott herhangi bir yanıt vermedi, Rich de onu daha fazla sıkıştırmadı.

Rich yine on dakikalık bir suskunluğun ardından, konuştu: "Onunla ilgili daha çok bilgi edinmeliyiz. Bu adam hakkında ne biliyoruz? Garland'da yaşadığını ve kaçırma olayı sırasında işsiz olduğunu. Bu kadarı kesinlikle yeterli değil. Nereli? Hiç hapse girmiş mi?"

"Sanmıyoruz. Sabıka kaydı yok. Arşivlerimizde parmak izi yok. Vergi dosyası yok."

"Yok mu?" Rich için inanılmaz bir haberdi bu.

"Ulusal Vergi Bürosu'nda ona ilişkin tek bir kayıt yok. Bana kalırsa, geçici işlerde çalışıyordu. Nakit para karşılığında. Hiç vergi iadesi istememiş."

"Belki de," dedi Rich dalgın bir tavırla, "kanını bir başkasıyla karıştırdı...zengin biriyle."

"Olabilir." Scott dalgındı. "Öte yandan, davranışlarına bakarak fidye peşinde olmadığını söyleyebiliriz. Saklanmıyor. Yollarda; bir görevi olan biri gibi, sürekli ilerliyor. Bunu bir düşün. Para isteseydi, şu benzinciye vurduktan sonra önüne çıkan ilk motelde dururdu. Paralı bir telefonda ya da senin cep telefonundan bizi arardı. Cep telefonunu satmaya kalkmazdı. Onu, para istemek için kullanırdı."

"Para peşinde değilse, neyin peşinde? İstedığı şey her neyse, vermeye çalışırız."

Helikopterin gürültüsü, Rich'in sesini bastırdı.

Scott doğruca kızıl gökyüzüne bakıyordu. "Bence, istediği şeyi elde etti bile" dedi, düşünceli bir sesle.

-160-

19.15

Devriye arabasındaki Didi ile Lyle hiç konuşmadan ilerliyorlardı. Didi'nin kaşı zonkluyordu. Yüzünün şiştiğini hissetti. Yakında gözüm kapanır, diye düşündü. Acı, görüşünü bulanık-laştırıyordu. Kan durmuş, ama bu bile kendini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı. Daha önce, kaşmdaki yanktan kan boşanırken, loič cam yanmıyordu. Şimdi kan pıhtılaşmıştı ve Didi yüzlerce iğnenin kaşına durmaksızın battığını hissediyordu. Gözünü açık tutamıyordu. Sağ elinin ayasını gözünün üzerine koydu, baskıyı azaltmaya çalıştı; hiçbir yararı olmadı.

Gölgeler uzamaya başlamıştı. Şimdi daha koyu bir kızıla boyanmış olan güneş yakmayı sürdürüyordu. Lyle kuzeye doğru bir süre ilerledikten sonra bir U-dönüşü yapmış, yeniden 84 numaralı karayoluna çıkıncaya kadar güneye doğru ilerlemişti. Orada sağa döndü ve bir T biçiminde son bulduğu noktaya kadar yoldan ayrılmadı; bu noktada ne sağa ne de sola döndü, arabayı doğruca patikaya benzeyen, asfalt bile sayılamayacak bir çiftlik yoluna sürdü. Açık, düz tarlalar, ıssız bir yol. Didi nerede olduklarını bilmiyordu. Teksas eyaletinin hangi yöresin-deydiler? Zemin topraktı, kum değil, buysa eyaletin batı ucunda olmadıklarına işaretledi. Great Plains'in bir yerlerinde olmalıydılar. Güneş dingin düzlükleri döverken, Teksas'ın renkleri uçuktu. Didi derin bir soluk almak için ağzını açtı; bir su damlasının hava akımına kapılıp diline konmasını umdu.

Hâlâ batıya doğru gidiyorlardı. Didi güneş batınca nerede olduğunu çıkarmakta daha da zorlanacağını düşündü. Hiçbir

-161-

işaret, tabela göremiyordu. Bebek tekmeledi.

Didi içinden, cehenneme gidiyorum, dedi. Cehenneme Ford marka, kınk dökük bir steysin vagonla gidiyordum. Oldukça kötüydü. Sonra cehenneme doğru, adamakıllı eskimiş bir Toyota pikapla yol almaya başladım. Bu da kötüydü. Şimdiyse yepyeni bir polis arabasıyla, son hızla cehenneme gidiyorum. Aslında hiç fark etmiyor. Ama bu arabada hiç olmazsa bir havalandırma aygıtı var.

Bir şeyler içmemin üstünden bir ömür geçti. Benim cehennemim de bu işte -sonsuz kadar kavrulmuş bir ağızla yaşamak. Sağ elinin parmaklarının ucuyla dudaklarına dokundu. Ağız şişmişti. Çatlak dudaklarında yol yol kurumuş kan lekeleri. Ağız şimdi tam anlamıyla açık bir yaraydı. Dudaklarını yaladı ama salyası kalmamıştı. Yutkunmaya çalıştı, hiçbir şey yutamadı.

Boğazındaki sancıyı azıcık da olsa dindirmekten başka bir şey istemiyordu; susuzluğun sancısını, korkunun sancısını, ecelin sancısını.

Evde, kızların yatma vakti yaklaşmıştı. Kendini Reenie'nin odasındaki krem rengi, büyük koltukta otururken düşledi; küçük kızına kitap okuyuşu, her sayfanın sonunda ağzına bir fincan süt dayayıp, "Süt?" diye soruşu, İrene'in ise "Süt istemem. Hayır. İçmem," deyişi.

Didi sessizce fısıldadı: 'Süt isterim. Evet. İçerim.' Yan gözle Lyle'a baktı. Dalmış gitmiş bir hali yoktu; gözleri donuk değildi. Yüzünde kararlı bir anlam vardı. Direksiyonu iki eliyle, sıkı sıkı tutuyordu. Bu bol, büyük üniformanın içinde eskisinden de uğursuz görünüyordu.

Onun cehennemi nasıl bir yer olacak acaba? Onun için dehşeti simgeleyen şey nedir? Acıyı simgeleyen?

Benden ne istiyor? Or^ ne verebilirim? Bunun yanıtını bilseydim -belki de ölmüş olurum. Bebeğim de, elbette.

Sol eliyle gergin karnını okşadı. Bedeninde acıyan, sancıyan öyle çok yer vardı ki, ufak tefek kasılmalara dikkat edecek ha-

-162-

li kalmamıştı. Uzun bir aradan sonra ilk kez gebeliğini düşündü; zavallı göbeğim, dedi. Tıpkı benim gibi onun da suya ve ılık bir duşa ihtiyacı var. "Nereye gidiyoruz, Lyle?"

"Artık konuşmayacağız," dedi erkek. "Sohbet faslı sona erdi. Gideceğimiz yere bir an önce varmalıyız. Dikkatimi yola vermeliyim."

"Lyle," diye başladı, dikkatle. "Hiçbir şey yemedik. Durup bir şeyler alamaz mıyız?"

Erkek güldü. "Şaka yapıyorsun herhalde?" "Bir bardak suya da razıyım, Lyle. Öğleden beri hiçbir şey içmedim; susuzluktan ölüyorum."

"Bunu, o polisle cilveleşmeden önce düşünmeliydin." Di-di'nin tiz sesine öykündü: " Oh, memur bey, yalnızca bir kesik. Önemli değil.' Hele şu kırtman: 'Alı, tatlım, sigorta kartı bununla değiştirdiğimiz arabada kalmış olmasın?' Eh, o da sayende ölüp gitti işte. Sana su falan yok." Didi yüzünü yeniden yola çevirdi.

"Hiçbir yerde duramayız," diye sürdürdü Lyle sözünü. "Daha önce durabilirdik belki. Artık olmaz. Şu haline bir baksana. Sana bunu yapmak istemezdim, ama beni çileden çıkardın." Kadının yüzüne baktı. "Duramayız. Her neyse, önemli değil zaten. Az kaldı."

Didi sesini çıkarmadı, oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Sonra, dayanamadı: "Nereye az kaldı? Gideceğimiz yer her neresiyse, orada su bulabilecek miyim?"

"Yanıma içecek bir şey almak aklıma gelmedi," dedi erkek ters ters. "Yolculuğumuzun bu kadar uzun süreceğini talimin etmiyordum. İşler umduğum kadar düzgün gitmedi." "Ne olursa," diye fısıldadı Didi. "Bir yudumcuk." "Ne olursa, ha? Gerçekten mi?" Sıttı. "Evet, ne olursa."

"Hey, hadi ama," dedi Lyle. "Biraz güçlü ol." Uzandı, eliyle Göbeğe pat pat vurdu. Didi tek bir kasını bile kıpırdatmadı. "En azından bebeğin hatırına güçlü olmalısın."

- 163 -

"Çok haklısın. Bunun için yardımın gerekiyor. Bana biraz su bul. O zaman kendimi çok daha iyi hissederim."

Lyle kestirip attı: "Burada su yok, almak için de duramayız. Başka bir yerlerden güç almak zorundasın."

"Başka bir yerim yok."

"Bir can taşıyorsun. Ondan güç almaya çalış."

Didi dölyatağının gerildiğini hissetti; bu sancı salt şaşırtıcı ve rahatsız edici değil, korkutucuydu da. Kendi kendine sordu: Bu da ne? Kasılmış, gerilmiş elleriyle bekledi; Göbeğin bu gerilimden kurtulması birkaç saniye sürdü. Braxton Hıçkırıkları gibi, sessizce başlamış, usul usul bütün karnı sarmıştı; öte yandan...dalganın doruğa ulaştığı an, Didi bunun bir Braxton Hıçkırığı olmadığını anlamıştı. Bir bağırsak sancısı ya da gaz değildi, iç organlarını ıslak bir havluymuş gibi buran, buz gibi soğuk, çelik bir merdaneye benziyordu; işi bitince, Didi'nin içindeki her şeyi yere bir yığın halinde fırlatmış, beklemeye başlamıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Lyle.

Amma da tuhaf bir soru, diye düşündü Didi, soluk almaya çabalarken. İkimiz için yarattığın bu çarpık dünyada, genç, tatlı bir polis memurunun öldüğü, benimse doğruca cehenneme koştuğum bu evrende her şey yolunda mı? "Evet," dedi, acıyla inlememek için dişlerini sıkarak. "Her şey yolunda." Sonra, ekledi: "Yüzüm acıyor."

"Eh, kimin hatası bu, cici Didi?"

"Benim, elbette" dedi Didi. "Ama bu, acıyı azaltmıyor."

Lyle dikkatini yola vermişti.

"Bana kanndan söz etsene."

Lyle duraksadı. "Anlatacak bir şey yok."

"Hadi ama, mutlaka vardır. Onu görecek miyiz?"

"Belki."

Didi başını eğdi, sonra bir daha denedi: "Peki, ya bebeğin"

"Tamam, bu kadar yeter. Bayan Bologna. Konuşma burada bitmiştir."

Didi sustu, ama öylece oturup yeni bir sancıyı beklemeye

- 164 -

katlanamayacağını anlamıştı.

"Lyle, benim hakkımda bir şeyler öğrenmek ister misin? Ben ailenin ortanca kızıyım; annemle babam özel bir piskoposluk okulunda öğretmendir."

"Ben de bir ev kadınıyla bir demiryolu işçisinin tek oğluyum," dedi Lyle.

Didi anlatmayı sürdürdü: "Annemle babam otuz yedi yıldır evliler."

"Bizimkiler de neredeyse otuz yıldır." Durdu. "Mutsuz bir evlilik."

"Babam iki yıl önce emekli oldu." "Benim babam hâlâ çalışıyor." "Ya sen, Lyle? Bir işin var mı?"

Erkek dudaklarını büzdü, "Şu anda işsizim," dedi. "Daha önce ne yapıyordun?" "Şunu bunu. Sen daha önce ne yapıyordun, peki?" Daha önce sözcüklerini duyunca, Didi'nin belkemiğinde bir karıncalanma oldu.

Onu anlamamış gibi, açıkladı: "Rich ile evlenmeden önce, onun asistanıyım. Zaten öyle tanıştık. Yirmi iki yaşındaydım."

Lyle bir şey demedi.

Didi sabit, dairesel hareketlerle Göbeği ovuyordu.

"Karımla nasıl tanıştınız?"

"Daha fazla konuşmak istemiyorum," dedi adam, huysuzca. "İstiyorsan, radyoyu açabilirsin."

"Müzik dinlemek istemiyorum," dedi Didi; bağırsakları çı-kanlımış bir halde, arka koltukta yatan polis telsizini düşündü. Lyle bunu yapmamalıydı. Bir hataydı. Tıpkı cep telefonunu satmaya kalkışması gibi.

Gittiğimiz yer neresiyse, oraya otobüsle gitmemiz gerekirdi, diye fısıldadı kendi kendine.

Aynı anda, erkeğin şöyle dediğini duydu: "Otobüse binmek söz konusu bile olamazdı." Didi şaşkın şaşkın ona baktı. Erkek gülümsedi. "Aklından geçenleri duyabiliyorum, Didi. O zararsız düşünceleri..."

- 165 -

"Peki, ya zararlıları? Onları da duyabiliyor musun, Lyle." "Hiç yok ki. Bunu hissedebiliyorum. Sen iyi bir insansın, Didi. Dualarınla beni kurtarmayı bile denedin. Cesur bir davranıştı. Aramızda bir bağ olduğunu hissediyorum. Bitkinliğini, gebeliğini, susuzluğunu hissedebiliyorum. Aklından geçeni biliyorum. Duygularını hissedebiliyorum."

Didi başını hafifçe, acıtılmaya özen göstererek salladı. "Hiç sanmam, Lyle. Duygulanım anlayabilseydin, bana bunları yapmazdın. İçimden geçenleri hissedemediğin için buradayız."

"Ya?" Tatlı tatlı güldü; yüz hatları yumuşamıştı. Didi'ye bir an, neredeyse normal bir insan gibi göründü. "Ya?" diye yineledi. "Ne hissetmem gerekiyormuş, peki? Alışveriş tutkunu mu?"

"Tann'yı," dedi Didi. "Alışveriş," diye yineledi Lyle.

"Alışverişten bu kadar nefret ediyorsan, NorthPark'ta ne yapıyordun?"

"Seni arıyordum."

Didi'nin beyni boşalır. "Ciddi olamazsın." "Ciddiyim." Kadına yan bir bakış fırlattı. "Şaşırdın, değil mi?" "Beni tanı mıydun ki," dedi Didi, kuşkuyla. "İçime doğmuştu," dedi Lyle. "Seni ilk gördüğüm an, hissettim -yaşamımda bir anlamın olacağını, önemli bir rol oynayacağını."

Çok komik, diye düşündü Didi, göğsüne dokunup, yüreğini susturmaya çalışırken. Seni Freshens tezgâhında gördüğümde, ben de aynı şeyi hissettim. Nedenini bilmiyordum, ama senden mümkün

olduğunca uzağa kaçmak istedim. Kendimi boş yere evhama kapılmakla suçladım. Şom ağızlı, evhamlı, gebe Didi. Dikkatle erkeğe bakıyordu.

Lyle'in bakışları loşlaştı. "Duygularının sesine kulak vermeliydin, Desdemona," dedi.

"Denedim, Lyle. Tanrı şahit, denedim."

Sustular. Manzara düz, kavruk, hüznü, susuzdu.

-166-

Didi sordu: "Lyle, senden bir kez daha beni bırakmanı istesem? Yoksa bunun için çok mu geç? Sana yemin ederim, yaşamım üzerine yemin ederim ki-"

Lyle onun sözünü kesti. "Şu altı bin dolarlık yaşamın mı?"

"Çocuklarımın üzerine yemin ederim ki-"

"Sakin yapma. Çocuklarının üzerine yemin etme. Çok günah."

Didi kulaklarına inanamıyordu. "Günah değil, Lyle. Senin beni kaçırman günah. Bunun farkındasın, değil mi? Tann'ya karşı geldiğinin?"

"Ne olmuş yani?" diye yapıştırdı. "O benim umurumda bile değil."

Didi başını iki yana salladı. "Lyle, iyi, çok iyi bir insan olabilirsin, sende bu potansiyel var. Hayvanlar iyi ya da kötü değildir. Yalnızca biz insanlar öyleyiz. Sıradan bir insan iyi şeyler de yapabilir, kötü şeyler de. Önemli olan, daha kötü olmamak. Daha iyi bir insan olmaya çalışmak. Bir dâhi bile"

"Ben bir dâhi değilim, Didi."

"Değilsin. Ama iyi olabilirsin, Lyle. Çok iyi. Hatta olağanüstü. Sende bu yetenek var."

"Sen nerden biliyorsua?"

Didi sözcüklerini özenle seçti. "Çünkü, çok kötü olabildiğini gördüm."

Hemen yanıtlamadı, ama sonra şöyle dedi. "Çok kötü değildim, Desdemona. Yalnızca zorunluydum."

Didi başını salladı. "Hayır, Lyle. Şeytanın yüreğine girmesine izin verdin; buna hiç kuşku yok. Sen bir Hıristiyansın; öyle olduğunu biliyorum. Birbirimize yardım edebiliriz"

"Ah, evet, elbette."

"Kurtulma umudun hâlâ var, Lyle."

Erkek güldü. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunca şeyden sonra hangi polis çekip gitmeme izin verir?"

Didi hayretle onu süzdü. "Polis mi? Ben Tanrı'dan söz ediyordum, Lyle. Ruhundan...Tanrı karşısında."

- 167 -

Erkek öne eğik başını yavaşça salladı. "Beni etkileyemiyor-sun, Didi. Kesinlikle. Onun tarafından kurtarılmak istemiyorum. Ondan nefret ediyorum. Varlığına da inanmıyorum."

"İşte buna çelişki denir," dedi Didi yumuşak bir sesle. "Var olmayan bir şeyden nefret edemezsin."

"Didi, daha önce de söylediğim gibi, sen beni kurtarmakla filan uğraşma..." Hemen hemen gülümsedi, "...daha çok kendin için kaygılan."

"İkisi aynı şey," dedi Didi.

Lyle onun gözlerinin içine baktı. "Kes artık, Didi. Ben burada yeni bir yaşam kurmaya çalışıyorum, sense bütün bu zır-valıklarla canımı sıkıyorsun."

Didi ona inanmazlıkla bakakaldı. Bedeni sızlamayı bir an için kesmiş, beyni erkeğin ne demek istediğini anlama çabasıyla durmuştu. Beyin bunu başaramadı, beden de yeniden sızlamaya başladı.

"Lyle, sen neden söz ediyorsun? Bir kadını kaçırdın, bir polisi öldürdün, büyük bir olasılıkla yaşlı bir adamı, Johnny'yi de öldürdün. Teksas'tayız, Lyle. Teksas'ta bir polis memurunu öldüre ne ceza verirler dersin? Ne tür bir yaşamdan söz ediyorsua? Ölüm hücreesindeki yaşamdan mı?"

"Eh, ona yaşam denemez," dedi Lyle. Didi zaten bozuk olan moralinin paramparça olduğunu hissetti.

"Bu senin -ilk kaçırma olayın mı?" diye sordu.

Erkek güldü. "Evet Barcelona, öyle. Bu benim ilk kaçırma olayım. Peki, ya senin? İlk kaçmışın mı?" Göbek patlayacakmış gibi gerildi. Didi soluğunu tuttu. Tanrım, diye inledi sessizce, tek açık gözünü yumup karnını sıkı sıkı tutarken. Ulu Tanrım. Sana seslendiğim zaman, duy sesi-mi.

Didi fazla zamanı olmadığını biliyordu.

-168-

19.45

San Angelo'ya vardıkları zaman Scott, araştırdığımız kentlerin birbirine yakın olması çok iyi, dedi; aksi halde helikopterin yakıtı bitebilirdi. Şu âna kadar, hiçbir sorun yaşamadan yol alabilmişlerdi. "Bu araçlar menzil açısından pek parlak sayılmaz," dedi.

Bindikleri helikopter onları El Paso'ya kadar götürebilecek miydi? New Mexico'ya? Arizona'ya? Meksika'ya? Yere konabil-mesini altındaki bir çift kayağa borçlu olan bu yakıt-emici, gürültücü, gösterişçi şeyle Lyle Luft'u Meksika'ya kadar izleyebilecekler miydi?

San Angelo polis karakolu minicik ve yetersizdi, ama memurlar Waco'daki meslektaşlarından çok daha canayakındı. Scott'ı rahat ettirmek için ellerinden geleni yaptılar.

Şerif bizzat dışarıya çıktı, Scott ile Rich'e en sevdiği Meksika lokantasından yiyecek bir şeyler getirdi. Scott karnını güzelce doyurdu.

Rich yemeğe elini bile sürmedi.

"Bana kalırsa, Teksas'tan ayrılmaya niyeti yok," dedi Scott. Parmağıyla bol biberli börekleri gösterdi.

"Bir şeyler ye. Çok yakınımızda olduğunu hissediyorum. Eh, Teksas'm büyük bir bölümünü hallettik; geriye fazla bir şey kalmadı."

"Yo, çok şey kaldı... Örneğin, El Paso ile aramızdaki beş yüz kilometre."

"El Paso buradan yalnızca iki yüz elli kilometre uzakta," dedi Scott. "Helikopter insanın mesafe duygusunu yitirmesine neden olur."

Rich duyularını yitirmesine neden olan tek şeyin helikopter olmadığını biliyordu. "Neden Teksas'tan ayrılmayacağını düşünüyorsun?"

"Yemeğini yersen söylerim."

"İçim almıyor," dedi Rich. "Ne dersin, kanma yiyecek bir şeyler veriyor mudur?"

- 169-

"Mutlaka. Ölmesini istemez. Rich, açlıktan ve susuzluktan ölürsen karına yararlı olamazsın."

"Şu anda da yararlı olduğum söylenemez, öyle değil mi?" dedi Rich. "Kanma yardım etmek için ne yapıyorum?" Scott'a baktı. "Kanma yardım etmek için sen ne yapıyorsun?"

Scott yemeyi kesti. "Ne yapmamı isterdin?"

"Adam bir polis arabası kullanıyor. Bir telsiz bülteni yayınlat ve karımı serbest bıraktığı takdirde onu kovalamayacağını bildir."

"Bir bülten daha, öyle mi? Sence yutar mı bunu? Bir polis vurdu. Dolayısıyla, dürüst olmadığımızı hemen anlayacaktır. Bu numarayı bilmeyen mi kaldı?"

"Yaşlı ve deneyimliysen, tamam. Ama o profesyonel bir suçlu değil. Çatlağın teki. Büyük bir olasılıkla, ölüm korkusuna kapılmış durumda. Canı tehlikede olan birinden mantıklı davranmasını bekleyemezsin."

"Daha ilk andan beri mantıklı davranmıyor ki."

Rich karşı çıktı: "Hayır, bu doğru değil. O kendi mantığına göre hareket ediyor. Davranıştan bize ne kadar çarpık görünürse görünsün, onun için gayet mantıklı."

"Deliliğin tanımı da aynen bu, Rich. Abuk sabuk şeyler yaparken kendini tam anlamıyla sağduyulu, akli başında hissetmek."

"Gel de bunu ona anlat." Rich durakladı. "Didi'yi bıraktığı an, onu kovalamaktan vazgeçeceğinizi söyle. Bir başka eyalete geçmesi halinde, hakkında herhangi bir dava açma yetkinizin kalmayacağını-"

"Ama bu yalan. Asıl yetkimiz o zaman başlıyor."

"Kimin umurunda?" diye atıldı Rich. "Az sonra hava kararacak. Bizimkinin de kaçması kolaylaşacak. Zamanımız kalmadı. Ya onu buluruz, ya da-"

"Eyalet dışına çıkmayacak," dedi Scott. "Burada kalacak. Etrafta fazla şehir yok. Şu anda ondan daha batıda olduğımıza eminim. Unutma; arabayı çok dikkatli kullanıyor. Eyaletten çıkmaya da niyeti yok. Belki de El Paso'da oturuyordur. Bura-

- 170-

lı da olabilir. Ya da Abilene'li. İnan bana, adamımız doğruca evine gidiyor."

"Eyalet dışına yönelmediğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Scott ağzı dolu dolu, açıkladı: "Çünkü sosyal güvenlik numarası Teksas'a ait."

"Ee? Benimki de İllinois'e ait. Neyi kanıtlar ki bu?"

"Birini fidyeye almak için kaçırmadığın takdirde, ilk gideceğin yer orasıdır."

"İllinois çok büyük bir yer."

"Evet, öyle." Scott acılı fasulyesiyle pilavını yemeyi sürdürdü. "Seni ilk arayacağım yer, Chicago olacaktır. Ancak ondan sonra başka yerlere bakanm. Böyle tıkinıp durduğum için beni başışla dostum, ama tok karnına daha iyi çalışırım. Ayrıca, veri bankamız sayesinde herhangi biri hakkında bir sürü bilgi toplayabiliyoruz. Aklına gelebilecek her türlü kayda ulaşabiliyoruz. Kredi kayıtları genellikle bize çok şey anlatır."

"Onunki ne anlatıyor?"

"Onun kredi kaydı yok. Kendi adına aldığı tek şey, şu Honda. Ama parasını peşin ödemiş, dolayısıyla dosyada kredi borcu, ipotek, vesaire yok. Nakit parayı nereden bulduğunu hâlâ çözemedik." Rich başını salladı. "Böyle bir şey nasıl olur? Yirmi yedi yaşındaki bir adamın tek bir kredi kaydı bile bulunmaması mümkün mü?"

"Kredi kullanmadıysa, mümkün elbette. Biliyorum. Biliyorum. Çok ender rastlanacak bir durum."

Scott gülümsedi. "Borcumuzun olmadığı bir dünyayı aklın alıyor mu?"

"Yeryüzünde böyle bir yer olamaz," dedi Rich; yüzü az da olsa yumuşamıştı. Sonra aklına bir şey geldi. "Ah, Scott... Scott, dinle. Benim kredi dosyama bakacak olsan, hakkımda bir sürü bilgi edinirsin..."

"Evet?"

"Ama aynı şey kanm için geçerli değil. Karımla ilgili hemen hemen hiçbir bilgi bulamayacağına bahse girerim. Kredi kart-

- 171 -

lanmızın neredeyse tamamı benim adıma."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Belki onun kayıtları da kansının üzerine."

"Garland'daki ev sahibiyle görüştük. Adam bekâr."

"Evet, Garland'da öyle," diye atıldı Rich heyecanla. "Ama o Garland'a yollanmadı, değil mi?"

Waco'nun kuzeyindeki bir yere yöneldi. Ya gittiği yerde bir karısı varsa?"

Scott önündeki tabağı itti, ayağa kalktı. "Olabilir. Ama yalnızca soyadını biliyoruz. Luft. Belki kadının soyadı değişiktir. İlk adını bilmiyoruz; tabii eğer böyle bir kadın varsa. Doğum tarihi bilinmiyor. Sosyal güvenlik numarası bilinmiyor. Buna karşılık ne tür bir bilgi ederiz dersin?"

"Sabıka kaydı denen bir şey var, öyle değil mi? Şu ünlü FBI veri bankası?"

"USBM'yi, yani Ulusal Suç Bilgi Merkezi'ni kastediyorsun," dedi Scott. "Eğer bizim herif ya da kansı silah, hatta araba çal-dıysa, ya da işte parmak izlerinin alınmasını gerektirecek herhangi bir suç işlediyse, tamam. Ama Lyle Luft, USBM'de yok."

"Belki kansı vardır."

"Bir kansı olup olmadığını bile bilmiyoruz!" Scott'ın çileden çıkmak üzere olduğu belliydi.

"Lütfen kontrol ettir. Sözümü dinle. Herkesin bir kredi kaydı vardır."

"Kıt kanaat geçinen, kredi kartı kullanmayan ya da bankadan borç almayan insanların yoktur."

"Böyle birini tanıyor musun?"

"Hayır," diye kabullendi Scott. "Ama anlaşıldığı kadıyla böyle biri var: Didi'yi kaçıran adam."

Rich homurdandı: "Allah kahretsin."

Scott kolunu onun omzuna doladı. "Hadi, yeniden telefonların başına dönelim. Abilene ve El Paso'daki büroları arayacağım. Bakalım, Lyle Luft hakkında ellerinde bilgi var mı?"

"Bütün Luft'ları sor. Hayalet bir eş aradığımızı unutma."

"Senin karın bir hayalet değil, Rich."

"Benim karım değil," dedi Rich, başını sallayarak. "Onunki."

- 172 -

Rich Dallas'tan beri evi aramayı erteliyordu. Saat sekiz olmuştu ve annesini aramak zorundaydı. Ağırlaşmış bir yürekle, numarayı çevirdi.

"Anne?"

"Alı, Tannm! Onu buldun mu?"

"Anne, çocukların önünde bu kadar dehşet dolu bir sesle konuşma. Lütfen! Tanrı aşkına!"

"Banyodalar. İkisini birden küvete koydum. Zaten ikiz gibiler."

Manda ile Reenie'ye genellikle Didi'nin ana-babası bakardı. Rich'in annesi bu tür işlerle ellerini kirletmeyecek kadar saygıdeğerti.

"Gerçekten öyle. Nasıllar, peki?"

"Gayet iyiler. Didi'yi buldun mu?"

"Henüz değil, anne."

"Hey Tanrım. Ne istiyormuş? Para mı?" •î "Bilmiyoruz. Ama tatminimize göre, derdi para değil."

"Richard? Polis sana yardım ediyor mu? Nereden anyorsun?"

"Evet, anne," dedi Rich yorgun yorgun. "Polis elinden geleni yapıyor. Kaygılanma-"

"Nasıl kaygılanmam? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

"Biliyorum, anne. Yalnızca -güçlü ol, demek istemiştin. Sıkı tutun. Unutmadan, Reenie sütünü ılık sever."

"Richard, neredesin? Eve dönsen iyi olacak. Reenie annesi kitap okuyuncaya kadar yatağa girmeyeceğini söylüyor. Şu kalın Peter Pan'ın okunmasını istiyor. Bütün sayfalarını koparmış." Scott geri dönmüştü; Rich sesini alçaktı, olanca korkusunu, o yoğun, çirkin öfkesini bastırmaya, kayıtsız bir sesle konuşmaya çalıştı. "Anne, ona o kitabı sen okuyamaz mısın? Lütfen. Eve dönemem. San Angelo'dayım."

"Nerede?"

"Uzakta."

"Didi orada mı?"

"Bilmiyoruz." Rich bitkindi. Bunun için annesini suçlamı-
-173-

yordu, ama yine de bitkindi işte.

"Dinle, kızlara her şeyin yoluna gireceğini, çok yakında eve döneceğimi söyle."

"Dönecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Richard, beni daha sık aramalısın. Saatlerdir senden haber alamadım, çıldırmak üzereydim."

"Haklısın, anne. Ama söyleyecek bir şeyim yoktu. Hâlâ da yok."

"Yine de, daha önce aramalıydın."

"Tamam, anne, pekâlâ. Artık kapatmalıyım. Çocukları benim yerime öp. Babalarının onları çok sevdiğini söyle."

Annesi sertçe, "Reenie 'annem, annem' diye tutturdu," dedikten sonra telefonu kapadı.

Rich birkaç saniye başını kaldırıp Scott'a bakamadı. Sonra ahizeyi yerine yerleştirdi.

"Zor, biliyorum," dedi Scott, masanın arkasına otururken. "Aileyle konuşmak zordur."

"Hayır," dedi Rich. "Annemle konuşmak zor."

20.00

Didi kızlarının doğumunu anımsadı. Amanda beş yıl önce doğmuş, oldukça güç bir doğum olmuştu. Didi bilincini sık sık yitirdiği için, çok ağnı oluşunun dışında o doğuma ilişkin fazlaca bir şey anımsamıyordu. Sonra doktor, çok güzel bir kız, demişti; Rich ağlamış, Didi de ağlamak istemiş, ama yine kendinden geçtiği için başaramamıştı. Sonra, ona haftalarca gelen bir süre uyumuş, eve dönmüş, biraz daha uyumuş, sonra bir-
- 174 -

den, Amanda bir aylık olmuş, Didi de artık bilincine tam anlamıyla kavuşmuştu.

İrene'nin üç yıl önceki gelişi de pek farklı değildi, tek fark, iki hafta gecikmesi ve doğuma müdahale etmek zorunda kalınmasıydı. Sancılar çok kısa bir sürede şiddetlenmiş, dayanılmaz bir hal almıştı. Bunun üzerine Didi'yi uyuşturdular, o da hiçbir şey hissetmez oldu. Biri it, it diye bağıyordu, sonra

biri bebeği dışan çıkarmak için kamına sertçe bastırđı, az sonra bebeğin başı göründü, hemşire, bak, dedi, bak Didi, işte kafası, dokun ona, bak, son bir ıkınma ve çıkacak. Ama Didi ne bakabildi, ne de dokunabildi. Bebek ıkınca Rich ağladı; bu kez Didi de ağladı -bebeğin kafasına dokunmadığına pişmandı. Ama pişmanlıklar daha sonra geldi. O anda başını eğip hiçbir Şeye bakamazdı. Gözlerini açamıyordu ki.

Ona doğumların nasıl geçtiğini soranlara, anımsamıyorum, derdi. Daha doğrusu, büyük bir kısmında baygın olduğunu. Peki, doğumun nasıl başladığını anımsıyor musun? Evet, diye yanıtlardı Didi. Amanda'da bir tavuğu finna sürmeye hazırlanıyordum, İrene'de ise televizyonda Queen'in bir konserini izli-yordum.

Adam ya da Evelyn için ne diyecekti, peki? Doğum nasıl başladı, Didi? Ah, alıntı bir polis arabasında, hiç tanımadığım bir adamın yanında oturuyordum. Sağ gözüm görmüyordu. Sekiz saattir bir yudum su içmemiştim. Keşke bunları bir yere yazabilseydi. Daha gençken, bekâr ve ocuksuzken, günlük tutardı. Her Şeyi yazardı. Arkadaşlarını, gençliğe ozg özlemleri, gerçek ve düşsel sorunları. Ama sonra gündelik yaşam Didi'yi ele geçirmiş, ona yazacak zaman bırakmamıştı. Elinde, bugünkü düşüncelerini aktaracak, boş bir sayfa olmasını çok isterdi. Doğrusu, çok kısa bir yazı olurdu. Sevgili günlük, yalvanm bebeğim bundan sağ salim kurtulsun. Tek arzum, bebeğimin yaşaması.

Didi sağlam gözüyle camdan dışanya baktı; Lyle dar taşra yolunda yüz yirmi kilometre hızla ilerlemeyi sürdürüyordu. Di-

-175-

di her tümseği hissediyordu.

Nereye gidiyorlardı?

Karnı, mengene gibi buran bir sancıyla yeniden kasıldı. Di-di soluk almamaya, soluk vermemeye, hatta tek bir kasını bile kıpırdatmaya çalıştı. Gözlerini yumdu, kendini daha iyi denetleyebilmek için ellerini kavuşturdu. Doğumla ilgili bir dua anımsamaya çalıştı, beceremedi, onun yerine, aklına gelen ilk duayı okudu: Gndoğumunda Sana sesleniyorum, ama beni duymuyorsun; günbatımında Sana yakanyorum, ama huzur bulamıyorum.

Bu karma değil, diye düşündü, apaçık bir acılıkla. Bu bir ceza değil. Evrensel o de değil. Bu...bu, Didi'nin kırk üç yaşındaki dostunu unutan ve bebeğinin ölmesine göz yuman Tanrı'ydı. Sezaryen sırasında, Leslie'nin kolonunu kesen Tanrı. Bir başka karayolunda, bir başkasını kollamakta olan Tanrı. Eh, aynı anda her yerde bulunamaz elbette. Rich de yle.

Bosna'da ya da Afrika'da Ona Didi'den daha çok gereksinen çocuklar olmalıydı. Öyle olmasaydı, Didi'nin burada, Lyle'in yanında doğurmasına izin verir miydi?

Didi o anda Rich'e Tanrı'dan daha çok güveniyordu, çünkü Rich'in onu aradığını biliyordu. Onu bir saniyede bulabilecek olan Tann ise ne yazık ki başka yöne bakmaktaydı.

Çok alışveriş etmemin, alışverişe bayılmamın cezasını mı çekiyorum? Eh, yleyse bilmende yarar var, diye düşündü Didi öfkeyle, bundan kurtulursam, eskisinden de çok alışverişe çıkacak, acısını çıkarana kadar alışveriş yapacağım -ama kataloglardan.

Didi yeniden dua etmeye başladı, ama yeni bir sancı başlayınca, dua etmeyi kesti. Tanrı bu çiftlik yolunda değildi, gittikleri yerde de yoktu. Lyle'in gittiği yer-

"Eden," dedi Lyle. "Yirmi beş kilometre kaldı."

Eden mi? diye düşündü Didi. Bu da ne demekti Şimdi? Az sonra büyük bir tabela gördü, üzerinde EDEN, 18 km, yazıyordu. Demek Eden'e gidiyoruz?

- 176 -

"Eden neresi?" diye sordu. "Eden, MePin yaşadığı yer," dedi Lyle. "Ya?" dedi Didi. "Karını ziyarete mi gidiyoruz?" "yle," diyerek kestirip attı erkek.

Bir elini zonklayan kaşının üzerinde, bir elini Göbeğin üzerinde tutan Didi irkildi. Beni neden kansına götürüyor? Sapık bir çift mi, yoksa? Didi bu tür insanlar olduğunu duymuştu.

Bir karı-koca gencecik kızları kaçınıyor, eve hapsediyor, şiddet dolu, çirkin bir cinselliğe zorluyor, sonra da öldürüp parçalara ayırıyordu. Daha kısa bir süre önce, buna benzer bir şey okumuştum. Ama olay İngiltere'de olmuştu, Didi de, eh böyle çılgınlıklar hep İngiltere'de olur zaten, diye düşünmüştüm. Bunlar Tann'nın ülkesinde olmaz. Teksas'da. Bizler Tan-n'dan korkan, dindar insanlarız.

Yüreği taş gibi ağırlaşmış, boş, susuz göğsünde deli gibi çarpmaya başlamışa.

Güneşin son alevleri ufukta canlı, kızıl bir kor gibiydi. Hâlâ batıya, Eden'e doğru ilerliyorlardı.

Didi geçirdiği şu son birkaç saati düşündü. Deneseydi, kaçabilir miydi? Koşabilir miydi?

Nereye? Hızla gelen bir arabanın altında kalmak, Lyle tarafından vurulmak için, yolun ortasına mı? Ellerin kamına koydu. Elleri çiziklerle, kahverengi, kurumuş kan lekeleriyle doluydu, ama kaşı artık acımıyordu. Yalnızca kamı. Bir de yüreği.

Didi korkmuyordu. Üzgündü.

Yaşamının ortasında, bir başka yaşam taşırken, Tanrı tarafından terk edilmek, kalbini kırmıştı.

Ölmeyi, bir hiç olmayı kavrayamıyordu, ama yalnız kalmanın ne demek olduğunu çok iyi anlamıştı.

Pekâlâ, diye düşündü, şu anda, hâlâ sağken terk edildiysem, bebeğimle birlikte öldüğüm zaman, beni kim gözeticek? Richie'ye, küçük kızlanma kim kol kanat gelecek? Tann yoksa, nereye gideceğiz? Nereye gidiyoruz? "Eden'den sonra," dedi Lyle, "Mazatlan'a."

- 177 -

Didi'nin içini uçsuz bucaksız bir boşluk, müthiş bir keder kapladı.

Tuhaf, açması sesler çıkarmış olmalı ki, Lyle dönüp ona baktı. "Ne var?" diye sordu.

Didi elleriyle yüzünü sıvazladı, hiçbir yaran olmadı. "Ben sana ne yaptım?" diye fısıldadı. "Sana hiçbir kötülük yapmadım, seni incitmedim. Hayatımda hiç kimseyi incitmedim."

Lyle şu kadarlık etkilenmemişti. "İşte bu çok komik, cici Didi, zira bugüne kadar ben de ilic kimseye hiçbir zarar vermedim," dedi.

"Eh, bugün arayı kapadın ama, öyle değil mi? Hiçbir eksiğin kalmadı."

"Yo, daha yapacak çok şey var," dedi Lyle. Didi içinden, keşke sormasaydım, dedi. Erkek güldü.

Didi düşündü: İki kişinin katili olmasaydı, benim ve bebeğimin yaşamını elinde tutuyor olmasaydı, gerçekten tatlı bir gülüşü var, derdim. Neredeyse hoş bir adama benziyor. Temiz, sessiz, terbiyeli. Ama değildi. Ve her kahkahası, Didi'nin tüylerini diken diken ediyordu.

"Ölüm korkusuna kapıldığını biliyorum, Lyle, bundan eminim," dedi. "Ama inan bana, hâlâ şansın var. Bunu bir düşün. Polis, kocam... onlar seni istemiyor, Lyle. Beni istiyorlar. Onlarla pazarlık et. Onlara beni vereceğini söyle, karşılığında da özgürlüğünü iste."

Lyle içten bir kahkaha paüattı. "Desdemona, benim iyimser kızım; bu durumda elime ne geçecek?"

"Yaşamın," dedi Didi dümdüz bir sesle. Ölümsüz ruhun, diye eklemekten vazgeçti.

"İyi ama, polisin beni serbest bırakmasını isteseydim seni kaçırmazdım, öyle değil mi?"

"İşler sarpa sardı, Lyle. Beklemediğin gelişmeler oldu-" "Her şey düzelecek." "Hayır. Seni yakalayacaklar."

- 178 -

Eğleniyormuş gibi bir hali vardı. "Şu saflığından gerçekten hoşlanmaya başladım. Öyle safsın ki, Bayan Bologna," dedi, parmaklarıyla direksiyonda tempo tutarak. "Öncelikle, bizi asla bulamayacaklar. Göreceksin. İkincisi, yaşamının çok önemli olduğunu sanıyorsun ve yanılıyorsun. Polisler seni geri almak için beni harcarlar mı yani? Sen Amerika Birleşik Devlet-leri'nin Başkanı değilsin. Kocasından başkası için önemi olmayan, sıradan, gebe bir kadınsın -ki, onun için bile yeterince önemli olup olmadığını bilmiyoruz. Bir düşün Didi, gözünün önüne getir: Eve gidiyor ve senin hâlâ bir yerlerde alışveriş yaptığını, güçlkle kazandığı parayı Estee Lauder'in bilmemne-sine yatırdığını düşünüp öfkeden kuduruyor. Evde televizyon izliyor ve 'dur hele, eve bir gelsin, ben ona gösteririm' diye soluyor." Lyle ulurcasına güldü.

Didi karşılık vermedi. Hem bu sözler anlamsız olduğu için, hem de karnındaki kasılma (inilteler dışında) çıkaracağı bütün sesleri kestiği için. Otuz, kırk, elli saniye geçti -sancısı da.

Son sancıdan bu yana kaç dakika geçmişti? On beş? On? Daha az?

Didi bunu düşünmek istemiyordu. "Lyle, sen neden söz ediyorsun? Kocam işe kaşmasaydı, adım haberlerde geçer miydi? Radyoda? O uyarmasaydı, polis beni arar mıydı?"

Hayır, onun Richard'ı onu terk etmezdi. Hayır. Rich kansı-na sırtını dönüp televizyon izlemezdi. Bunu düşünmek, Didi'yi güçlendirdi. "Lyle, sen onların umurunda bile değilsin. Bunu anlayamıyor musun? Onlar beni kurtarmak istiyor. Beni geri alabilmek için seni bırakmaya razı olacaklar."

Didi alaca karanlıkta erkeğin yüz çizgilerini tam seçemiyor-du, ama direksiyona neşeyle vurmaktan vazgeçtiğini gördü. "Hayır," dedi Lyle, kesin bir tavırla. "Seni geri aldıkları takdirde, beni serbest bırakacaklarını söyleyecekler. Ama bunun silme yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz. Sana kavuştukları an, bütün anlaşmalar iptal edilecektir. Olmaz."

Didi onun kendisini bırakmayacağını anlamıştı. Bunu ondan bir daha istemeyecekti.

-179-

"Öyleyse ne tasarladığını söyler misin?" diye sordu. "İkimiz için?"

"Yakında öğrenirsin."

İzerinde 'PFLUGER PARK' yazan bir tabelanın önünden geçtiler. Didi için hiçbir anlamı yoktu, ama yine de ismin tuhafılığı dikkatini çekmişti.

Lyle mırıldandı: "Sabırlı ol, Didi. Sabırlı ol. Geldik sayılır." Sonra, ekledi: "Bu kadar aceleci olma."

Ansızın Didi kendini bir sancının tam ortasında buldu, yine de birkaç sözcük edebildi:

"Ben - ben., aceleci değilim." Soluğunu salıverdi.

Didi'nin bir an önce bir hastaneye gitmesi gerekiyordu. Bir an önce Rich'e kavuşması gerekiyordu. Lyle'dan derhal uzaklaşması gerekiyordu. Dolayısıyla, Lyle ile birlikte bir yerlere yetişmek türünden, hiçbir acelesi yoktu.

Üzerinde 'EDEN'E HOŞ GELDİNİZ, NÜFUS 1597' yazan bir tabelayı geçtiler.

Daha düşük bir hızla, bir süre dümdüz ilerlediler, sonra sağa saptılar. Didi şimdi yolu daha dikkatli süzüyordu. Sokağı, adresi anımsamak istiyordu, ama Lyle'in bir yerleşim bölgesine gider gibi bir hali yoktu. Görünürde ev filan yoktu. Belki de Lyle ile Mel çiftçiydiler.

İ

Sonra Didi, 'EDEN MEZARLIĞI, İLK SOL' yazan bir tabela gör-" dü. Bunun üzerinde durmadı -ta ki Lyle'in sola döndüğünü görünceye kadar.

Korkusu yeni bir sancı tarafından yanda kesildi. Ama korku bir an sonra, iç organlarını pençesine alıverdi. O, otuz saniye, hatta bir dakika sonra bile geçmeyecekti. Korku, yerleşmek üzere gelmişti.

"Tanrım, burada ne işimiz var?" diye sordu cılız bir sesle.

"Buraya kanmı ziyarete geldik," dedi Lyle. Arabayı durdurdu ama motoru çalışır durumda bıraktı, belindeki polis kayışından bir çift kelepçe çıkardı.

"Karın öldü mü?" Didi soluğunu tuttu. Nedense bu sarsıcı, bulanık an, gerçeküstü bir gün geçiriyormuş duygusuna kapıl-

- 180 -

masına neden olmuştu.

"Ellerini uzat," dedi adam.

Gerçekliğe dönüş.

"Lyle, sana hiçbir zarar vermem," diye yalvardı; kımıldamadı, gözüne yaşamının sonuymuş gibi görünen madeni kelepçeye yaklaşmadı. "Yanımdan hiç ayrılmam, söz. Zaten nereye gidebilirim ki? Koşacağımı sanmıyorsun, değil mi?"

Lyle kararmış yüzüyle ona doğru eğildi, ellerini yakaladı. "Bana bilgiçlik taslama, Barcelona," dedi, çelik halkalan onun bileklerine sertçe geçirirken. Didi inledi. İşte şimdi kısıvrak yakalanmıştı. Zincirlenmişti.

Lyle arabadan inmek için arkasını döner dönmez, Didi ellerini kurtarmayı denedi, kıvrandı, çekiştirdi, ama bu yalnızca metal halkaların bileklerine daha da acı verecek biçimde gömülmesine yol açtı. Umursamadı. Böylelikle kelepçelerden kurtulabileceğini bilseydi, başparmaklarını seve seve kopartırdı.

20.05

Bir iskemleye çöken Rich, cep telefonunu kulağına dayamış, odada gezinen Scott'ı izledi.

Bir süre sonra sordu: "Şu USBM'de kaç isim var?"

"Kırk milyon," diye yanıtladı Scott.

"Peki, dosyalarınızda kaç parmak izi var?"

"Yüz yetmiş üç milyon dolaylarında."

Rich soluğunu tuttu. "Şimdi bana kırk milyon isimle yüz yetmiş üç milyon parmak izi arasında, tek bir Luft'u bile saptayamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

- 181 -

"Bir Luft'u kolayca saptayabiliriz," dedi Scott. "Ama Lyle Luft'u, hayır. Karısını da-"

Rich ayağa kalktı. "Scott, sana bir şey soracağım. Telefon rehberini denediniz mi?"

"Ne? Lütfen oturur musun. Sinirlerimi bozuyorsun." Rich onu duymazdan geldi. "Rehber -telefon rehberine baktınız mı?" "Soyadı-"

"Evet, soyadı Luft olanlara. Neden olmasın? Onun dışında her yolu denediğinizi söylemiştin."

Scott başını salladı, ama yine de şerifi çağırdı ve bir telefon rehberi istedi. San Angelo'da Lyle Luft adında biri yoktu, ama ilk adı değişik olan iki Luft vardı. Beş dakika süren iki telefon görüşmesinden sonra Scott hiçbirinin Lyle adında bir akrabası olmadığını öğrendi.

Rich'in hevesinin kırıldığı apaçık ortadaydı. Scott, "Bu kadar üzgün durma, Rich," dedi. "Fena fikir değildi. Bazen sıradan insanlar da-"

"Ne? Parlak fikirler bulabilirler mi?" "Aynen öyle," dedi, masanın ucuna ilişen Scott. Odada volta atmaya sürdüren Rich ansızın durdu. "Dur. Odasını arama emri çıkann mı?"

Scott elini onun omzuna tatlılıkla bastırdı. İki adam bir dakika kadar bakiştılar; birinin gözleri sevecendi, ötekininse umutsuz. Rich geri çekildi.

"Rich, dostum. Bunu üç saat önce yaptık. Dallas'tayken. Unuttun mu, Lopez ile Şef Murphy adamlarını oraya göndermişti."

"Ne bulmuşlar?" diye sordu Rich sabırsızca. "Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. İki katlı bir binada, bir bayandan oda kiralamış. Kadın onun bir istiridye kadar sessiz olduğunu söylemiş; hiç konuğu gelmezmiş, haftalık kirayı -elli dolar- nakit, üstelik tam zamanında ödermiş. Odasında mutfak yokmuş, yalnızca bir buzdolabı. Orayı arayan polis neredeyse hiç eşya bulamamış -yalnızca birkaç dergi. Arabasının yedek

- 182 -

anahtarı, bir de içinde birkaç giysi bulunan, eski püskü bir valiz. Bir-iki havlu."

"Bütün bunlan nasıl öğrendin?"

"Hey, telefonda ne yaptığımı sanıyorsun? Annemle gevezelik ettiğimi mi?"

Rich düşünceliydi. "Honda'yi buldular mı?"

Scott başını hayır anlamında salladı.

Kafasındaki ağırlıktan kurtulmaya çalışan Rich, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Honda neredeyse Lyle orada, öyle mi?"

Scott başıyla doğruladı. "Tıpatıp böyle düşünüyorum."

Rich'in akli hâlâ almıyordu: "Hiç kişisel eşyası olmadan yaşayan biri, nasıl biridir?"

"Bir şeyden ya da bir şeye kaçan biri. Ya da yaşama amacını yitiren biri," dedi Scott. "Yaşamını kredi kartı olmaksızın, vergi iade formlarını doldurmaksızın sürdüren biri." Durakladı. "Hey, aklıma bir şey geldi. Batı Kıyısı'ndaki sosyal güvenliği arayacağım. Bakalım Lyle hiç sosyal güvenlik vergisi ödemiş mi? Belki de ellerinde bizimkinin işverenlerinin bir listesi vardır."

Rich omuzlanın silkti. "Milli Vergi Bürosu'nda bu tür bir kayıt yok. Neden Sosyal Güvenlik'te olsun ki? Belki de yaşamı boyunca hiç sigortalı olmadı? Belki de hiç çalışmadı? Her neyse, yine de ara. Kaybedecek neyimiz var ki?"

"Haklısın," dedi Scott. "TRW ya da kredi işlerine bakan herhangi bir kuruluş bize soyadı Luft olan ve Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayan bütün kadınların listesini verebilir mi dersin?"

"Yalnızca Teksas'ta yaşayanlann," dedi Rich somurtarak. Bunun boş bir çaba olacağını biliyordu.

Scott sonraki on dakikayı telefonda geçirdi; Teksas'm batısında, gökyüzünde zikzaklar çizerek gezinen ve 538 numaralı devriye arabasını arayan helikopterlerden biriyle görüştü.

Sonra da, Sosyal Güvenlik Bürosu ve TRW ile. Sayısız - 183 -

bağlantısı vardı. Her yöredeki en iyi, en yetkin kişilere ulaşabiliyordu, ayrıca FBI'nın bütün Teksas şubeleri de emrin-deydi.

Tek sorun, Lyle Luft ile Didi'nin, yeryüzünden silinip giden bir polis arabasında olmaları ve Federal Soruşturma Bü-rosu'nun Luft'un hedefinden de, amacından da habersiz oluşuydu. Bunca saatlik aramaya karşın, Rich kendini Didi'ye yaklaşmış hissetmiyordu. Kendini bir boşluğun ortasında hissediyordu, üstelik güneş hızla batıyordu. Rich saatine baktı: 20.15.

Scott ahizeyi fırlattı, doğruldu. "Bir şey yakaladık."

Rich haykırdı: "Arabayı mı buldunuz?"

Scott başını salladı: "Hayır. Ama gidiyoruz. Hadi." Coca-Cola'sını içip bitirdi, teneke kutuyu çöp sepetine attı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Abilene."

Karakolun arkasındaki araba parkına koştular; helikopter onları bekliyor, dönen pervanesi havaya toz zerrecikleri savuruyordu.

"Abilene'de ne var?"

"Bin hadi; yolda anlatırım."

Havalanınca, Rich şöyle dedi: "En iyi sohbetlerimizi hep burada yaptık...hiçliğe doğru yol alırken."

"Sohbetlerimiz o kadar da iyi sayılmazdı, Rich."

Rich ona hak verdi. "Abilene'de ne var?"

"Lyle Luft'un geçmişi. Kendisinin de orada olma olasılığı hayli yüksek."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Sosyal Güvenlik Bürosu bana Lyle Luft adında birinin vergisini Teksas'taki Abilene'in sekiz değişik noktasında ödediğini söyledi -1964 yılından bugüne kadar."

"1964 mü?" Rich hesap yapmayı denedi, başaramadı. "Bizim Lyle 1964'de doğmuş muydu?"

"Hayır. Bence bu Luft, onun babası."

- 184-

Rich heyecanlanmıştı; elleri titriyordu. "Baba Lyle Luft'un Abilene'deki adresi belli mi?"

"Elbette. Biz de oraya gidiyoruz."

Rich düşündü: 'Rehberdeki beyaz sayfalar bu bilgiyi bize verebilirdi.'

Scott pişmanlıkla gülümsedi. "Haklıydın, Rich. Ama Teksas'taki bütün telefon kayıtlarını incelemek bize ne kadar süreye mal olurdu dersin?"

"Beş dakikaya," diye yanıtladı Rich.

Amacı Scott'ı iğnelemek değildi. İş yine aynı noktaya varmıştı: O bir amatördü, sorulardan herhangi birine bir yanıt bulabileceğine ihtimal verilmiyordu. Onlarsa FBI idi.

Onlardan beklenen şey, Rich'in kansını bulmalanydı. Birden, onların asıl amacının Lyle'ı yakalamak olduğunu anımsadı. Didi bir ayrıntıydı. Bir an için, Scott'a karşı eski düşmanca duygulan canlandı; ama Scott onun tek yandaşydı.

"Scott," dedi, helikopterin camından dışarıya bakarak, "ne zamandır bu iştesia?"

"On iki yıldır," dedi Scott. "Hukuk fakültesini bitirir bitirmez FBI'ya girdim. İlk ve son işyerim."

"Kann var mı? Çocukların?"

"Boşandım. Bir oğlum var." Scott durgunlaştı. "Ok-lahoma'da yaşıyorlar. Oğlum ayda bir kez ve bazı tatillerde görüyorum. Çalışmıyorsam, elbette."

"FBI senin yaşamın olmuş," dedi Rich.

Scott başıyla onayladı. "FBI benim yaşamım."

"Öyleyse, nasıl oluyor da bana yanıt veremiyorsun?"

"İstediğin yanıtlar nedir, Rich?"

"Bana bu işin sonunun tatlıya bağlanacağını söyle."

Scott bir süre sustu. Sonunda, "Bu işin sonu tatlıya bağlanacak," dedi.

"Yalan söylüyorsun." Rich koltuğunda geriye yaslandı. Omuzu Scott'ın omzuna değiyordu. Dönüp Scott'a bakamıyordu.

Tannm, sevgili Tannm, dedi içinden, sana söz veriyorum,

-185-

bundan sonra Didi'nin değerini çok iyi bileceğim. Bir daha bana, gebe karnımı yeterince sık okşamıyorsun, demesine gerek kalmayacak. Onu kurtarırsan, ellerimi karnından bir daha hiç ekmeyeceğim. Ona dokunacak, onu okşayacak, bebeğimin tekmelerini hissedeceğim. Göğüslerini, göbeğini öpecek, bebeği duymak için kulağımı Didi'nin karnına dayayacağım. Bunların hiğbirini benden istemesine fırsat vermeyeceğim. Evet, fena bir koca sayılmazdım, ama o kusursuz bir eğti. Bir daha onu asla elde bir _ saymayacak, her an yitirecekmiğ gibi üzerine titreyeceğim; yeter ki-Rich yüzünü Scott'tan uzağa, doğuya çevirdi; Scott'ın gözlerini görmesini istemiyordu. Zaman Didi için hızla tükeniyordu. Güneş karanlığın çevresinde dolanıp duruyordu.

"Scott," diye başladı, hüüzün dolu, kmk bir sesle. "Söylesene, bir adam neden benim karımı kaınr?" Scott sesini çıkarmadı.

"Sen bu tipleri tanıyor olmalısın. Karımı para için kaçır-madığım biliyoruz, öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Scott. "Öte yandan, pırlanta yüzüğü sattı."

"Evet," dedi Rich. "Ama bu çok gülünç olurdu. Karımı bin beş yüz papel için kaırmığ olamaz."

"Haklısın." Scott duraladı. "Gerçekten gülünç olurdu."

"Uluslararası bir terörist olmadığını biliyoruz. Karımı, Libyalı dostlarını Türk hapishanelerinden kurtarmak için kaçınmadı."

"Doğru. Böyle bir olasılık söz konusu bile değil."

"Karımın eski kocası ya da eski sevgilisi olmadığını da biliyoruz; dolayısıyla Didi'yi ona yeniden sahip olmak için kaçır-madı."

"Evet. Tam anlamıyla bir yabancı olduğundan eminiz."

"Eh, geriye ne kalıyor peki?"

"Yılda bir düzine kadar kadın, kaçırma olayına karışıyor; amalan da yeni doğmuğ bir bebeğe sahip olmak. Hemşire kılığına bürünüyor, hastanelere girip bebekleri alıyorlar."

Rich fena halde huzursuz olmuştu. "İyi ama biz bir las-

- 186-

tanede değiliz. Evet, başka ne gibi olasılıklar var?"

"Fazla bir olasılık yok."

"Yine de söyle. Ne?"

Scott onu hemen yanıtlamadı. Sonra, "Hadi ama, Rich," dedi, bulutlara bakarak. "Başka bir olasılık kalmadı. Bir ruh hastası olmasının ve karını çılgınca bir nedenle kaırmığ olmasının dışında."

20.40

Didi, Lyle'in emrine uyup arabadan indi. Güneş çoktan batmıştı, ama alaca karanlıkta bir patika ile mezar taşlanın görebiliyordu. Onların arkasında küçük bir orman vardı. Lyle motoru durdurmuş ama farlan açık bırakmıştı; farlar çakıl taşı döşeli yürüyüş yolunu aydınlatıyordu.

"Karın öldü mü?" diye sordu Didi, soluğunu bırakarak. Yeni bir sancı başlamıştı; bükülen bacaklarının üzerinde durabilmek için kendini zorladı.

"Ne kadar da zekisin, cici Didi. Çok zeki," dedi Lyle, onun kolunu tutarken. Kelepelerin altından Göbeğe uzandı, okşadı; Didi elinde olmadan ürperdi. Komikti, ama doğum sancıla- nna hiç kıpırdamadan katlanabilirken, Lyle'in tek bir dokunuşu bile yerinden sıçramasına yetiyordu. Bu adam midesini bu-landırıyordu ve Didi onun da bunu çok iyi bildiğinin farkındaydı.

Küçük bir mezarın başına geldiler. Farların ışığından uzaklaşmığ olmalanna karşın, Didi mezar taşıdaki yazıyı okuyabildi: MELANİE LUFT, LYLE'IN KARISI, LYLE'IN ANNESİ, 1971-1998.

- 187

Onun hemen yanında daha küçük, minicik bir mezar taşı vardı. LYLE LUFT III, MELANİE İLE LYLE'IN OğLU, 14 Mayıs 1998-17 Mayıs 1998.

Didi soluğunu tutuverdi. İki büküm olmak istedi. Kelepçeli elleri sıkılmığ, iki yumruk olmuştu; önündeki küçük mezarda yatan minik ruh için kısa bir dua okudu.

Zavallı Lyle, diye düşündü.

Konuşmadılar. Didi ansızın bastıran sancının geçmesini sessizce bekledi, sağlam gözünü de yumdu.

Başı öne eğikti; yanı-başındaki Lyle'm hıçkınıkları duyabiliyordu.

Lyle acılıydı. Ve acısına sessizce katlanmaya niyeti yoktu.

Ya da tek başına.

"Sana olardan anlatacağım."

"Önemli değil, Lyle," diye fısıldadı Didi. "Anlatmak zorunda değilsin." Gözyaşları yanaklarından yuvarlanıyordu. Tuz derisine iğne gibi batıyordu.

"Hayır, anlatmak istiyorum. Mel gebeydi; bu temmuzda ilk çocuğumuzu bekliyorduk. Ama mayısta bir sorun çıktı. Ona gebeyken sigara içmemesini söylemişim, ama o kendinden öyle emindi ki. Daha çok süt içmesini söyledim; sütlü gıdalar beş para etmez, dedi. Ispanak daha yararlıymış, falan filan. Ve doğum tam üç ay erken başladı. Nedenini kimse anlayamadı." Burnunu gürültüyle çekti.

Didi'nin içinden uzanıp onun yüzünü kurulamak geçti.

"Âcil bir sezaryenden sonra, bebek dayandı, ama Mel toparlanamadı. Kanamayı durduramadılar. Kan kaybından ölüyordu, ama bütün o büyük, ünlü doktorlar-" Bir an durdu.

Sonra, ağlamaklı sesiyle sözünü sürdürdü: "Evet, bütün o orospu çocuklarının elinden hiçbir şey gelmedi. Hiçbir şey yapamadılar. Aklın alıyor mu? Onca yıl oku, sonra da bir bok ya-pama."

Yüreğindeki sızı biraz azalınca, Didi ona hiç bakmadan mırıldandı: "Çok üzüldüm, Lyle-"

"Evet, kanm öldü."

- 188-

Melanie için çok kötü, diye düşündü Didi. Ve benim için.

Tanımadığım bir kadının benden yüzlerce kilometre ötede ölmesi, benim için ne şanssızlık.

O öldü, bense şöyle ya da böyle buradayım ve onun mezarına bakıyorum.

"Evet, kan kaybından öldü," diye yineledi Lyle. "Ona otopsi yaptılar ve adını bilmediğim bir şeyi olduğunu söylediler -doğum sonrası hemofili, türünden bir şey. Bütün Birleşik Devletler'de yalnızca üç kadının başına gelen bir boklukmuş." İnledi.

Dört, diye düşündü Didi. Aynı şey bana da oluyor. Sigara içmedim. Bol bol süt içtim. Ama işte aynısı bana da oluyor.

Didi ona bebeği sormayı bir türlü göze alamıyordu. Sorması da gerekmedi.

Sesi, acı dolu hıçkırıklarla kesilen Lyle, sürdürdü. "Bebeğe gelince... o., o yalnız kalınca... başaramadı."

Didi güçlükle fısıldayabildi: "Gerçekten çok üzüldüm, Lyle." "Çok...çok küçüktü. Yaşama şansının olmadığını söylediler... Öyle., öyle minikti ki. Bebeğim -minik oğlum... boyu bir kanş bile değildi."

"Çok üzüldüm, Lyle," diye yineledi Didi boğulurcasına. Erkek ona döndü; acı yüzünü ezmiş, çarpıtmıştı. "Onu avuçlarımın arasına aldım. Onu alıp götürmelerinden önce, ölü oğlumu ellerimin arasında tuttum."

Didi yumuşacık bir sesle dua etmeye başladı: "Yüce Tan-nm; bilgeliğini asla kavrayamadığımız, ulu Tanrım, merhametini Lyle'dan esirgeme. Bu acıya metanetle göğüs germesine yardım et; kaybının aklını başından almasına izin verme-" Lyle onun sözünü kesti: "Çok geç." Didi dua etmeyi kesti.

"Onu buraya gömdük. Sonra, Dallas'a taşındım. Orada kimseyi tanı mıyordum. Ortadan yok olmak istiyordum. Ölmek istiyordum."

Didi'nin başı hâlâ öne eğikti; içinden sordu: Neden ölme-

- 189-

din peki? Şu anda evde, çocuklarıma kitap okuyor olurdum; seninle Teksas'taki Eden mezarlığında değil.

"Ama yapamadım," diye ekledi Lyle. "Ben intiharcı bir tip değilim"

"Ya?" dedi Didi, dalgın.

Yan yana duruyorlardı; her ikisinin de eli kolu bağlanmıştı: Didi madeni kelepçeler, Lyle ise kederi tarafından.

Didi kelepçeleri sertçe çekiştirdi; bir eli neredeyse kurtuluyordu. Çevremi genç, kızgın boğalar sarmış,- çeneleri ardına kadar açık - kükreyen, yırtıcı aslanlar gibi. Bir köpek sürüsü çevremde halkalamıyor, halkayı gittikçe daraltıyor; ellerimi, ayaklarımı ısıyor, etimi parçalıyorlar. Kemiklerimi tek tek sayabiliyorum.

Neredeyse, az kaldı gibi sözcükler ne zaman anlamsızdı? Bir mayına basıldığında ya da bir gebelikte. Burada da önemsizdi: Az kaldı elini kurtarıyordu. Elini kelepçeden kurtarması demek, derisinin üst tabakasının olduğu gibi sıyrılması demektir. Olsun; Didi için fark etmezdi.

Peki sonra?

Sonra, koşardı.

Evet.

Koşardı. Nereye? Telsizi çalışmayan devriye arabasına. Sonra? Sonra, camı indirip bağırırdı: "Hadi Lyle, gidelim!"

Belki de kelepçeleri adamın kafasına indirirdi.

Ama ona zarar vermek istemiyordu. Lyle'in canı yeterince yanmıştı.

Yalnızca özgür olmak istiyorum. Tek istediğim bu. Kendimi bir hastaneye atmak istiyorum. En azından bir karakola; polislerden biri bebeğimi doğurmama yardım edebilir.

Bebeğimi ve kendimi bu mezarlıktan bir an önce kurtarmalıyım.

Ayakta durmak Didi için çok güçleşmişti; yeni bir kasılma bacaklarını büküyordu.

Hadi, koş bakalım.

Sancılar gebe bir kadına koşma şansı tanır mıydı? Bebek,

- 190-

hey, durun, henüz gelmiyorum, der miydi? Annem koşuyor; o böyle akşam karanlığında, bir mezarlıkta koşarken doğamam.

Acaba Lyle doğuma yardım eder mi, diye düşündü.

Ona doğumun başladığını söyleseydi, belki de Didi'ye acırdı. İnsan doğasından hâlâ umudunu kesmemiş olmanın verdiği cesaretle, acının geçmesini bekledikten sonra, dikkatle konuştu: "Lyle, yitirdiklerin için gerçekten çok üzgünüm. İnan. Çok, çok üzuldüm. Senin adına kendimi çok kötü hissediyorum." Her sözcüğü doğruyd.

Bunun üzerine Lyle şöyle dedi: "Sana Mazatlan'ı anlatmış mıydım, Didi? Mel ile birlikte, arabayla oraya gitmiştik. Aslında hedefimiz Acapulco idi, ama arabamız bozuldu."

Bunları dinlemek zorunda mıyım?

"Beni sonuna kadar dinlemeni istiyorum, Didi. Bu çok önemli. Mel ile bunu bir şanssızlık olarak gördük. Oysa değildi. Çünkü Mazatlan'da bir gün geçirmek bize bütün planlarımızı, Acapulco'ya gitmeyi, oradan Yucatan'a geçip piramitleri görmeyi filan unutturdu. Mazatlan'da bir gün kaldıktan sonra, artık başka bir şey görmek istemiyorduk." Sırtı Didi'ye dönüktü. Dizlerinin üzerine çömeldi. "Bir tahta sıraya oturduk, taze balık yedik. Tezgâhlarda satılan meyvelerden aldık, gece olunca kahve içtik, dürüme sarılı, kızarmış tavuk yedik."

Didi usul usul geri çekildi. Lyle kendinden geçmiş gibiydi. Konuşmaya devam ettiği sürece, Didi arabaya kadar geri geri gidebilirdi.

Peki, sonra? Arabayı nasıl çalıştıracaktı? Bujilere tükürüp, avuçlarının arasında ovalayarak mı? Yoksa büyü yaparak mı? Didi'nin büyü yapma gücü olsaydı, bunu kesinlikle şu salak arabayı çalıştırmak için kullanmazdı.

"Arabayı ertesi gün onardılar," diye sürdürdü Lyle sözünü. "Ama biz oradan ayrılmadık. İşin doğrusu, Teksas'a dönmeye karar verinceye kadar arabayı tamirciden almaya bile niyetimiz yoktu." Didi ile değil, mezar taşıyla konuşuyordu. Didi geriye doğru birkaç adım daha attı. "Hasır şapka yapan, yaşlı bir ada-

- 191 -

mı seyredişimizi anımsıyorum. "

Lyle hafifçe güldü, ona doğru döndü; Didi taş kesildi, açılmış gözlerini erkeğe dikti.

"Nereye gidiyorsun, Didi?"

"Hiçbir yere, Lyle."

"Evet. Haklısın. Hiçbir yere." Dikkatle ona bakıyordu, ama yerinden kıpırdamadı. "Birkaç dakika öncesine göre benden oldukça uzaklaşmış gibisin. Yoksa yanılıyor muyum?"

Didi öne doğru bir-iki adım attı.

"Ne oldu? Öykümden hoşlanmadın mı?"

"Yo, bayıldım," dedi Didi. "Söylesene, şu Mazatlan çok mu güzeldi?"

"Güzel mi? Balayındaydık. Bence güzel olan, kanımdı. Güneş güzeldi, okyanus da. Galiba Mazatlan da güzeldi. Çocuklar için hârika bir yer. Nefis kumsalları var. Suyu ılık. Kumsalda oynayan bir sürü çocuk gördük."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Didi.

"Kendi gözünle görmek istemez miydin?"

Didi ne yanıt vereceğini bilemedi.

Evet?

Hayır?

Kafasındaki onca düşünceye kıyasla Mazatlan o kadar da önemli değildi.

Erkeğin ona yeniden sırtını dönüp, gözlerini Melanie'nin mezana dikmesine karşın, Didi yerinden kıpırdamayı göze alamadı.

"Mel ile tanıştığım günü hiç unutmadım. Abilene'de, bir bardaydık, yanında bir adam vardı. Çok sıcak bir kadın olduğunu düşündüm; bilirsin işte, ateşli. O geceyi benimle geçirdi," dedi Lyle gururla.

"Herifle kavga etmiştik. Mel ön dişleri olmayan biriyle daha fazla takılmak istemedi."

Didi, umarım dönüp bakmaz ve kasılıp kalmış yüzümü görmez, diye düşündü.

"Kocanla tanıştığın günü anımsıyor musun?" diye sordu Lyle.

- 192-

"Ah - evet," diye kekeledi.

Bir günü geri getirme şansım olsaydı, diye düşündü, kocamla tanıştığım günü seçerdim. Yeni patronumdu; beni öğle yemeğine davet etti. Bütün öğleden sonrayı birlikte geçirdik ve ben o günden sonra başka birisiyle çıkmayacağımı anladım. İşte, geri almak istediğim an, bu. Onunla geçireceğim yaşamın başlangıcı.

"Mazatlan'daki kum serin," dedi Lyle mezar taşına. "Öyle değil mi, Mel? Çocukların ayağı yanmaz. Çıplak ayak koşabilirler. Mazatlan'da öyle mutluyduk ki."

Didi bekledi.

Ah, aman Tanrım.

Birden, adamın asıl isteğinin bu olabileceğini kavramıştı: Didi'yi Mazatlan'a götürmek.

Bağırsaklarına bir yumruk yemiş gibi oldu. Tanrım, yardım et bana. Beni zorla götürebilir mi?

Aklından neler geçiyor?

"Tek arzum, sonsuza kadar Mazatlan'da yaşamak," dedi Lyle hüzünlü bir sesle. "Sonsuz bir günbatımı, ılık bir hava. Sokaklarda tişörtlerimizle gezinmek çok hoş olacak."

Tişörtlerimiz mi?

"Ve şortla," diye sürdürdü Lyle. "Araba yok. Açık havada yenen tortillalar, içilen margaritalar. Sarhoş oluncaya kadar tekila içmek, yürümek, yürümek, ayaklarının altındaki Mazatlan'ı hissetmek. Oraya vuruldum. Onu geri istiyorum."

Ben de yaşamımı geri istiyorum, dedi Didi içinden. Seninle karşılaşmadan önceki yaşamımı.

"Ama her şey değişti," dedi Lyle.

Didi başıyla doğruladı, ama erkek ona bakmıyordu.

"Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Didi onayladı.

"Ölüm insana işte bunu yapıyor," dedi Lyle. "Yaşamını ezip un ufak ediyor, bağırsaklarını yere döküyor."

Didi usulca konuştu: "Eğil, bağırsaklarını yerden topla, yeniden içine sok, karnını dik ve yoluna devam et."

- 193 -

"Senin için söylemesi kolay, cici Didi. Tehlikeden uzak bir yaşam sürmüştün."

Bu adam deli, tamam mı? İşte yanlışlık burada, bense bunu düzeltemem. Her şey olabilir.

Olmuştu da zaten. Güzel, kusursuz bir günün ortasında ka-çınılmıştı. Ve adamın deli olduğunu saatler sonra, Mazatlan'ı dinleyince, daha yeni fark ediyordu, öyle mi? Belki de pek hızlı bir kadın değilim, diye düşündü.

Lyle başını salladı. "Ben deli değilim, Didi. Her ne kadar öyle görünüyorsam da, deli değilim. Yalnızca acıdan çıldırmak üzereyim."

"Elbette Lyle," diye atıldı Didi. "Öyle bir şey demedim."

"Aklından geçeni anlamam için bana bir şey söylemen gerekmiyor." Bunları söylerken kadına döndü; Didi alaca karanlıkta onun tabancasına uzandığına yemin edebilirdi. Göğsünde bir cam patlamış duygusuna kapıldı. İki yana sallandı.

Ama erkek tabancasına uzanmadı. Onu öldürmedi.

"O iyi bir eşti," dedi Lyle; elini yüreğine dayadı. "Senden daha iyi bir eşti." Didi inanamayan gözlerle ona bakıyordu. "Evet, öyle. Daha iyi bir eş. Senin on katın ederdi," diye ekledi acımasızca. "Ağır paketleri taşımaya asla yeltenmezdi."

Didi sersem sersem yineledi: "Paketler-"

"Hep parasızdık, ama o hiç yakınmadı. Bir kere bile. Ayrıca, bir alışveriş merkezine gidip, karnımızı doyurmamız için gereken parayı makyaj malzemesi ya da iççamaşın türünden ıvır zıvıra harcamazdı." Aklına bir şey gelmiş gibi, ansızın sustu.

Didi mırıldandı. "Belki de bütün parayı içkiye ve sigaraya harcamakla meşgul olduğu içindir."

"Ne dedin?"

"Hiç, hiçbir şey," dedi Didi çabucak. "Bebek için hazırlık yapmakla meşguldü herhalde, dedim."

Erkek onu kuşkuyla süzdü. "Çok uzaktasın. Yaklaş biraz."

Didi duraksayarak yaklaştı.

"Victoria's Secret dükkânından ne aldın, Didi?"

-194-

Didi sabahki olaylan artık anımsayamıyordu; sustu. Oturması gerekiyordu. Arabaya geri dönmesi gerekiyordu.

"Evet, ne satın aldın?" diye sordu bir kez daha.

"Bilmiyorum, Lyle. Hastane için bir şeyler."

"Hastane mi?" Anlayamamış gibiydi.

"Bebeğin doğumu için," dedi Didi cılız bir sesle. Şu an, bebeği zamanından önce doğuracağını söylemek için uygun muydu? Ya da onu bırakmasını bir kez daha rica etmek için? Alı Lyle, lütfen beni bırak, lütfen, kimseye söylemem, söz veriyorum, yemin ediyorum. Bırak da gideyim, çünkü doğurmak üzereyim.

Lyle'in o küçük yüreğinde ansızın bir merhamet yeşerir iniydi? Öte yandan, Didi'nin gebeliğini şu kadarlık umursama-mış, ona bütün gün içecek hiçbir şey vermemiştir. Yüzünden fıskıran kana aldırılmamıştı; şimdi, doğurmak üzere olduğunu duyunca neden kendini kötü hissedecekti ki?

Didi'nin insan doğasına duyduğu inanç donuklaştı. Birden Lyle ona gülümsedi.

Yüzünde sıcak ve açık bir anlamla, onu evindeki Noel yemeğine buyur eder gibi, yansız bir sesle konuştu: "Hastaneye gidecek değilsin, benim güzel Barselona'm, balayına çıkan Bo-logna'm, hamile Desdemona'm. Sana hastane yok." Didi geriye doğru sendeledi ve kışkırttu yere oturdu. Adam onu tutmak için kılını bile kıpırdatmamıştı. Toprağa oturdu, Lyle ise yüzündeki kâğıtsı gülümsemeyle onu seyretti. Başını kaldırıp polis arabasının farlarının aydınlığında duran erkeğe baktı, kendi kendine sordu: Nedir bu? Yaşamımın sona erdiği yer burası mı? Bir çılgılık attı.

Didi dizlerinin üzerindeydi, karnı zonkluyordu, ellerini göğsünde kavuşturmuş, erkeğe bakıyor ve çılgılık atıyordu. Lyle onun yanına geldi, kolundan çekip ayağa kaldırdı; Didi hâlâ bağırıyordu. Lyle onu sarsmaya başladı, bunun üzerine Didi'nin karnına yeni bir sancı saplandı. Bu seferki sancının Didi'nin imdadına yettiği söylenebilirdi. Kıvrınmak, erkeğin

-195-

kollarından kurtulmak için debelenmek, onun suratına karşı haykırmak için Didi'ye güç vermişti.

Erkek tek bir tokatla onu susturdu; kadının yüzündeki susturma düğmesine basmıştı sanki. Pop! Ve sessizlik. Yalnızca cırcır böceklerinin ve Didi'nin soluk sesleri.

Sonunda kadını bıraktı, o da yeniden toprağa çöktü.

Lyle onun karşısına diz çöktü. "İstediğin kadar bağır. Burada ölülerden başkası yok."

Sonra, güldü.

Bu kahkahadaki şiddet Didi'yi sersemletti.

Lyle büyük bir dikkatle onun yüzüne bakıyordu. "Bağırıyorsun, çığlıklar atıyorsun, bana direniyorsun, vuruyorsun, Tanrı'-ya yakanyorsun, ama gelen giden yok." Güçlkle doğruldu, kansının mezarının çevresinde delice bir dansla dönmeye başladı. Didi'ye karısının ve oğlunun mezarlarının üzerinde dans ediyormuş gibi geldi.

"Bütün yaşamın boyunca iyi biri oldun," diye sürdürdü sözünü; bedeni sürekli bir devinimle seğirip duruyordu. "Dürüstsün, çalmazsın, kimseyi incitmezsin, sonra bir gün, Tann'dan neredeyse ilk kez yardım istersin. Yaşamın boyunca yaptığın onca iyiliğe karşılık sana yardım etmesi için yalvarırsın; o tatsız tuzsuz yaşamında ilk kez gerçekten yardıma muhtaç du-rumdasmdır, başın derttedir, ama kimse sana yardım etmez. Nedenini biliyor musun? Sana neden kimsenin yardım etmediğini biliyor musun, cici Didi?"

"Hayır," dedi Didi; sesini kendisi bile zor duyabiliyordu.

"Neden?"

"Çünkü kimse umursamaz! Kimse aldırmaz. Bazen iyi insanların başına kötü şeyler gelir, ama bu yanlışlığı düzeltmek için kimse, hiç kimse kılını bile kıpırdatmaz."

Dizüstü duran Didi yerde kendini çok savunmasız hissediyordu; devin karşısındaki cüce gibi. Öte yandan, ağırlığını bacaklarından kurtardığına memnundu. Ani ve güçlü bir sancı başını döndürdü; öyle güçlüydü ki, yüreğindeki dehşeti bir dakikalığına bastırdı. Didi bunun için minnet duydu, ama bu bir

- 196 -

dakika çok çabuk sona erdi.

Bu arada alaca karanlık yerini mutlak bir karanlığa bırakmıştı.

Didi toprağa doğru eğildi. Katılaşan kanın kapattığı bir gözü, zonklayan öleki gözü yüzünden doğru dürüst göremiyor-du, yine de bir taş, bir sopa aramaya koyuldu -ne olursa.

Hiçbir şey yoktu; yalnızca toprak, biraz da çakıl taşı. Yerden bir avuç dolusu toprak aldı.

Lyle yanına gelince, doğrulmaya çalıştı. Bu arada avcunda-ki kum parmaklarının arasından azar azar kaydı, yere döküldü.

"Neden yerdesin, Didi?" diye sordu erkek yavaşça. "Karım için dua mı ediyorsun?"

Didi kalkmaya çalıştı. "Hayır, Lyle," dedi. "Artık etmiyorum. Şimdi kendim için dua ediyorum."

Lyle onun karşısına çömeldi. "Kimse seni duyamaz, Didi," dedi; Didi'ye neredeyse sevecen gelen bir sesle. "Bu kadar üzülme. Beni de duyan olmamıştı. Karımı da duymadılar. Bebeğimi de."

Yüz yüzeydiler; Didi dizlerinin ve ellerinin üzerindeydi, erkeğin yardımı olmaksızın ayağa kalkamazdı.

Lyle onun otuz-kırk santim karşısında, çömelmiş durumdaydı; gözlerinin içine bakıyordu. Didi

gözlerini yerden kaldırdı, avcunda kalan kumu hâlâ sıkı sıkı tutarak adamın yüzüne baktı. Gözleri duru ve üzgündü. Ağız hafif aralık, soluklan sığıdı.

Boğucu bir geceydi. Arabadan yayılan ışık havanın ısını daha da artırıyordu sanki.

Didi avcundaki kumu ona fırlattı, ama kelepçeler hızını kesmişti. Lyle onun fırlattığı kumu tükürdü.

Dizlerinin üzerinde sürünerek Didi'ye yaklaştı, uzandı, yüzünü yakaladı ve dudaklarından sertçe, kabaca öptü. Didi bedenini geriye doğru elinden geldiğince büktü -adam onu bı-raksaydı, sırt üstü yere devrilebilirdi- ama yüzünü kurtarmayı başaramadı.

Sonunda Lyle hafifçe geriye çekildi; yüzleri şimdi birbirinden birkaç santim uzaktaydı.

-197-

Yıldızlann, ayın aydınlattığı gökyüzüne bakıp, "Tann nerede, Didi?" diye sordu. "İşte buradayız, açık arazide, mezarlığın ortasında. Gönlünce bağır, seslen Ona. İyi ama, O nerede? Burada, ölülerin arasında değil; öyleyse nerede?"

"Tanrı'nın yardımına ihtiyacım yok, Lyle. Senin yardımına ihtiyacım var. Beni ayağa kaldırmana, arabaya bindirmene, en yakın otoyola çıkmama ve beni yolun kıyısında bırakmana ihtiyacım var-" Lyle onu gülümseyerek susturdu: "Sağ mı, ölü mü? Ha, Didi?"

"Sağ, Lyle, sağ! Yaşayan, canlı bir varlık olduğumu unutmamalısın. Beni bir insan olarak görmeli, canımı yakmaya son vermelisin." Erkeğin sözünü kesmediğini görünce, konuşmayı sürdürdü. Sesi giderek yükseldi, tizleşti; sonunda sızlanmaya, inlemeye başladı; ellerini Göbeğe sıkıca bastırdı. Çektiği acıyı Lyle'in görmesini istemiyordu. "Ben sana hiçbir şey yapmadım, Lyle. Hiçbir şey. Bana ihtiyacın olduğunda sana sırt çevirmedim, kanna zarar vermedim, bebeğini incitmedim-"

"Kendininkini incittin ama," dedi, "bütün o kahrolası çantaları taşıyarak."

"Bebeğin canını acıtmadım!" diye haykırdı, kendi canını acıtarak.

Aynı anda, sancı geçti. Didi daha sakın bir sesle konuştu: "Bebeğe zarar vermiyordum. Yürüyüş yapmak ya da koşmak ne kadar zarar verirse, o kadar. Tuğla taşıımıyordum, çocukla-nma aldığım oyuncaktan taşıyordum. Gayet iyiydim, Lyle; bebeğim de öyle."

Durakladı. "Sen ortaya çıkıncaya kadar ikimiz de çok iyiydik."

"İyi değildin, Didi. İyi olduğunu sanıyordun. Pekâlâ, bir an iyiydin, bir an sonraysa iyi değildin. İşte hayat böyledir. Yazgı da. İkisi de önceden tahmin edilemeyen şeyler, öyle değil mi?" "Lyle, önceden tahmin edilemeyen şeyler onlar değil. Sensin. Ansızın yaşamıma girmeseydin, çok güzel bir gün geçirecektim."

- 198-

"Ama yaşamına girdim," dedi erkek. "Yaşamına girdim, sen de o koca göbeğinle benim yaşamıma girdin." Kınlan sesini denetlemek için bir an sustu. "Ölüm yaşamıma girdi. Onu ben davet etmedim, gelmesini istemedim. Kanm pazar ayınlarını kaçırmamaya çalışırdı-"

Didi içinden onun cümlesini tamamladı: Akşamdan kalma değilse, elbette.

"Elindeki son lokmayı, Abilene'de karşısına çıkan ilk evsiz serseriye verirdi. Hiç ağgözlülük etmedi, hiçbir şey için 'isterim' diye tutturmadı, ama ölüm hem onun hem de benim yaşamıma dalıverdi." Şimdi açık açık ağlıyordu.

Didi kendine karşı -belki de kendi yüzünden- Lyle'a yine acımaya başlamışa. Boğazına bir şey, bir acıma baloncuğu tıkanı, sonra da büyük bir yankıyla patladı.

Lyle onun karşısına, yere çökmüştü. Didi olanca gücünü topladı, emekler durumdan kurtuldu; şimdi dizlerinin üzerindeydi. Karşısındaki adam bir çocuk gibi ağlıyor, kırık kalbiyle büyük bir acı çekiyordu. Öyle yalnız, öyle savunmasız, öyle yitik bir hali vardı ki.

Didi eğildi, kelepçeli ellerini uzattı, onun başına şefkatle dokundu. "Gececek, Lyle," diye fısıldadı.

"Her şey düzelecek." Dizüstü geri geri gitti, birkaç adım geriye çekildi. Sonuçta, bu adam da Tanrı'nın bir kuluymdu. Karanlıkta kalmış bir kul.

"Lyle," dedi yumuşacık bir sesle. "Neler hissettiğini anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Erkek başını kaldırıp ona baktı. "Evet, bence anlamıyorsun, cici Didi. Sen yaşamında hiçbir şey kaybetmedin."

"Bu doğru değil," diye atıldı Didi. Uyduruyordu. Gerçekten de bugüne kadar hiçbir sevdiğini, en önemlisi de çocuğunu kaybetmemişti.

Lyle başını salladı. "Doğru, Didi. Bunu anlamak için sana şöyle bir bakmak yeter. Alışveriş merkezinde yalpalayarak gezinirken öyle mutluydun ki; vitrinlere tasasızca bakıyor, simit satan oğlana gülümsüyor, kasiyerlerle gevezelik ediyordun, iliklerine kadar mutluydun. Kocan da öyle. O mutlu bir erkek,

- 199 -

öyle değil mi?"

"Artık değil," dedi Didi.

Lyle ekledi: "Asla da olmayacak."

Didi yeni bir kasılma yüzünden dişlerini sıkıyor olmasaydı, bu sözler üzerine avaz avaz haykırdı. Bu adama nasıl doku-nabilmişti?

"Eğer sen..." Sözcükler ağzından binbir güçlkle çıkıyordu. "Sen... Tann'dan başışlanmayı dilerse...sonsuz huzura kavuşabilirsin."

Acı dayanılır gibi değildi. Didi ağlamaya başladı. Sancının geçmesi bu kez altmış saniyeden daha uzun sürdü.

Lyle ayağa kalkarken, "Asıl Tann'nın benden af dilemesi gerek," dedi, buz gibi bir sesle.

"Yerden kalkmama yardım et, lütfen," dedi Didi. "Bacaklarım uyuştı."

Lyle ona elini uzatmadı. "Başının çaresine bak."

Didi elini uzattı. Karnım çok büyük, demek istiyordu. İçimde, beni yere doğru çeken, on beş kiloluk bir yaşam var. Eline ihtiyacım var. Sonra, düşündü: İblisten yardım istiyorum.

Elini uzatsa, onu ben çağırmış olurum, bir kez içeriye girdi mi, bir daha onu oradan çıkaramam -hele böylesine güçsüzken, asla. Şeytanı içimden atacak iradeyi bulamam. Bunun üzerine elini indirdi. Olanca gücünü kullanıp doğruldu. Sonunda ayakta idi. Böylesi çok daha iyiydi. Lyle'a baktı. Gebe Didi'ye göre fazlasıyla güçlüydü.

Doğurmak üzere olan, gebe Didi. Karısının mezarına doğru ilerleyen erkeğe bakarken, yeni bir sancıyla kasıldı. Lyle diz çöktü, mezar taşını öptü. "Hoşça kal, Mel. Bir daha gelmeyeceğim. Beni anladığını biliyorum. Ama kaygılanma, her şey yolunda gidecek. Bunu hissedebiliyorum."

Birkaç dakika sonra doğruldu, "Hadi, Didi," dedi. "Gidiyoruz. Doğru arabaya."

Didi bastığıyeri görmeye çalışmış gibi yapıyor, çok a yürüyordu. "Kapıyı benim için açar mısın?" dedi.

- 200-

I

Lyle kapıyı açtı, kadını içeriye doğru itekledi.

Şu anda bir şey içmezsem, öleceğim. Bedenimdeki bütün su akıp gitti; ağızım toprak bir çömlek kadar kuru; dilim damağıma yapışıyor; üstelik beni mezarlığın tozlanna yatırdın.

Yeterince sorunum yokmuş gibi.

Didi başını geriye attı, gözlerini yumdu.

Lyle'in motoru çalıştırdığını, arabanın hareket ettiğini duydu.

Sonra adam sordu: "Hiç çocuk aldırдың mı, Didi?"

"Ne?" Sesi sakindi, ama birden-

Bu kadan yeterdi.

Didi ellerini kaldırdı, erkeğin üzerine atıldı ve kelepçelerin madeni köşelerini elinden geldiğince sert bir biçimde onun yüzüne indirdi.

Derinin yırtıldığını hisseder gibi oldu. Evet, erkeğin acı dolu çığılı olduça doyurucuydu.

Ona bir kez daha, daha büyük bir güçle vurmak için, bir süre bekledi.

Lyle onu engellemek için sağ kolunu kaldırdı, ama Didi bu kolu bir vuruşta uzaklaştırdı, kapının kulpuna yapıştı, kapıyı açtı ve kendini dışarıya attı.

Bir an, kaburgalarının patladığı duygusuna kapıldı. Araba çok yavaş gidiyordu, ama zemin sertti. Didi bunu yalnızca aklıyla fark edebilmişti. Hemen kendini topladı, ayağa kalktı, koşar adım arabadan uzaklaşmaya başladı. Lyle'in haykırdığını duydu: "Didi!" Dönüp bakmadı.

Karanlığa, mezar taşlarına, ağaçlara doğru koştu. Önünü göremiyordu, bir taşa çarptı, dizi kesildi. Acıyla inledi, taşın arkasına dolandı, koşmayı sürdürdü; ellerini bir dal ya da ağaçtan korunmak için öne uzatmıştı. Arkasında Lyle'in sesini duyamıyor, ayak seslerini duyamıyordu -kendi ayak seslerini de.

Ayışığında bir ağacın dış çizgilerini seçti; sonra başka ağaçların. Onlara doğru koştu.

Karnındaki gerginlik öyle artmıştı ki, ayaklarının güçlkle kıpıratabiliyordu. Hadi, hadi kızım, gayret, diye fısıldadı kendi

- 201 -

kendine. Yere düştü, bir ağacın arkasında küçük bir çukur buluncaya kadar emekledi. Çukura girdi, yan döndü ve soluk almamak için kendini tuttu.

21.00

Helikopter Abilene'in dış mahallelerindeki sokaklardan birine, bir kavşağa indi; burası Luft'ların evinden bir sokak ötedeydi. Aşağıda onları üç siyah minibüs bekliyordu.

Minibüslerin arka kapıları açıldı; buraya yerleşmiş, ayaklarını da aşağıya sarkıtmış olan -Scott'ın deyimiyle- 'özel ajanlar' talimatları bekliyorlardı. Tıpkı Scott gibi giyinmişlerdi; birkaçı başına siyah bandana bağlamıştı. Rich'in gözüne sokağın aşağısında duran polis arabaları çarptı; en az on taneydi, sirenleri çalmıyor, ama lambaları yanıp sönyordu.

Scott helikopterden atladı, H&K'si elindeydi, minibüsteki adamların yanına gitti, sordu: "İstedğim haritayı getirdiniz mi?"

Adamlardan biri minibüsün içinden aldığı mahalle haritasını ona uzattı. Scott haritayı kısaca inceledi. "Gaz maskesine ihtiyaç duyacağımızı sanmıyorum, ama tüfekler için üçayakları indirin, zira herifin ne zaman ortaya çıkacağı belli değil. Hey, yanınıza göz yaşartıcı bomba da alın. Evdeyse, dumanla dışarıya çıkarabiliriz."

"Sonra da öldürürüz," diye fısıldadı Rich.

Scott, "Şişşt," dedikten sonra, ekledi: "Al şu yeleği giy. Fermuarını da sonuna kadar çek. Sıcak biliyorum, ama güzelce kapatmalısın."

Rich başını iki yana salladı. Bu onun yaşamı olamazdı. Bu
-202-

iki yanı ağaçlı, sessiz yolda durup kurşun geçirmez yeleğinin fermuarını kapatan kişi, o olamazdı.

"Ben de bir silah alabilir miyim?" diye sordu.

"Şişşt," dedi Scott yeniden, siyah minibüste oturan adamlara doğru bakarak. "Sana silah veremem. Yönetmeliğe aykırı."

"Yönetmeliği boşver."

"Sana silah verdiğim öğrenilecek olursa, başım belâya girer."

"Sorumun yanıtı hayır, demek? Bak, silaha alışığım. Küçükken babam beni ava götürürdü," dedi Rich.

"Alı, kanlı sporlar," dedi Scott. "Aman ne iyi. Hemen hemen aynı şey. Neyse ki, bugün ava çıkan sen değilsin."

"Ne yazık ki," diye düzeltti Rich. Scott'ın arkasındaki SWAT ekibine baktı. "Onlara gerçekten ihtiyacımız var mı?"

"Evet, gerçekten var. Biz iki film kahramanı değiliz, Rich. Yalnız hareket edemeyiz. Onlar olmadan ne yapabiliriz ki? Aklını başına toplaması için herifçiğölüne yalvaralım mı?"

"O minibüste neler var?"

"Alı, bir sürü malzeme işte. Bildik şeyler. Göz yaşartıcı gaz, tüfekler, el bombaları."

"Ya?"

"Ne bekliyordun ki? Buraya havan topu getirenleyiz ya?"

"Neden olmasın?" dedi Rich, gözlerini Scott'ın terleyen yüzüne dikerek. "Demek istediğim, neden Luft'larm evine ikimiz gidemiyoruz? Nasılsa salt bilgi almak için buradayız. Lyle Luft'un kanını buraya, ana-babasıyla tanıştırmaya getirdiğini mi sanıyorsun?"

Scott ona baktı, sonra bakışlarını kaçırdı.

Rich korkudan donup kaldı. "Ne?" dedi, zor duyulan bir sesle. "Yoksa onu çoktan öldürdüğünü, akşam yemeği için de annesinin evine geldiğini mi düşünüyorsun? Yo, hiç sanmam."

"Haklısın," dedi Scott, onu kolundan tutup yolun aşağısına doğru yönlendirirken.

Adamlara arkalarından gelmelerini işaret etti. Geri geri yürürken, onlara seslendi: "Pekâlâ, şimdi beni dinleyin. Kulakla-

-203-

rınızı iyice açın. İçerde gebe bir kadını rehin tutan ve tetiğe asılmaktan fazlasıyla hoşlanan bir adam olabilir; en azından iki tane güçlü tabancası olduğunu biliyoruz. Eve olağanüstü bir dikkatle ve sağduyuyla yaklaşmanızı istiyorum. Evdeki her kapıyla her pencereyi en az bir adam tutmalı. Abilene polisi yöreyi kuşatma altına alacak. Biz kasık kayışlarımızı bağlarken, Lyle'in Honda'sına atlayıp bu adamın karısıyla birlikte kaçmasını istemiyorum. Evet, şimdi benimle gelin, sonra dağdın. Kapıyı tek başıma çalacağım. Ama iki kişi beni koruyacak. Rich, sen burada kal."

Rich başını salladı: "Kesinlikle olmaz."

Scott şaşırmış görünüyordu. SWATcılar huzursuzca kıpırdandı.

"Karım içeride olabilir," dedi Rich, tartışma kabul etmeyen, kesin bir tavırla. "Ben de geliyorum."

Scott derin derin iç geçirdi. "Bu durumda, Rich'i koruyacak iki kişiye daha gerek var. Tamam mı?" Yürümeye başladılar. "Ne kadar önlem alırsan al, yeterli değildir," dedi Scott. H&K'sini taşıması için adamlardan birine vermişti. Alındaki bandana yüzünün ter içinde kalmasını en-gelleyemiyordu.

"Üzerindeki onca kayışla nasıl hareket edebildiğini aklım almıyor," dedi Rich.

"Eh, biraz sıcağladığımı itiraf etmeliyim," dedi Scott. "Ayrıca bir evin kapısını çalarken, sırtımda takım elbisemle kravatımın olmasını yeğlerim. Öylesi çok daha uygar bir-

"Ne? İnsanların beynini kravaüa, takım elbiseyle uçurmak daha mı uygarca?"

"Aynen öyle."

"Anlıyorum."

SWAT ekibi güçlü silahlarıyla birlikte evlerin arasına dağıldı. Kimisi Rich ile Scott'ı koşarak geçip ağaçların arasında gözden kayboldu. Kimisi de geride kaldı. İki adam Rich'i, iki adam da Scott'ı yanlardan kolluyordu.

Köşeyi dönüp Washington Sokağı'na çıkmadan önce, Scott

- 204 -

adamlarına sordu: "Bundan daha fazla göze çarpabilir miydik, dersiniz?"

Adamlar boş boş ona baktılar.

"Pekâlâ; biraz daha az dikkat çeksek, diyorum. Dinleyin, yakınlarda olun ama üzerimize abanmayın, tamam mı? Bizimki içerdeyse, her an ateş açabilir."

Adamlar yerlerine yerleşirken Rich çevresine bakındı. Onların yanında olduğunu bilmek, rahatlatıcıydı. Gömleğinin bir düğmesini açtı, yürümeye başladı. Fanilasını terden ıslanmıştı, kısa saçlarının dipleri de sırılsıklamdı. Sonra Scott'a bir göz atı ve sıcaktan bunaldığına utandı. "Dostum, şu taşıdıkların epeyce ağır, öyle değil mi?"

"Toplam on yedi kilo. Üç ayak da dahil. Ama dur, makineli tüfek bende değil, dolayısıyla toplam ağırlık yalnızca on iki kilo."

Clock 17'sini çıkardı, dolu olup olmadığını kontrol etti, yeleğinin ceplerindeki kurşunları yokladı, sonra şöyle dedi: "Başım derde girerse beni koru, ahbab."

"Bana mı söylüyorsun?" diye sordu Rich.

"Hayır," diyen Scott, başını silahlı bir polis memuruna doğru salladı.

"Güzel," dedi onun arkasında, hızlı adımlarla yürüyen Rich. "Çünkü benim yapabileceğim en iyi şey, sana masanın üzerinde sergileyebileceğin, üzerinde İncil'den alınma özlü sözlerin bulunduğu, gerçekten hoş bir plaket satmaktır. Elimden gelenin hepsi bu."

Eski ama bakımlı bir mahalleydi. Küçük evlerin çoğu tek katlıydı ve asırlık ağaçlarla sanlıydı. Akşam olmuştu; sundurmalarda, çimenliklerdeki koltuklarda oturan birkaç kişi korku dolu ama edilgin yüzlerle sokağa bakıyordu. Gerisi içeriye çekilmişti; Rich açık camlardan onları, oturma odalarında televizyon izlediklerini görebiliyordu.

Oturma odalarında televizyon izleyen kan-kocalar.

Rich'in yapabileceği tek şey, yürümeyi sürdürmektir.

Scott'ın yüzü ask, gergindi.

- 205 -

"Elimize yüzümüze bulaştırmayacağız, değil mi Scott?"

Scott hiç yavaşlamaksızın elini Rich'in sırtına bastırdı. "Hadi, gidip evin beyi ve hanımıyla konuşalım."

Luft'lann evi, önünde uzun bir sundurma bulunan, küçük, kahverengi bir evdi. Scott sundurmanın uzunluğundan hoşlanmamıştı; Rich nedenini anlıyordu. Lyle evdeyse, ön pencerelerden birine bir silah dayayıp kapıda dikilen Scott'ı rahatça vurabilirdi.

"Adamların seni kolluyor, değil mi?" diye sordu.

Scott başıyla doğruladı. "Bizimki sundurmanın en uzak köşesinden bana ateş ettikten sonra, askerlerim harekete geçecek ve beni cesedim soğumadan buradan uzaklaştıracaklar."

Sundurmayaya çıkan basamakları tırmanmadan önce, adamlara hazır olup olmadıklarını sordu.

Çevresini şöyle bir kolağan edip, herkes yerli yerinde mi, baktı. "Hadi, gidiyoruz."

Glock'unun kabzasıyla kapıya sertçe vurdu.

Rich mırıldandı: "Eh, kibarlığın zamanı değil."

"Kesinlikle," dedi Scott.

Kapıyı zayıf, kel bir adam açtı. "Yanlış eve geldiniz," dedi hemen. "Sizleri gördüm. Bir hata yapıyorsunuz."

"FBI," dedi Scott. "Girebilir miyiz?"

"Gerekli izniniz varsa-"

Scott bir itişte kapıyı ardına kadar açtı, Bay Luft'un yanından hızla geçti. "Bu laflan filmlere bırakın, Bay Luft; bir de ünlü davalılara. Biz burada ağır bir suç, bir adam kaçırma olayını araştırıyoruz. Söz konusu kişinin bu evde olabileceğini düşünüyoruz. Onu bulmak için izne filan ihtiyacımız yok. Bu, son derece âcil bir durum. Öte yandan, madem bu kadar kibarca sordunuz, sizi yanıtlayacağım: Evet, oğlunuzu tutuklamak için elimizde gerekli izin var. Evet, nerede o?"

"Neden söz ettiğinizi anlamadım," dedi Bay Luft. "Hemen evimden çıkın-"

Aynı anda Scott'ın adamlarından üçü arka kapıyı tekmeyle kırıp açtı, oturma odasına daldı; yanlarında kır saçlı bir kadın vardı. "Doris?" dedi Bay Luft.

- 206 -

"Ne istiyorlar, Lyle?" diye sordu Doris, tiz bir sesle. "Oğlunuzu istiyoruz, Bayan Luft," dedi Scott.

"Lyle Luft'u." "Burada değil!" dedi kadın, hemen savunmaya geçerek. "Ne yaptı?"

"Bu beyin kansını kaçırdı," dedi Scott. Rich hiç konuşmadan izliyordu. On saniye kadar sonra siyah üniformalı, tüfekli, on SWAT'ci eve daldı, odalara dağıldı. Varlıkları, bu küçük yaşam alanını daha da küçültmüştü. Rich onların ayak seslerini, haykışlarını duyabiliyordu.

Yanm dakikada bütün evi kaş kaş aradılar. Adamlardan biri holdeki banyodan çıkarken, "Burada yok," dedi.

"Elbette yok," diye haykırdı Bay Luft. "Doris burada olmadığını söyledi ya!"

"Lyle," diye inledi kadın, "bunlar neden söz ediyor? Lyle kimseyi kaçırmış olamaz."

"Nerden biliyorsunuz?" dedi Scott. "Oğlumu tanırım. Bir sineği bile incitmez." "Öyle mi?" dedi Scott.

"Ama iki insanı büyük bir soğukkanlılıkla öldürür, gebe bir kadını kaçırmış."

Rich, Doris'in anlamsız yüzünün ansızın seğirdiğini fark etti. Ne cinayet ne de adam kaçırma Doris'i etkilemişti. Ama Scott'ın 'gebe bir kadın' dediğini duyar duymaz, yüzü allak bullak oluvermişti.

Scott sabırsızca sürdürdü: "Oğlunuz birinci dereceden cinayet ve adam kaçırma suçuyla aranıyor. Yerini biliyor ve bize söylemiyorsanız, tutuklanıp yargılanırsınız. Şansınız varsa, on yıl yersiniz. Yoksa, çok ağır bir suça yataklık etme suçundan yirmi beş yıl yersiniz. Şimdi; oğlunuz nerede?"

Elini yatıştırmak ister gibi Scott'ın omzuna bastıran Rich, Bayan Luft'a doğru birkaç adım attı: "Her şey yolunda mı, Bayan Luft? Biraz...biraz sarsılmış gölündünüz de. Ajan Somerville'in söyledikleri-"

"Gebe mi? Gebe demıştiniz, değil mi?" Doris'in sesi gıcirtılıydı.

-207-

"Kapa çeneni, kadın," dedi Bay Luft. "Tanrı aşkına, sızlanıp durmayı kes."

Sonra, Scott'a döndü: "Burada olmadığını söyledik, ya."

"O kadanni biz de biliyoruz," dedi Scott. "Nerede peki?"

"Bilmiyoruz. Üç haftadır ondan haber alamadık; doğru söylüyorum."

"Lyle, aramamasının çok garip olduğunu söylemiştim, anımsıyor musun?" Doris, Rich'e döndü:

"Birkaç gün önce doğumgünüydü, ama onunla temas kuramadık."

"Sana sus dedim, Doris!" dedi Bay Luft. "Tanm!"

Rich ile Scott bakıştılar. "Pekâlâ," dedi Scott. "Sizi dinliyorum. O nerede?"

"Bilmiyoruz. Artık Dallas'ta yaşıyor."

"Evet, biliyoruz," dedi Scott. "Bugün ondan haber aldınız mı?"

"Hayır," dedi Lyle.

Scott bastırdı: "Bugün onu gördünüz mü?"

"Buna da hayır," dedi Bay Luft.

Scott ona yaklaştı. "Bana bilgiçlik taslamayın, bayım. Bunları yemem, anlaşıldı mı?"

Lyle Luft siniverdi. "Başka sorunuz var mı, efendim? Yardımcı olmadığımız için üzgünüm."

Rich ile Scott gözlerini bir köşede sessizce ağlayan Doris'e çevirdiler. "Neyiniz var?" diye sordu Rich.

"Neden ağlıyorsunuz?"

Lyle Luft atıldı: "Ah, o bazen durup dururken kendini kaybeder. Doris, sana ne demıştim?"

Doris kendini toparlamaya çalıştı ama başaramadı. "Umanm oğlum iyidir," diye hıçkırdı.

Scott başını salladı, Rich yere baktı. Anneler, diye düşündü. Sonra sordu: "Bayan Luft, oğlunuz evli mi? Karısı gebe mi?"

Doris kekeleydi. "Oğlum- oğlum eskiden..."

Bay Luft onu bir kez daha susturdu: "Doris!"

"Bay Luft!" Bu kez bağırın, Scott'tı. "Susun!" Gözlerini kısıp önce Rich'e, sonra Bayan Luft'a baktı.

"Evet, oğlunuz evli miydi?"

-208-

"Evet, evet," diye haykırdı kadın. "Büyük, çok büyük bir trajedi. Tanrım, oğluma yardım et, Tanrım. Öyle korkunçtu ki" "Ne oldu?" diye sordu Scott. "Karısı onu terk mi etti?" "Hayır, öldü," dedi Bayan Luft. "Bebek çok erken doğmuştu; o da kan kaybından öldü. Gerçekten çok acıydı." Doris parmaklarını kenetlemiş, başını öne eğmişti. "Bebek oğlandı, Melanie'nin ölümünden sonra Lyle bütün umudunu o bebeğe bağladı. Bebek yaşasaydı, Lyle bugün gayet iyi olurdu." "Yaşamadı mı?" Rich'in yüzü kül gibi olmuştu. Doris başını salladı. "Çok küçüktü. Tanrı onu yanına aldı ... soluk almak için ciğerlere gereksinim duymayacağı bir yere." Burnunu çekti.

Rich başını öne eğdi. Doris'e daha fazla bakamayacaktı. Kadın ekledi: "Lyle bunlar olmadan önce çok iyi, çok tatlı bir çocuktu-"

"Aman Doris, bu kadar saf olmasana!" dedi Bay Luft. "Hiç de tatlı bir çocuk değildi. Her zamanki gibi, yine onu koruyorsun."

"Onu korumuyorum," dedi kadın, kesin bir dille. "O benim oğlumdu ve tatlı bir çocuktu-"

"Ya? Öyleyse neden hiç doğru dürüst bir işi olmadı? Neden? Neden eve her seferinde morarmış bir gözle, kırılmış dişlerle, arkasında bir polisle dönüyor? Neden arabalarımız ezilip camlarımız kınıyor? Çocukluğundan beri evimize belâdan başka bir şey getirmedi."

Doris başını salladı, Rich'e bakarak fısıldadı: "Doğru değil bunlar. Onun hiç sabıkası olmadı. Yalnızca kafası biraz kaşık-tı, o kadar. Ne istediğini bilmiyordu. Mel onu hizaya sokmuştu, ama sonra... Bebeğe gelince -o bebeği öyle çok istiyordu ki."

Bay Luft yüzünde canından bezmiş bir anlamla karısına baktı. "Kafası hâlâ mı kaşık, Doris? Adam kaçırma, cinayet? Bütün bunların nedeni yalnızca şaşkınlık mı?"

Kadın sözünü fısıltıyla sürdürdü. "Mel'e ve bebeğe olanlar onu tam anlamıyla yıktı. Hiç olmazsa bebek yaşasaydı, oğlum

- 209 -

çok daha iyi dayanırdı."

"Aman, boşversene Doris!" diye patladı Bay Luft. "Bebeğin ölümü onun asıl yüzünü ortaya çıkardı, hepsi bu. O zaten beş para etmezinki...bir serseriydi."

Doris ağlamaklı sesini yükseltti. "O senin oğlun! Bunları nasıl söylersin? Öz oğluna!"

Bay Luft alçak bir sesle, "O benim tek oğlum," diyerek bir koltuğa çöktü. "Tek çocuğum."

Rich Dallas'taki milyonlarca insanı ve gelip onun kansını bulan Lyle Luft'u düşünüyordu.

Konuşamadı. Herkes suskundu.

Sonunda Scott, "Çok üzgünüm, Bay Luft," dedi. "Kızın ailesi nerede oturuyor? Onlarla da konuşmak istiyoruz."

"Ah, Bernie ve Maureen Bleck," dedi Doris. "Onlar burada oturmuyor. Eden'de yaşıyorlar. Melanie Eden'liydi."

"Eden, Eden," dedi Scott. "Hiçbir çağrışım yapmıyor."

"Küçük bir kasabadır, buranın güneyinde-"

Rich Scott'ı dirseğinden yakalamış, kapıya doğru çekiştiriyordu. Scott dışardan kadına seslendi: "Teşekkür ederim!"

Kapıdan çıkınca, Rich haykırdı: "Gidelim! Hadi, yürü! Arabayı oraya bıraktığına her şeyime bahse girerim. Şu Honda'yı."

21.00

Didi Eden mezarlığında, saklandığı çukurda müthiş bir rezizlikle, sessizce yatıyordu. Canı su istiyordu. Burası saklanabileceğim tek yer, diye düşündü; dolayısırla

-210-

bakmaya geleceği ilk yer, burası olacak.

Kendi ölümlülüğünü düşündü. Bugüne kadar Didi'nin kendi ölümüne ilişkin düşünceleri, kuramsal düşüncelerden öteye gitmemişti. Sabah işe gitmek üzere evden ayrılırken şu zavallı polis memurunun aklına, bunun yaşamının son günü olacağı gelir miydi? Tıpkı benim gibi.

Bu sabah işe giden Rich'i dudaklarından öperken, şu tıbbi formları doldurmayı unutma ve Tom Thumb'a uğrayıp biraz muz al, lütfen, demiştim. İki öpücük arasında, dirdir etmeyi unutmamıştım. Bunun son günüm olabileceğini düşünseydim, çok daha ayrıntılı talimatlar verirdim. Örneğin, şu kıyma köftesinin tarifini bir yerlere yazardım.

Beni anyordur, öyle değil mi? Her an burada olabilir. Didi gözlerini kapadı, sonra yine açtı. Ağaçların üstünde ayı görür gibi oldu, gözlerini çabucak kapadı. Ayı görebiliyorsa, Lyle'ı da görebilirdi. Onu görmek istemiyordu. Gözlerini yumarsa, belki adam çekip gider, Didi uyanır ve evine dönebilirdi. Ağlamak istiyordu ama bedeninde -bebeği koruyan sıvının dışında- hiç su kalmamıştı.

Arabadan atlarken su kesesini patlatmamış olması, büyük şanstı.

Zonklayan karnını sıkıca kavradı, ince bileklerini kelepçelerin içinde aşağı yukarı hareket ettirdi. Alı, keşke ellerini sabunlu suya sokabilseydi. Kelepçelerden kurtulmak için biraz sabunlu, kaygan su, başparmaklarını azıcık kıvrımak yeter de artardı.

Öte yandan, su bulsaydı onu öncelikle kelepçeler için kullanmayacağı kesindi. Kuru diliyle çatlamış dudaklarını yaladı.

Lyle'in her an ortaya çıkma olasılığı, içini umutsuz bir öfke ve umutsuz bir korkuyla dolduruyordu. Annemle babama oldukça iyi bir evlat oldum; iki kardeşim için çok iyi bir kızkardeşim. Okulumu bitirdim, daktilo kullanmayı öğrendim, küçük bir yayıncılık şirketinde işe girdim ve Rich ile tanıştım. Ona iyi bir eş, çocuklanma iyi bir anne oldum. Şimdi öğrenmek istediğim şey, yaşamımın ortasında, durup dururken neden te-

-211-

pe-takla olduğum.

Didi tanıdık bir koku aldı. Koku ona gençlik yıllarını anımsatmış, buluş çağına özgü bir şeyi çağnştırmıştı. Tam olarak ne kokusu olduğunu çıkaramıyor, bunu istemiyordu da, ama...

Birden tanıdı: Küllenmiş ateş kokusu.

Yanmış odun kokusu. İyi ama, burada kim ateş yakardı ki?

Beyni çalışmaz olmuştu. Belli belirsiz adım sesleri, sonra bir ses duydu. Yüreği göğsünü delecekmiş gibi atarken, dikkatini ateşte yoğunlaştırdı. Ne? Nasıl? Gözlerini yumdu, ateşi düşündü.

Çocuklar -evet, onlardı. Bu onu neredeyse eğlendirdi; mezarlığa gelen ve bu zifiri karanlıktan, hayaletlerden korkmadıklarını göstermek için ateş yakan çocukların hastalıklı merakı. Delikanlılar buraya gelmiş ve bir ateş yakmışlardı.

Bu düşünce Didi'nin beyninde bir şimşek gibi çaktı. Yüce Tanrım. Evet. Elbette. Ona gereken de işte buydu.

Didi sonuçları tarttı. Ayağa kalktığı takdirde, Lyle onu kolayca görebilirdi. Bu çukurun içindeyken ise durumu ancak bir ölününki kadar iyiydi. Fazlaca kafa yormaya gerek yoktu.

Dizlerine ve ellerine dayanarak emekler duruma geçti, insanüstü bir çabayla doğruldu.

İnlemiş olmalıydı. Karnına yeni bir sancı saplandığını hissetti ama aldırmadı, çünkü hareket etmek zorundaydı. Dizlerini sıktı, birkaç adım attı ve ateşin kokusunu ayakta dururken alamadığını fark etti. Dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü yere yaklaşıp sürünmeye başladı.

Şimdi kokuyu yeniden alabiliyordu. Ama gücü daha fazla yetmedi, durdu. Düş kırıklığıyla, öfkeyle dolu yaşlar gözlerini bulanıklaştırdı. Allah kahretsin; yardım et bana, azıcık yardım et.

Aynı anda erkeğin sesini duydu: "Desdemonaaaa, nerede-, sin? Neredesin, sevgilim?"

Didi umutsuzluk dolu bir çığılı bastırdı. Öne doğru bir-iki • kanş ilerleyebilmek için ellerini kaldırdı, dirseklerinden güç al-

-212-

di. Topraktaki ateş kokusunu içine çekerek ağır ağır süründü.

"Desdemonaaaaa, Bayan Bolognaaaaa, neredesin?"

Dirseklerindeki deri sıyrılmış, yarılmıştı, ama aldırmadı. Yüzünü toprağa biraz daha yaklaştırdı, karanlıkta usul usul ilerledi. Yüreğinin gümbürtüsü erkeğin sesini bastırıyordu, ama Didi onu yine de duyabiliyordu. Ses yaklaşmıyor, ancak giderek daha da ısrarcı bir hal alıyordu. Şu ateşi bir bulabilsem... O zaman asıl aradığım şeyi bulacağım-

"Desdemonaaaaaaa, çık artık, çıksana....."

Ardından, "Seni bulacağım, Desdemonaaaa! Seni bulacağım. Bulacağım." Kahkahası mezar taşlarının arasında yankılandı.

Korku Didi'nin karnını boşaltmıştı sanki. Büyük, iğrenç bir boşluk kaburgalanna doğru genişliyor, Didi'nin içini paramparça ediyordu. Didi'nin dışıysa hemen hemen hiç kıpırdamıyordu. Kendi yavaşlığı midesini bulandırıyordu. Şu anda daha zayıf ve daha esnek olabilmek için ömrünün on yılını seve seve verirdi; yerde sürüklenen şu koca göbeğiyle emeklemekten kurtulur, koşar, koşardı. Öte yandan, ateşin kokusu giderek yaklaşıyordu.

Kendini boylu boyunca yere attı ve delice bir telâşla bir bira şişesi aramaya başladı.

Lyle'in yıkıcı kahkahasını duydu. Ayağa kalkmaya ya da sırt üstü dönmeye bile fırsat bulamadan, erkeğin olanca ağırlığıyla sırtına abandığını hissetti.

"Didi! Beni çok şaşırttın. Neden kaçtın benden?" dedi Lyle.

Yüzü yere yapışmış olan Didi güçlkle soluyordu. Adam üzerine uzanmıştı, sırt üstü dönmesine izin vermiyordu. Bu yük karnı için çok fazlaydı. Lyle bebeği eziyor, sıkıştırıyordu.

Didi doğrulmak, sırtındaki yükten kurtulmak için debelendi; başaramadı. "Canımı acıyorsun," diye fısıldadı. "Kalk üzerimden." Haykırmak istiyordu, ama erkek onu soluksuz bırakmıştı.

Lyle kıpırdamadı. "Kalkmak, ha? Üzerinden kalkmaya hiç -213-

niyetim yok, Didi. Sana güvenemem. Beni gafil avlıyorsun. Hem de en beklemediğim anda."

Didi yineledi: "Kalk üzerimden!" Bu kez sesi biraz daha yüksekti. "Bebeğe zarar veriyorsun."

Kadını duymadı, ya da aldırmadı; üzerine abanmayı sürdürdü. "Bana neden vurdun? Neden, ha neden?"

Didi'nin yanıtlamasına izin vermedi, yüzünü toprağa bastırarak, "Hâlâ kurtulmaya çalışıyorsun," diye ekledi. "Öyle inatçısın ki. Bunun olanaksız olduğunu görmüyor musun? Yazgının bu olduğunu hâlâ anlayamadın mı?" Dudakları Didi'nin saçlarının arasındaydı; saçları bir eliyle sıkıca kavramıştı. "İsa bizim günahlarımız yüzünden öldü, Didi. Sen de ölmek mi istiyorsun?"

Ağzı toza, toprağa bulanmış Didi güçlkle konuşabildi: "Kalk üzerimden, Allanın belâsı."

İsa öldüğünde, karnında bir bebek taşıyordu, diye haykırmak istedi. "Tanrı seni cezalandıracak, Lyle. Seni lanetleyecek. Şimdi bir insan gibi davran ve üstümden kalk."

Burnunu Didi'nin ensesine sürttü, belden aşağısını azıcık kaldırdı. Didi daha rahat soluk almaya başladı.

"Sesin üzgün çıkıyor. Çok özür dilerim," dedi alayla. "Seni üzmem istememiştim. Hadi, baştan başlayalım, oldu mu? Bir' daha benden kaçmayacaksın, tamam mı? Yoksa ayaklarını zincirlememi mi istersin? Bagajda bir zincir var. Yanımda getirip getirmeme konusunda kararsızdım. Epeyce ağır da. Onlar ayağındayken kaçman pek kolay olmaz, haberin olsun." !

Didi artık onu dinlemiyordu. Yanağına batan bir şey vardı; kink bir dal, bir kömür ya da bir tahta parçası.

Bir cam parçası da olabilirdi.

Sırtına binmiş olan Lyle onun saçlarına -neredeyse sevgiyle- fısıldarken, o keskin şey Didi'nin yanağına sürtünüp duruyordu.

"Desdemona," diyordu erkek. "Desdemona....Canını yakmak istemiyorum. Ama benimle savaşmanı da istemiyorum. Şimdi; hangisini seçiyorsun? Zor yolu mu? İlla da öyle olması

- 214 -

gerekmez, biliyorsun. Her şey kolayca olup bitebilir. Acısız...Söyle, nasıl olmasını istersin?"

Yeni bir kasılmanın tam ortasındaki Didi tırnaklarını toprağa sapladı, hiçbir şey demedi.

Ağn geçince, fısıldadı: "Kolay yolu istiyorum."

Kelepçeli elleri tam önündeydi. Ellerini yüzüne doğru çekti, kink şişeyi tam ağızından sıkıca yakaladı.

Sağol Tanım. Sağol.

Konuşmak için ağzını açınca, ağzına toprak doldu. Aldırmadı; aradığı şeyi bulmuştu. Ama ağzımdaki kirden kurtulmalıyım. Bütün bunlardan kurtulmalıyım. Gözleri kapalı mıydı?

Bilmiyordu. Gözlerini kırıştırdı. Hiçbir şey. Yalnızca karanlık. Aklım başımda olmalı, diye düşündü. Bilincimi yitirmeme-liyim. Dikkatli ve uyanık olmalıyım.

Ama dikkati dağılıyordu. Adamın cümlelerinin bir tek sonunu yakalayabiliyordu. Ya da başını. Gerisi silikti. Sözcükler bir esinti gibi kulaklarına doluyor, sonra çıkıyordu. Bir içeri bir dışarı.

Bir içeri
bir dışarı.

Birden Lyle onu bıraktı.

Didi soluk soluğa, yan tarafına döndü, karnını sıkıca kavradı -tıpkı kırık bira şişesini kavradığı gibi. Yeni bir sancı.

Bu seferki çabuk gelmişti. Çok çabuk.

Tanırım.

Şişenin ağzındaki parmaklarını sıktı, inledi. Lyle bir şey demedi. Kadının soluksuz kaldığını, sakinleşmeye çalıştığını sanıyordu anlaşılan.

Sancı geçince Didi, "Bir şey içmek istiyorum," dedi. "Kocamı istiyorum." Önce su, diye düşündü. Sonra kocam.

Lyle'in karanlıkta gülümsediğine yemin edebilirdi. Erkek elini uzattı, ama Didi'nin elindeki şişeyi bırakıp ona karşılık vermeye hiç niyeti yoktu. Onun yerine dirseğini kaldırdı, erkek
-215-

de ayağa kalkmasına yardım etmek için bu dirseği tuttu. "Bundan böyle sorun çıkarma," dedi Lyle.

"Bana vurmandan, her iki saniyede bir kaçmaya kalkışmandan bıktım. Bütün bunlar beni geriyor. Hadi bakalım." Karanlıkta Didi'nin elbisesini çekiştirdi, düzeltilti.

"İyi misin? Bir an için bebeğin üzerine abandığımı unuttum."

"İyiyim, Lyle," dedi Didi, ondan uzaklaşarak.

Erkeğin beyaz dişlerini gördü. "Seni tanıyorum, Desdemo-na. Ne düşündüğünü biliyorum. İşimiz henüz bitmedi -seninle benim. Oturup konuşma fırsatı bulamadık. Şu ateşe ulaşmaya mı çalışıyordun? Bir ateş mi yakmak istedin, Didi? Bu seni mutlu mu edecekti?"

Mutlu etmek mi? diye düşündü Didi. Seninle birlikte burada, bir mezarlıkta, ağaçların arasında, doğum yapmak üzereyken bir ateş yakmak ve mutlu olmak?

"Ya, evet," diye mırıldandı.

"Öyleyse yürü," dedi Lyle. "Burada kalmak istemiyorum. Burada güvende değiliz. Çok ortadayız," diye ekledi anlamlı anlamlı. "Seni, kanma evlenme teklif ettiğim yere götüreceğim. Bana gebe olduğunu ilk söylediği yere."

Didi hiçbir yere gitmek istemiyordu. "Buranın nesi var?"

"Mezarlıklar tüylerimi diken diken ediyor," dedi erkek. "Ziyareti fazla uzatmamakta yarar var. Ya Tanrı ona bu kadar yaklaşmışken, ayrılmamız için hiçbir neden olmadığına karar verirse?"

Didi sendeledi, az kaldı düşüyordu. Bacaklarının arasındaki sancı, zonklama, bedenindeki öteki ağırlan bastırarak kadar yoğundu. "Lyle, hani Tanrı yoktur, demiştin?"

"Tann yoktur, demedim," dedi; sesi karanlıkta kulağa haşın geliyordu. "Bir Tann olduğunu ama benden yana bakmadığını söyledim." Durakladı, sonra ekledi: "Senden yana da bakmıyor."

"Şükretmelisin," dedi Didi gözdağı verircesine, "benden ya na bakmadığı için."

-216-

Lyle yüzünü yaklaştırdı. Didi ayışığında bu yüze baktı. Gözleri alev alev, dudakları aralıktı; tıslar gibi konuştu: "Şu anda sana Tann bile yardım edemez, Desdemona."

Kelepçenin anahtan neredeydi? Kim bilir, diye düşündü. Kimin umurunda?

Şu anda sana Tann bile yardım edemez. Sözcükler Didi'nin kulaklarında yankılandı. Şu anda, Onun meleklerinin ve gü-nahkârlarının ortasında, Teksas göğünün altında, Lyle'in yanında dururken, Ondan o kadar da uzakta değildi.

Daha fazla ayakta durmak istemiyordu. Çok uzun bir gün olmuştu, çok uzun bir zamandır susuz ve umutsuzdu. Uzanmak istiyordu. Kızlan, kocası, gencecik yaşamı, hepsi de gerilerde kalmıştı. Lyle'in karşısında bir sağa bir sola sallanmaya başladı; kırık şişe ellerinin arasındaydı.

İşler bundan daha kötü gidemez, diye düşündü.

Ölmek bu mu, diye sordu kendine, iki yana sallanırken. Bitkindi. Güçlkle aldığım her soluğun son soluğum olup olmadığını merak ediyorum; ölüm tam karşımda duruyor, parlak gözleriyle bana bakıyor, canımı almanın en iyi yolunu düşünüyor. Yüreğimi almanın en iyi yolunu.

"Nereye gidiyoruz, Lyle?" diye sordu bıkkın bir sesle. "Çok yorgunum. Oturmam gerek."

"Eh, burası NorthPark'a benzemiyor, öyle değil mi Didi?"

"Hayır, benzemiyor." Erkekten uzaklaştı, şişeyi biraz daha sıktı.

Lyle onu ağaçlıktan çıkardı. Kolunu koparacakmış gibi sıkarken, "Belki Pfluger Park'ta bana Victoria's Secret'tan aldığın hoş şeyleri gösterirsin," dedi.

Didi uslu uslu onu izledi. Başka da seçeneği yoktu zaten. Pfluger Park'ta birileri olabilirdi.

Örneğin, gençler.

Lyle onun kolunu arabaya kadar bırakmadı. Etraf ayışığında bile karanlıktı, yardım etmeseydi Didi mezar taşlarından birine çarpıp yere yuvarlanabilirdi. Kadının az önünde yürüyor, yolu buluyor, Didi'yi kaygıyla kolluyordu.

-217-

I

•p As

Bir an kendini kaybeden, yardıma muhtaç Didi ona yaslandı.

Kurtar beni, diye yalvardı, kurtar bu rezillikten.

Kendini arabanın koltuğuna atınca öyle rahatladı ki, başını geriye yasladı, aynı anda da bayılır gibi oldu. Bir dakika kadar sonra, karnındaki şiddetli acıyla kendine geldi.

Araba çakıl taşlarını sağa sola sıçratarak hızlandı, gecenin içinde Pfluger Park'a doğru ilerlemeye başladı.

21.20

Yine havadaydılar; Rich yerinde duramıyordu. Canı fena halde volta atmak istiyordu. Scott da huzursuzdu. Cephane yeleğini çıkardı, telefona sarıldı, San Angelo polis teşkilatından biriyle ateşli ateşli konuştu; sonra Eden'deki şerifi aradı, bir takviye ekibini Bleck ailesinin Wyona Sokağı'ndaki evine göndermesini tembihledi. Abilene'deki SWAT'cdara arabaya atlayıp doğruca Eden'e yollanmalarını çoktan emretmişti.

Telefonla işi bitince, ağızına bir sakız atıp, coşkuyla konuştu: "Rich, onu enseledik, dostum; onu yakaladık."

"Hiçbir şey yakalamadık," dedi Rich.

"Hayır. Gittiği yer konusunda haklıydın, ahbap. Eden."

"Gitmek, tamam. Ama kalmak? Eski kaynanası ve kayınba-basıyla hasret gidermek istediğini hiç sanmıyorum."

"Tamam, ama Lyle'ımızın yolculuğu Eden'de noktalamak gibi bir saplantısı olduğu açık. Bir düşün. Rotasını ne pahasına olursa olsun değiştirmede. Peşinde olduğumuzu, fazla zamanı kalmadığını biliyordu. Buna karşın ne yaptı? Hiçbir şey. Araç değiştirdi. Ama yoluna devam etti. Neden? Çünkü Eden'de

- 218 -

yapmak istediği bir şey var."

Evet, diye düşündü Rich, karımı öldürmek. Ama sözcükleri yüksek sesle yineleyemedi. "Hava kararı," dedi. "Onlan nasıl bulacağız?"

"Dur da, önce Bleck'lerle konuşalım," dedi Scott. "Onlar bize söyleyecektir."

Rich karanlığı delmeye, bir şeyler görmeye çalıştı. Bir helikopterle gece uçmak tehlikeli değil iniydi? Ya bir şeye çarparlarsa? Umurunda bile değildi. Keşke bir şeye çarpsalardı.

Didi'si neredeydi?

"Neden bu kez önceden aramıyoruz?"

"Hey, dalga mı geçiyorsun?"

"Şey, evet," dedi Rich, omuzlarını silkerek.

Scott sordu: "Aklından ne geçiyor?" Rich onun merkezi arayıp Bleck'lerin telefon numarasını soruşunu şaşkınlıkla izledi. "Evet, zil çalıyor. Onlara ne dememi istersin, Rich?"

Rich telefonu Scott'ın elinden çekip aldı. "Delirdin mi? Oldu olacak, onlara orada kaç federal ajan bulunacağını da bildirelim bari!"

Scott uzandı, telefonunu geri aldı. "Burada kafası çalışan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Bir an durup dinledi. "Lanet olsun. Tele-sekreter çıktı."

Başını inanmazlıkla sallayan Rich, "Mesaj bıraksana," dedi.

"Alo?" dedi Scott. "Bay ve Bayan Beck, ben Federal Express posta şirketinden Scott SomerviÙe. Size teslim etmem gereken bir paket var. Ne zaman getirmemi yeğlersiniz, diye soracaktım. Bizi arayabileceğiniz telefon numarası....."

Scott telefonu kapatınca, Rich birkaç dakika dikkatle onu süzdü. "Bu hiç işe yaradı mı?"

Scott gülümsedi, başka bir numarayı çevirdi. "Bakalım, göreceğiz."

"Ya bizimki oradaysa?"

Scott gülümsemeyi kesti. "Bunu da göreceğiz."

-219-

21.30

Mezarlıktan çıkarlarken, Didi Lyle'in alt dudağının kıyısının seğirdiğini fark etti. Bu daha önce gözüne hiç çarpmamıştı, ama şimdi, bu karanlık arabada bile fark edilecek kadar belirgindi.

Erkek onu yatıştırmak istercesine konuştu: "Kaygılanma, Didi. Merak etme. Her şey yolunda gidecek. Sonucundan sen de memnun kalacaksın."

Didi onu yarım yamalak dinliyordu. Pekâlâ, diye düşündü, Tanrı ne tasarladığını bana uygun gördüğü zaman anlatacaktır. I-75'e çıkınca, kapıyı açabilirim. Rich'e seslenebilirim. 911'i ararım. Lyle'in arabasından atlanm. Lyle'in kafasına vururum -sonra, sonrası hiçlik.

Tabii eğer-

Tabii eğer-

Düşünemiyordu. Sözcükleri beyinde biçimlendiremiyor-du.

Tabii eğer ölmek istiyorsam.

Ona ne kadar yaklaşmam gerek? Arabadayım, o da hemen yanımda. Bu yeterince yakın mı? Bu adamın ruhu için dua ettiğini anımsadı -bugün, günün daha erken saatlerinde. Bir başka deyişle, bir ömür önce. Onun için dua etme isteğini giderek yitirmiş, kendisi için dua etmeye başlamıştı. Şimdi (Lyle ile bir gün geçirdikten sonra) ne onun için dua etmek istiyordu, ne de kendisi için.

Onu öldürmek istiyordu.

Kırık bira şişesinin ağzını kelepçeli ellerinin arasında sıkı sıkı tutarak, onu öldürme düşüncesiyle oyalandı. Buraya gel, Lyle. Yaklaş bana. Yaklaş ki, seni öldürebileyim. Bana kaç şans tanıyacaksın? Eğer yalnızca tek şansım varsa, onu kullanabilecek miyim?

Çaresizliğinin ağırlığı altında usulca inledi.

-220-

Konuşmayı becerebiliyorum. Peki, koşmayı becerebilecek miyim? Mezarlıkta, karşıma çökmüş hıçkırırken ona acıdım; ne için, peki? Keskin camı biraz daha sıktı. Şimdi sadede gelelim: Sonunda ona vurdum, kılını bile kıpırdatmadı. Ben bir insanı öldürebilecek biri miyim? Yaşam beni, bir insanı öldürebilecek biri mi yaptım? Ürperdi.

Hayır.

Bunu düşünmek için çok geçti. Yeni bir sancı başlamıştı. Zaman duyusunu yitirmişti. Arabaya döndükten sonra, üç kez sancılanmıştı. Kaç dakika arayla, peki?

Hayal meyal, Lyle'in bir şey söylediğini duydu. "Ne?" diye sordu, bitkin bir sesle.

"Sana söylemiştim. İyi insanların başına kötü şeyler gelir, üstelik nedensiz."

"Hayır, Lyle, yanılıyorsun!" diye atıldı Didi. "Başıma kötü şeyler gelmesi, nedensiz değil. Bunların nedeni sensin." Bir an durup düşündü. "Başıma gelen kötülüklerin nedensiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Düşünmek mi?" diye haykırdı. "Nedensiz olduğunu biliyorum." Didi'ye bakmıyordu. "Ben tek çocuktum. Babamla hiç geçinemedik. MePle tanışınca, talihimin nihayet döndüğünü düşündüm. Oldukça iyi bir yaşamımız vardı. Düzgün, normal bir yaşam. Senin kocanla çocukların ölseydi ve bir başına ka-lakalsaydın, sen ne yapardın, Desdemona?"

"Bunun acısını senden çıkarmaya kalkışmazdım," diye yapıştırdı Didi. "Hayır. Belki intihar ederdim-" Kadının sözünü kesti: "Etmezdin. Tann'dan korkan, dindar insanlar kendi canına kıymaz." Ben Tann'dan değil, Onun sessizliğinden korkuyorum, dedi Didi içinden. Bir de senden; seni iğrenç yaratık.

Yeni bir sancı başlamak üzereydi.

"Eh, böyle bir durumda çıldırırdım herhalde!" dedi, tiz bir sesle. Sancıdan duyduğu korkuyu bastırmak istercesine, sesini yükseltmişti. "Alili," diye inledi. "Alili." Sözcükler ağlamaklı, sızlanmalı, gıcırtılıydı. "Ama senin canını yakmak, aklıma bile

- 221 -

gelmezdi. Bana bir şey yapmadın ki. Seni incitmeyi düşünmezdim."

"Sen öyle san," dedi erkek, karanlık otoyoldan sola sapıp, daha da karanlık bir yola çıkarken. "Ayrıca nereden biliyorsun' Öyle rahat bir yaşamın olmuş ki-" Durakladı. "Şu âna kadar. Kısacası, ne yapıp ne yapmayacağını asla bilemezsin."

Didi ellerini karnının üzerine yerleştirdi; onu yarım kulak dinliyor, vargücüyü korkuyu kışkırlamaya çalışıyordu. "Benden ne istiyorsun, Lyle?" diye sordu. "Seninle Mazatlan'a gelmemi mi?" Adam onu yanıtlamadı, sonra araba durdu. Didi farların aydınlattığı ağaçlara baktı, ağaçların arasını görmeye çalıştı. Burası da mezarlık kadar boştu. Bir mezardan çıkıp bir başkasına girmişlerdi.

"Arabadan in, Didi."

Dışarı çıkınca, küçük bir piknik alanında durduklarını gördü. Bira şişesini hâlâ sıkıca tutarak, sordu: "Pfluger Park'a mı geldik?"

Erkek, "Evet," dedikten sonra, çevreyi hızla dolaştı. Didi onun etrafta insan olup olmadığına baktığını anlamıştı. İki elinde iki tabanca tutuyordu. Burada biri varsa, Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü. Bana ateş eder mi? Henüz ona yeterince yaklaşmadım bile. Ona saldırma şansını hiç bulamayacağını düşünmek, kanını dondurdu. Erkeğe doğru ilerledi. Yaklaştığını gören Lyle dönüp ona baktı. "Ne yapıyorsun, Didi?" diye sordu, heyecanla.

"Hiçbir şey, Lyle. Yalnızca yakınına geldim."

"Eh, yapma. Sana artık güvenmiyorum. Senin yüzünden başım çatlayacakmış gibi ağnyor." Kadına biraz yaklaştı. "Ne umuyordun? Beni öldürmeyi mi?"

"Hayır," dedi Didi. "Yalnızca durdurmayı -otoyola çıkmama yetecek kadar bir süre."

"Öyleyse neden ağaçlığa koştun?"

"Çünkü seni saf dışı bırakamadım, yol da çok uzaktaydı."

-222-

Elini uzattı, kadının çenesine dokundu. Didi geri çekilmemek için olanca iradesini kullandı. Karnı gerildi, yeni bir sancı başladı.

"Sen aptal bir kadın değilsin, öyle değil mi Didi?" "Hayır, değilim," dedi, zor duyulur bir sesle. "Ben de öyle. Aptal biri değilim. Bütün şu saçma sapan Desdemona ipuçlarına karşın. Her şeyi düşündüm. Her şeyi planladım. Planlamadığım tek şey, o Tann'nın cezası polisti. O olmasaydı, her şey tıkır tıkır yürüyecekti."

Didi iki büklüm oldu. Tann'ya şükür arabanın yan tarafında, yani karanlıktaydılar ve Lyle onun acıdan kaskatı olmuş yüzünü göremiyordu.

"Lyle? Kendimi pek iyi hissetmiyorum-" "O kelepçeleri kafama yiyince, ben nasıl hissettim dersin?" diye yapıştırdı, haince. "Daha da kötüsünü hak ettin." "Giderek kötülüyorum zaten," diye inledi Didi. Lyle neredeyse içten bir şaşkınlıkla ona baktı: "Neyin var?" Didi öne doğru bir adım attı; şişeyi parmaklarının arasında yavaşça döndürdü. "Çok şişman ve çok gebeyim," diye soludu. "Sana nasıl zarar verebilirim ki?"

Lyle bir adım geri çekildi. "Seni ağaca bağlamayı düşünüyorum. Buna ne dersia?"

Didi başını salladı, bir banyoya ihtiyacı olduğunu söyledi. Burada banyo bulunmadığının farkındaydı. Asıl istediği, uzanmaktı. Taze, serin bir gölün dibine uzanmak. İçmek, doğurmak, ölmek. Ölme düşüncesi susuzluğunu azıcık da olsa dindirdi. "Şu karşıdaki tahta sıraya oturacağım, tamam mı?" derken, arkasını dönmüş, arabanın yakınındaki tahta piknik masasına doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Lyle'm peşinden geldiğini duydu. "Topallıyorsun," dedi erkek. "Yürüyüşün bir tuhaf. Neyin var?"

"Çok yorgunum, Lyle. Bitkinim. Ve dokuz aylık hamileyim." Didi oturdu. Lyle da onun az uzağına ilişti. "Üşüdün mü? Ateş yakabilirim."

- 223 -

"Hava durgun, çok da sıcak. Üşümüyorum, Lyle. Üşüdüğümü de nereden çıkardın?"

Erkek uzandı, parmauklarıyla onun alnına dokundu. "Alnın serin ve ıslak. Terin buz gibi."

Didi kıpırdamadı. Güzel, diye düşündü. Çok güzel. Biraz daha yaklaş. Parmaklan şişenin ağzını mengene gibi kavramıştı. Biraz daha yaklaş, Lyle.

Erkek elini çekti. "Bir ateş yakacağım."

Didi titredi, gözlerini karanlığa alıştırmayı denedi. Arabanın farları yanıyordu ama onları değil, ağaçların arasını aydınlatıyordu. Biraz daha aydınlık olsaydı, ağaçlardan başka bir şey, örneğin bir patika, bir yol seçebilirdi. Ama farların ışığı sayılmazsa, çevrelerini kopkoyu bir karanlık sarmıştı. Bu uyuşturucu sıcakta ateş yakmak çılgınlıktı; öte yandan, ateş görülebilecek bir şeydi. Biri gelebilir, aklınızı mı kaçırdınız, bu ateş de neyin nesi, diyebilirdi.

Lyle geri döndü, yine onun yanına oturdu. "Biliyor musun, Mel'le bu parka ilk geldiğimiz gün bir ateş yakmıştık. Yazdı, geceydi; tıpkı şimdiki gibi. Hava sıcaktı, ama aldırmadık. Harika bir gece geçirdik." Didi bir şey demedi.

Lyle'in dikkatle ağaçların arasına baktığını gördü. "Ne dinliyorsun?" diye sordu.

"Şişşt. Bizi bulup bulmadıklarını duymaya çalışıyorum. Ko-1 nuşma."

Lyle masanın üzerine çıkıp oturdu, ayaklarını tahta sıraya dayadı ve tabancasına yeni bir kartuş taktı; Didi masanın öteki ucuna çekildi. Sonra erkek iki tabancası da ateşe hazır bir durumda oturdu, kulak kabarttı. Birkaç dakika sonra tabancaların horozunu indirdi, polis silahını masanın üzerine koydu, Didi'ye döndü: "Ne kadar sessiz. Eden'in en beğendiğim yanı da bu -her şeyi duyabiliyorsun. Cırcır böcekleri, arabalar, polis sirenleri. Burada değil. Biraz bekler, sonra da gideriz. Çok] uzak değil."

"Uzak olmayan ne?"

-224-

"Ormanın içinden yalnızca bir kilometre -yeter ki hangi yöne yürüyeceğini bil." Lyle onu dikkatle inceler gibiydi, sonra yaklaştı, Didi'nin yüzüne dokundu. "Mel'in yüzüne dokunmaktan çok hoşlanırdım," dedi.

O neler hissedirdi acaba, diye düşündü Didi.

"Ne dersin, şu anda kocan neler hissediyordur?" diye sordu Lyle.

"Ölesiye korkuyordur," dedi Didi hiç duraksamadan. "Tıpkı benim gibi."

"Ölürsen, neler hisseder?"

Bu sorunun yanıtı yoktu. Daha doğrusu, Didi'nin verilecek yanıtı yoktu. Soyut bir kavramdan söz etmiyorlardı. Burada onun ölümünden söz ediyorlardı.

"Belki de asıl arzum," diye sürdürdü Lyle sözünü, "Mel öldüğünde hissettiğim şeyleri kocana da hissettirmek."

"Nedenini anlayamıyorum. Kocamı tanımazsın bile. Neden onu üzme isteyesin?"

"Neden Tanrı beni üzme ister?"

"Tanrı seni tanıyor," dedi Didi. "Bu sorunun yanıtını bilen tek kişi de O." Durup düşündü. "Ayrıca bu çok saçma, Lyle. Evli olduğumu biliniyordun ki. Devlet yardımıyla yaşayan, mutsuz ve yalnız bir anne adayı da olabilirdim."

Erkek başını salladı. "Çok, çok mutlu görünüyordun, Des-demon."

Aynı şeyi Didi'ye başkaları da söylemişti. Evlilik ışınlan yaydığını söylemişlerdi.

"Söylesene, Didi, diyelim ki kocan tam zamanında yetiştirdi, seni kurtardı ve gözünü bile kırpmadan beni öldürdü. Söylesene, bu durumda..." Sözcükleri bulmakta zorlanır gibiydi.

"Böyle bir durumda...benim için ağlar mıydın?"

"Evet, Lyle, ağlardım." Didi yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordu. Yalan söylüyorsa bile, bunu hissedemiyordu. Kendim için daha çok ağlardım, diye düşündü. Kurtulduğum, sevgili yaşamıma kavuştuğum için.

-225-

"Yuvana, yaşamına geri döner, beni unuttur muydun?"

"Seni unutmak mı? Alay mı ediyorsun? Hayır, seni asla unutmayacağım."

"Haklısın," dedi erkek. "Unutacağını sanmam. Kocanın da beni unutmaması için elimden geleni yapacağım. Tıpkı Tanrı'-ya inanmaya son verdiğim, ama Onu asla unutmadığım gibi."

Didi başını esefle salladı. "Evet, Lyle, unuttun. Onu unuttun."

"Hayır, Desdemona," dedi erkek, neredeyse muzipçe. "Tanrı seni unuttu."

Gecemiz henüz bitmedi, diye düşündü Didi, elindeki zavallı şeyi biraz daha sıkarak.

"Ateş yakmak iyi fikir," dedi.

"Öyle. Ama yakmayacağım. Birkaç meraklı delikanlının bizi ziyarete gelmesini istemeyiz, değil mi?"

"istemeyiz," dedi Didi, bitik bir sesle. Gözleri cam gibi parlıyordu. Yeni bir sancıyla boğuşuyordu.

"Ahh," diye inledi. Lyle'in gözlerinin kısıldığını gördü. "Ne var?" diye sordu erkek. "Ağrın mı var?"

"Gözlerim acıyor," dedi Didi. "Yara zonkluyor. Dikilmesi gerek."

Lyle pişmanlık dolu bir gülümsemeyle onun yüzünü okşadı. "Üzülme, Desdemona. Yakında hiçbir şeyin kalmayacak."

Didi bir çığlık attı, buysa canını daha çok acıttı. "Kes şunu!" diye haykırdı. "Beni tehdit etmeyi kes!" Az kaldı onun üzerine devriliyordu, kendini son anda tuttu, toparlandı; kasılıp kalmış parmaklarının arasındaki şişe sallandı. Öyle elverişsiz bir konumdaydı ki.

Yapabileceği tek şey, kendini tahta sıradan fırlatmak, yere düşerken de erkeğe vargücüyle vurmak olabilirdi. Belki. "Yeterince kibar davranmadım," dedi Lyle. "Kibar mı?" Soluğunu tuttu. Aynı anda, sancı geçti. Sakinleş-ti. "Hayır, Lyle. Yeterince kibar davranmadın."

"Hadi, şu ateşi yakarmış gibi yapalım, Didi. Kendini daha iyi hissetmeni sağlar. Biraz yürüyüş yapar, istersen yaşa-

-226-

mından söz ederiz. Fazla sayılmaz ama biraz zamanımız var.

Yeniden sessizliği dinlemeye başladı. "Ben kocana senden daha çok güveniyorum, Didi. Baskına uğramak istemeyiz, öyle değil mi?" Ayağa kalktı, elini kadına uzattı. Didi bu eli tutmadı, banktan kendi kendine kalktı.

Birlikte arabaya doğru yürüdüler. Erkek elini arabanın içine uzattı, farlan söndürdü. Önce zifiri karanlıkta kaldılar. Sonra Didi'nin gözleri geceye alıştı. Ağaçların biçimlerini, gökyüzündeki ayı, ona yaklaşan Lyle'i seçti.

Didi kelepçeli ellerini kavuşturmuş, tam önünde tutuyordu. Parmağımın çıkması ya da kırılması umurumda bile değil, diye düşündü; bir elimi ne pahasına olursa olsun kurtarmalıyım.

Lyle onu dirseğinden tuttu. "Hadi, yürüyelim. Ormana girelim."

Hayır, diye düşündü. Hayır. Onunla hiçbir yere gidemem. Arabanın yakınlarında olmalıyım. Biz çizgi filmlerdeki ayıcıkla biricik kansı değiliz. Burası da sevimli ormanımız değil. Burada kalmalıyım. "Lyle-" Karnına beklenmedik, güçlü bir sancı saplanınca, erkeğin onu kolundan tutmasına neredeyse sevindi. İki büklüm oldu, inledi.

Lyle onun kolunu bıraktı; Didi çakıl taşlı yola, dizlerinin üzerine çöktü. Bir dakika kadar, yerde, onu seyreden erkeğin karşısında inlemeyi sürdürdü. Sonra, acı geçti.

"Ayağa kalk," dedi Lyle.

Kadına yardım etmedi. Didi zorlukla doğruldu, toparlanabilmek için ellerini dizlerine dayadı.

"Senin neyin var, ha?"

"Biraz karnım ağnyor. Yemek yemedim, su içmedim." Didi'nin sesi susuzluktan çatallaşmıştı. Ona, boğazı kanıyor-muş gibi geliyordu. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."
Lyle gergin ve kuşkulu görünüyordu. "Yoksa şu ...şu bebek sancılan mı başladı?" diye sordu, güvensizce.

"Yo, yo, hayır. Öyle bir şey değil. İnan bana, onlan asla ka-
-227-

rıştırmam." Didi sözünü daha sakin bir sesle sürdürmeyi başardı. "İnsan onları saklayamaz. Çok şiddetlidir." Doğurmak üzere olduğunu bu adama söylemeyecekti.

Bebek sancılan, demişti. Didi'nin başı döndü. Bütün bunlar ne zaman bitecekti? İyi ya da kötü, ne zaman? Bu bir soru değildi. Didi'nin içindeki bir şey yaşamdan ayrılmaya hazırdı.

Evet, ama bebek sancılan. Sağ başparmağını avcuna iyice gömerek elini daralttı -kelepçeden geçecek kadar. Şişeyi bırakmaksızın, sol eliyle sağ bileğindeki madeni halkayı kıvırdı, bileğinden geçirmeyi denedi.

İşe yaramadı. Az kaldı şişeyi düşürüyordu; bunun üzerine ellerini kurtarmayı denemekten vazgeçti. Şişeyi kaybettiği an, silahsız kalacaktı. Elleri kurtulurdu ama silahını yitirirdi.

Ağaç dizilerine doğru yürümeye başladılar.

"Şuraya oturalım, Lyle," dedi Didi bir piknik masasının dış çizgilerini seçince. "Oturup biraz sohbet edelim. Ne dersin?"

Lyle'in gölgeli yüzü gülümsedi. "Nasıl istersen, Des-demon." "

Didi tahta sıraya, erkekten epeyce uzağa, minnetle çöktü. "Yakınıma otur, Didi. Birlikte az şey yaşamadık."

"Doğru, yaşadık" dedi, ona biraz yaklaşarak. Sol eliyle şişeyi tutarken, sağ elini kurtarmak için çılınca mücadeleye ettiğini görmemeliydi.

Lyle onun yüzüne baktı. "Bir zamanlar çok güzel bir kadın olduğunu görebiliyorum."

"Teşekkür ederim," dedi yavaşça; içinden üst üste yineledi: piç herif, piç, piç. Çık elimden, çık artık, diye seslendi kelepçeye. Ama çıkmadı; sonra

Bebek sancılan. Gözlerini kapadı, saymaya başladı. Altmış saniye süreyle kelepçeyi unuttu. İlk otuz saniye en kötüsüydü. Kıpırdamamak için kendini zorladı; dişlerini geçirdiği, kanlı dudağı bebeğin artık ondan ayrılmak istediğini fısıldıyordu.

Neyse ki Lyle sancı geçinceye kadar ona bakmadı.

"Benim hakkımda bilmek istediğin bir şey var mı, Lyle?" diye sordu Didi, cılız bir sesle.

-228-

"Senin hakkında mı?" diye yineledi, şaşırıldığı belirten bir sesle. "Hiçbir şey yok. Seni zaten tanıyorum. Sana Des-demon'a'yı sormuştum. Çetin bir yaşamı oldu, değil mi?"

Didi başıyla doğruladı. Tahminine göre, bir sonraki kasılmaya kadar üç dakikası vardı; ona Desdemon'a'yı anlatmak için üç dakika. "Desdemon'a, Othello'nun kansıydı."

"Adam onu sevdi mi?"

"Evet. Çok," dedi Didi, ağlamamak için kendini zor tutarak. Ağlamaya zaman yoktu.

Bebek sancısına yalnızca dakikalar vardı. "Karısına hayrandı. Sonra birden, karısının onu aldatmış olabileceğini öğrendi"

"Nasıl öğrendi?"

"Iago söyledi."

"Iago doğruyu mu söylüyordu?"

"Hayır, elbette söylemiyordu. Desdemon'a kocasına sâdik bir eştı."

Lyle yüzünü buruşturdu. "Senin gibi mi?"

Didi başıyla onayladı. "Evet Lyle, benim gibi," dedi.

"Peki sonra?"

"Sonra Othello deliye döndü ve Desdemon'a'yı öldürdü."

"Nasıl öldürdü?"

"Boğarak."

"Ve öykü bitti?"

"Hayır," diye yanıtladı Didi. "Othello, Iago'nun yalan söylediğini öğrendi ve kendini öldürdü." Lyle onun yüzünü inceledi. "Demek öyle?" Omuzlarını silk-ti. "Peki, ya Iago? Yaptığı yanına mı kaldı?" Sesinde umut vardı.

"Hayır," dedi Didi. "Suçu anlaşılınca, işkenceyle öldürülme cezası aldı."

"Ahhh," dedi Lyle. "Çok yerinde bir ceza." Sustular.

Yüzünü Didi'ye çeviren Lyle sordu: "Bana hangi ceza uyardı, Desdemona?"

"Hiçbiri," dedi Didi hemen. "Gitmeme izin verirsen."

-229-

"Anlıyorum." Hafifçe gülümsedi. "Ya, vermezsem?"

"O zaman işkenceyle ölüm gayet uygun olur," dedi Didi, kendisi de gülümsemeye çalışarak. Başaramadı.

"Didi, çok üzgünüm," diye atıldı erkek, "ama seni bırakamam."

Didi yeterli gücü toplayınca, sordu: "Demek, istediğin bu* Seninle Mazatlan'a gelmemi mi istiyorsun?"

"Şey, hayır," dedi Lyle yumuşak bir sesle. "Bu, koynunda yılan beslemek gibi bir şey olur. Öyle değil mi? Güzel bir yılan, ama sonuçta yine de yılan."

"Anlamıyorum-" Acı dolu bir inilti salmamak için ağzını kapadı. Erkek ona çabucak bir göz attı, ama bir şey demedi. Di-di'nin ona karşı çıkmaya hazırlandığını sanmıştı. "Bana katılmıyor musun, Didi?" Didi gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Acı gittikçe şiddetleniyordu. Evet, hiç kuşku yok ki, bebek sancılan başlamıştı. Artık geriye dönüş yoktu. Gidecek tek yön vardı, o da bu gebeliğin sonuydu; Didi şimdi oraya, bilinmeyene doğru hızla yol alıyordu -bir canavarın eşliğinde. O ve canavar birlikte bir tünele girecekler, Didi gözlerini yumacak, umut edecek, şansı azıcık, birazcık yaver gitsin, en azından şu korkunç, berbat şansı dönsün diye dua edecekti. Gözlerini şimdi yaptığı gibi sınıksız kapatacak ve boğazından aşağı buzların dökülmesi için yakaracaktı. Gözlerini yeniden açınca da, gebeliğin bittiğini, bir bebeği olduğunu görecekti.

Öte yandan, ölebilirdi de. Bebeği ölebilirdi.

Hayır.

Hayır.

-230-

21.45

Pilot helikopteri yere inme ışıklarının yardımıyla Wyona Yolu'na, Bleck'lerin evinin önüne indirdi. Scott ile Rich oraya ilk varanlardı; az sonra dört SWAT aracıyla altı polis arabası geldi. Onlar Scott'ın teçhizatını helikopterden indirinceye kadar, dört siyah minibüsle şerifin adamlarına ait arabalar da yerlerini aldı; Wyona Yolu'ndaki toplam araç sayısı şimdi on dokuzdu.

Scott polisler siren lambalarını, farları söndürmelerini söyledi. Sonra Eden şerifinden, daha önce telefonda sözünü ettiği bölge haritasını istedi.

Sürekli terleyen, şişman şerif biraz bocaladıktan sonra, elinde böyle bir harita bulunmadığını itiraf etti. Belediye binasında bir harita vardı, ama bina kapalıydı. İçeriye zorla girmenin dışında, haritayı elde etmenin yolu yoktu.

Bleck ailesinin evi, sundurmadaki ampulün ve büyük bir olasılıkla oturma odasında yanan tek lambanın dışında, karanlıktı. Görünüşe bakılırsa, Bleckler evde değildi.

"Evde yoklar mı?" diye sordu Rich inanmazlıkla. "Nasıl evde olmazlar?"

"Bilmiyorum, dostum. Gerçekten anlamsız," dedi Scott. Scott oyalanmıyordu. Glock'ı elinde, Heckler&Koch'u yanındaydı; gözlerini evden bir an olsun ayırmıyordu. San Ange-lo'dan yeni destek istedi. Lyle Luft'u almadan Eden'den ayrılmayacaklarını söyledi -ölü ya da diri.

Rich, daha iki saat önce San Angelo'da olmalarının kaderin garip bir cilvesi olduğunu düşündü:

Eden'e bu kadar yakın, öte yandan, alabildiğine uzak. Pekâlâ; şimdi Eden'deydiler, ama ellerine ne geçmişti? Onlar burada otururken, Didi'nin yaşamı bir yerlerde, bir bıçak sırtındaydı.

"Belki de buraya boşuna geldik," dedi Rich. "Bir çıkmaz sokak daha."

"Şu ana kadar yaptığımız hiçbir şey boşuna değildi," de-

-231-

di Scott. "Her adım bizi ona biraz daha yaklaştırdı. İnan bana, o burada. Çünkü Honda'sı burada. O arabadan habersiz olduğumuzu sanıyor, ama o arabayı asla kullanamayacak -ne Teksas'ta, ne New Mexico'da, ne de başka bir yerde."

"Nerede bu Honda?"

"Bilmiyorum. Herhalde bir yere park etti. Onu bu evin önüne bırakacak kadar aptal olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi o kadar da geri zekâlı olmadığını anlıyorum. Bence arabayı başka araçların bulunduğu bir yere, örneğin bir garaja, tamirhane ya da benzin istasyonu gibi bir yere bıraktı."

"Eh, burası küçük bir kasaba. Burada kaç benzinci olabilir ki?"

"Bu konuyu hallettim, tamam mı?" dedi Scott. "Seninle ben burada Bleck'leri bekleyeceğiz. Benim çocuklarla şerifin adamları da Honda'yı arayacak."

"Biliyor musun," dedi Rich, "arabayı çoktan almış olabilir. Polis arabasını başından atmış, Honda'ya atlamış, kasabadan çıkmış olabilir."

Scott başını salladı. "Böyle olmadığına eminim. Bizden yalnızca bir-iki adım ileride. Burada bir işi var ve biz bunun ne olduğunu öğreneceğiz. Amacı Didi'yi Honda'ya bindirmek, sonra da basıp gitmek olsaydı, arabayı Dallas'taki milyonlarca otoparktan birine bırakırdı. Neden bin, bilemedin bin beş yüz kişinin yaşadığı bir kasabayı seçti? Böyle bir yerde gizlenmek çok daha zor olmasına karşın, Lyle bu tehlikeyi göze aldı. Ne-dea? Benim tahminim, şu anda burada; bir yere sinmiş, gecenin ilerlemesini bekliyor. Terk ettiği devriye arabasının polisi alarma geçirmesini istemiyor. Bekleyecek, araba değiştirecek ve geceyansı kasabadan çıkacak. Honda'yı bulduğumuz an, tepesine bineceğiz."

Rich içini çekti. "Nefis bir söylevdi," dedi. "İyi de, karım nerede?"

"Bunu bize Bleck çifti söyleyecek." Scott durakladı. "Dinle, bunu bir fiyasko olarak görme, tamam mı? Öte yandan, korka-

- 232 -

M

nm beni buna sen sürükledin." Scott cüzdanını açtı, içinden yamulmuş bir sigara çıkardı.

Rich gülümsedi. "Gün seni yendi."

Scott da gülümsedi. "Haklısın. Sigarayı bırakmak için yanlış gün seçmişim."

"Çakmağın var mı?"

"Çakmak mı?" Scott kıkırdadı, cephane yeleğine uzandı. "Bütün bu bombalan nasıl ateşlediğimizi sanıyorsun?"

Sigarasından derin bir nefes çekti, şimdi çok daha sakin görünüyordu. "Tanım; bu harika. Suç sende," dedi Rich'e bakarak. "Yaşamıma girdin ve bak beni ne hale getirdin."

"Bilirsin, bir tane yetmez, derler," dedi Rich.

Scott, "Bilirim," diyerek, yelek ceplerinin birinden bir paket Marlboro çıkardı.

Rich sırttı. "Aferin, sigarayı gerçekten bırakmışsın."

"Hiçbir şeyin peşini kolay bırakan biri değilimdir," dedi Scott, yeleğinden düşen fotoğrafı almak için arabadan atlarken.

Rich sordu. "O ne?"

"Oğlum." Scott ona jelatinle kaplanmış olan fotoğrafı gösterdi. "Teksas'ın bu geri kalmış yöresinde vurulmak istemem; hele nallan dikmeden önce göreceğim son yüzün hiç tanımadığım bir yabancıнын yüzü olmasını hiç istemem. Sevdiğim birine bakmak isterim."

"Resmi neden kaplattın? Kanının oğluna sıçramasını istemediğin için mi?"

"Aynen öyle," dedi Scott.

Rich suskunlaşdı. "Göreceğin son yüz, benimki olacak," dedi sonunda.

"Eh, daha da kötüsü olabilirdi."

Beklediler.

"Bu iş bittikten sonra, birlikte golf oynar mıyız?" diye sordu Scott.

"Sanmam," dedi Rich. Scott'ın gerilediğini, belli belirsiz içine kapandığını fark etti. "Bu iş bittikten sonra, birer içkiye ihtiyacımız olacak."

- 233 -

Beklediler.

"Neden FBI'ya girdin, Scott?"

"Neden mi?" diye yineledi Scott, makineli tüfeğini okşayarak. "Çünkü bu dünyada pek çok zorba var ve ben bunların hiç olmazsa bir kısmını durdurmaya kararlıyım. Seni ele alalım. Görünüşe göre iyi, düzgün bir adamsın. Taüi bir kann var. Ama ansızın biri çıkıyor ve ona zarar vermek istiyor -canını yakmak, hatta belki de öldürmek istiyor. Şimdi; bu adamın öğrenmesi gereken bir şey var, o da yeryüzünde en az onun kadar, ya da ondan daha güçlü birinin daha yaşadığı. Yani benim. Onu durdurmak için buradayım. İşimi çok ciddiye alırım. Zorbalan, umarsız insanları inciten kabadayılan sevmem. Kendimi çaresiz hissetmeyi de sevmem. Dolayısıyla buraya hazırlıklı geldim. Karını zorbalardan korumak için buradayım."

Mahalle sakinleri, komşular evlerinden çıkıp, bu hareketliliğin nedeni sordular. Scott onlara kibarca evlerine dönmelerini, herhangi bir sorun olmadığını, yalnızca polisin Bleck çiftiy-le konuşmak istediğini söyledi. Evet, her şey yolundaydı; hayır, onlann yapabileceği bir şey yoktu. Ama belki Bleck'lerin nerede olduğunu söyleyebilirlerdi. Ne yazık ki bu sorunun yanıtını kimse bilmiyordu. "Nasıl olur da kimse bilmez? Bunlar ne biçim komşu böyle?" diye fısıldadı Rich, yeniden motor kapağının üzerine yerleşirken. "Bizim oturduğumuz yerde, sokağın karşısındaki komşulann en büyük eğlencesi mutfak pencerelerinden bakıp, kurye kamyonunun bizim eve kaç kez geldiğini saymaktır." Scott sessizdi. Sonra, sordu: "Çok mu sık gelir?"

Rich başıyla doğruladı. "Şimdi düşündüm de, kanm siparişlerini getiren kuryeyle oldukça senli benlidir. Ona Benji diye hitap eder."

Scott sırttı. "Bak bu çok ilginç."

"Kendisi ya da çocuklar için ne zaman bir şey satın alsa, benim için de bir şey alır. Eh, bu da ortamı yumuşatıyor elbette."

"Elbette."

-234-

Rich gülümsedi. Karımı seviyorum, diye düşündü. Bundan böyle, isterse bütün Spiegel katalogunu satın alsın, gıkımı çıkarmayacağım. Yeter ki ona kavuşayım.

22.00

"Sana anlatacak bir öyküm var, Lyle," dedi Didi. "Dinliyor musun?"

"Dinliyorum, Didi." Erkeğin yüzü asıktı. "Fazla zamanımız yok ama," diye ekledi.

Didi'nin boğazı biraz daha kurudu. "Yok mu?"

Lyle başını iki yana sallayarak, "Hayır, yok," dedi.

Didi sustu. Kelepçenin bir halkasını bileğinden geçirmeyi başarmıştı; halka şimdi başparmağının dibindeki kemiğe sıkıca oturmuş durumdaydı.

Su. Alı, bir avuç su bulabilseydi. Biraz da sabun.

"Öykünü anlatsana, Didi."

Zaman yoktu. Bebek sancılan yine başlamıştı. Didi acısına karşın kelepçeyi eline doğru biraz daha kaydırmaya çalıştı; göbeğinin dışında, bedeninin hiçbir yerinde hiçbir duygu hissetmiyordu. Şu anda, en küçük bir acı hissetmeksizin, elini kesebilirdi.

Madeni halka yerinden oynamadı; bebek sancısı geçince, Didi ellerindeki ıslaklığı hissetti. Halkanın kenarı elini kesmiş olmalıydı.

Dikkatle erkeği inceledi. Sol eli polisten aldığı tabancanın, sağ eliyse polisi vurduğu Golfun üzerindeydi. Ölü polisin üniforması biçimsiz ve çarpık bir biçimde üzerine yapışmıştı.

Hareketsizdi.

-235-

"Bir zamanlar," diye başladı Didi, duraksayarak, "yaşamı boyunca bir kişiye bile en küçük bir iyilik yapmamış olan, yaşlı bir kadın varmış."

"Tanıdığın biri mi?" diye sordu Lyle.

"Hayır," dedi Didi, parmaklarının arasındaki kink şişeyi çevirirken; düşürmemek için daha sıkı tuttu.

"Yaşlı kadın ölünce, doğruca cehenneme yollanmış-"

"Doğal olarak."

"Ama Cebrail onun sonsuza kadar cehennem azabı çekmesini istememiş, Tann'ya gidip yaşlı kadını yeniden diriltmesi için yalvarmış. Tanrı ona şöyle demiş: 'Yaptığı tek bir iyilik bulursan, onu canlandırır ve cennete gitmesini sağlarım.'"

"Tann ne kadar da merhametli."

Didi sağ bileğini halkadan geçirmek için kıvırdı, ama bileği fena halde acıyınca, vazgeçti.

Hızlı hızlı anlatmayı sürdürdü: "Böylece Cebrail yaşlı cadının yaşamını didik didik eder ve sonunda bir iyilik bulur: Yaşlı kadın bir keresinde, bahçesinden kopardığı bir soğanı aç bir adama vermişti. Tann Cebrail'e şöyle der: 'O soğanı al, kadının karşısında tut. Onu cehennemden çekip alacak kadar güçlüyse, ne âlâ. Kadın cennete yükselebilir.'" Didi gerilen karnından yükselen gurultuları duydu. Kendini tuttu. "Cebrail cehennem çukuruna doğru eğilir, soğanı yaşlı kadına doğru uzatır, Tutun, seni dışarı çıkaracağım," der. Kadın soğanı tutar, Cebrail de çekmeye başlar. Ancak öteki günahkârlar, içlerinden birinin Cebrail tarafından kurtarıldığını görünce, soğanın onları da dışarıya çekeceğini umarak yaşlı kadının eteğine, ayaklarına yapışırlar."

Lyle güldü. "Ben de olsam, öyle yapardım," dedi. "Ya sen?"

Didi inledi, sözünü sürdürdü. "Soğan güçlüydü, hepsini birden çekebilirdi. Ama yaşlı cadaloz öteki günahkârlara küfür etmeye, onlardan kurtulmak için debelenmeye başladı. Bu arada şirret bir sesle bağıyordu: 'O benim soğanım, benim! Bırakın beni, iğrenç mahlûklar, o benim soğanım!'"

"Pek de bencilmiş," dedi Lyle.

- 236 -

"Bunun üzerine soğan ikiye bölündü ve Cebrail yaşlı kadının öteki günahkârlarla birlikte yeniden cehenneme yuvarlanışını üzüntüyle izledi."

Didi bebek sancısından, tünelden kurtulmak için çabalarken öyle derin soluklar alıyordu ki, Lyle'in yanıtını duyamadı.

Sonra, erkeğin tatlı tatlı güldüğünü duydu. "Beni duydun mu, Didi?"

"Hayır, Lyle, özür dilerim. Ne demiştin?"

"Parkta çit çıkmıyor. Benden başka konuşan da yok. Nasıl olur da beni duymazsın?" Sesi sinirliydi.

"Yutkunmaya çalışıyordum. Boğazım yanıyor. Çok susadım, Lyle. Gerçekten. Bir daha tekrarlar mısın. Lütfen." Seni orospu çocuğu.

Lyle sabırsızca yineledi: "Bu öykünün benimle ne ilgisi var, demiştim. Şu yaşlı kadını kendinle özdeşleştiriyorsan, o başka -ki ona da katılmıyorum. Evet, ne diyorsun?"

"Haklısın. O, ben değilim."

"Bana gelince; 'ben yaşamım boyunca pek çok iyilik yaptım. İşte bütün sorun da bu zaten. Her zaman iyi biri oldum. Bu nedenle Tann'nın beni neden cezalandırdığını anlayamıyorum."

"Ben de, senin beni neden cezalandırdığını anlayamıyorum."

"Seni cezalandıran ben değilim, Didi. Tann."

"Tann benimle uğraşamayacak kadar meşgul. Ayrıca, cezayı hak etmiyorum," dedi Didi, banktaki oturuş biçimini değiştirirken. Hep aynı konumda oturmak, bacaklarını daha da uyuşturuyordu.

"Eh, cezalandırılmayı ben de hak etmemiştim," dedi Lyle.

"İyi ama seni ben cezalandırmadım ki," diye patladı Didi. "Ben sana ne yaptım?"

"Hiçbir şey. İşte, anlatmaya çalıştığım da bu. Ben Tann'ya ne yaptım, peki? Ben o yaşlı kadın değilim."

Tuhaf ama, Didi'nin aklından geçen de tıpatıp buydu. Ben

- 237 -

Tann'ya ne yaptım? Sonra, alışık olmadığı bir duygu hissetti -uysallık? boyun eğme? Hayır, bu daha çok bir yenilmişlik duygusuydu. Bir şeylere inanmak için vargücüyle direnen Didi bu asırlık ormanda yenildiğini keşfediyor ve kendi ölümüne inanmaya başlıyordu.

"Didi, kendini kandırma. Tann seni doğruca avucuma yolladı. Bugün seni bulmam bir rastlantı değildi. Kaderdi. Yaşamlarımızın çakışması tanrısal bir iradeydi. Neden başka bir gebe kadın-"

"Gebeliğin bununla ne ilgisi var?" dedi Didi, umutsuzluğunu yansıtan bir sesle.

"Sözümü kesme!" diye haykırdı Lyle. Didi hemen sustu. Koşullar eşit değildi: O gebe ve kelepçeli bir kadın, karşısındaki ise iki tabancası, bir bıçağı ve bir hedefi olan bir erkekti.

"Neden NorthPark'a, alışveriş merkezlerinin en zenginine gittim ve arabamdan indiğim an gözüme çarpan ilk şey, senin san elbiseli kamın oldu? Seni gördüm ve kendi kendime 'tombala' dedim.

Tombala! Neden başka bir gebe kadın değil de, sea?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Didi. "Çünkü Tann beni kol-lamıyordu."

"Çok doğru. Çünkü bu senin yazgındı. Yazgımızın çağınsı-na uslu uslu uymaktan başka seçeneğimiz yoktur."

"Söz konusu benim kötü talihim olunca alabildiğine kadercı, seninki olunca böylesine isyankâr olman işine geliyor, değil mi?" dedi Didi alaycı bir dille.

Erkek bir an sustu, sonra sordu: "Sen neden söz ediyorsun?"

"Seninle karşılaşmanın benim yazgım olduğuna inanıyorsun, ama kannla çocuğunun ölümünün senin yazgın olduğuna inanmıyorsun."

"Çünkü o yazgı değildi. Tann'nın bana 'Canın cehenneme!' demesiydi."

"Alı, Tann aşkına!" diye bağırdı Didi. "Benim başıma gelen-lerse Tann'nın bana 'Canın cehenneme!' demesi değil, öyle mi? Değilse, ne peki, Lyle?" Durdu, soluklandı. "Söylemek istedi-

-238-

ğim şu: Kötü şeyler olur. Herkesin başına gelir-"

"Sen hariç-"

"Hayır, ben dahil," diye yapıştırdı Didi. "Senin başına korkunç bir şey geldi, ama sen yararı sanp yaşamına devam etmek yerine, her şeyin acısını benden çıkartmayı seçtin. Diyelim ki beni öldürdün. O zaman kocam çıldımp başka birini mi öldürsün? Zavallı, masum birini? Peki, ya Rich'in kurbanının kansı ya da kocası intikam almak için bir başkasını öldürürse? Bir düşün -bütün bunlan başlatan kişi, sen olacaksın, Lyle. Hepsini."

"Ben değil," dedi erkek. "Tann."

"Hayır, Lyle, sen. Tann senin inancını sınıyordu, belki de başka yöne bakıyordu. Oysa sen, acı çektirmek için özellikle beni seçtin."

"O da kanmı ve oğlumu seçti-"

"Hey Tannm! Yanılıyorsun. Karın hastalandı, oğlunsa kurta-nlamayacak kadar küçüktü. Tann'nın kurtardığı onca bebeği düşünsene-"

"Sen de kurtarmadıkların düşün. Örneğin, benimkini."

Didi öfkeden ayağa kalktı, sözlerini ayakta sürdürdü: "Önce Ona inanmadığını söyledin, sonra seni görmediğini, senden yana bakmadığını söyledin, şimdi de sana bile isteye acı çektirdiğini söylüyorsun. Evet, hangisi, Lyle? Üçü birden doğru olamaz, biliyorsun."

"Otur, Didi. Birbirimize bu kadar yakinken heyecanlanmandan hoşlanmıyorum. Yine bana vurabilirsin."

Didi yerine oturdu. "Sana o yaşlı kadınla soğanı anlatırken, amacım buydu. Tek bir iyi davranışla, bütün o insanlan kurtarabilirdi. Tıpkı senin, tek bir kötülükle sayısız insana zarar verebilmen gibi. Şu âna kadar iki kişinin ölümüne neden oldun, Lyle. Bir tanesi polis memuruydu, büyük bir olasılıkla da evli ve çocukluydu. Onun yaşamına son vermekle kalmadın, kan-sının ve çocuklarının yaşamlarını da mahvettin. Tek başına, hepsinin mahvına yol açtın. İşte senin mirasın-"

"Kes sesini!" diye bağırdı, tiz bir sesle. "Sus artık, sus, sus!"

- 239 -

Ayağa fırladı, bir atılışta kadına ulaştı ve Golfun kabzasını yüzüne indiriverdi. Didi suratını büyük bir hızla beton bir duvara çarptığı duygusuna kapıldı. "Kapa çenenini," dedi erkek, daha sakin bir sesle, "yoksa yemin ederim seni öldürürüm."

Didi burnundan akıp ağzına dolan kan yüzünden boğulacak gibi oldu; öksürmeye başladı, ama hiçbir şey hissetmedi. Kırık bir burun, şişmiş bir kafa, yırtılmış parmaklar ya da ölü bir polisin bile durduramadığı tek şey, yeni bir bebek sancısıydı. Onu hiçbir şey durduramıyordu.

Sancı geçince, şişeyi göstermemeye çalışarak, elinin tersiyle burnunu sildi. Kanamayı durdurmak için burnunu iki parmağıyla sıkmayı denedi, ama canı çok acıdı. Bunun üzerine öne eğildi ve bırakü, kan yere aksın. Aynı anda da anladı: Bebeği doğmaktan, Didi'nin ölümü bile alıkoymayacaktı.

"Benden ne istiyorsun, Lyle?" diye fısıldadı, konuşurken etrafa kan sıçratarak. "Benimle ne yapmak istiyorsun?"

22.05

Rich cinnnet geçirmek üzereydi. "Burada böyle boş boş oturduğumuza inanamıyorum! Ya Bleckler tatile filan gittiyse? Çok geç kaldığımızı algılayıncaya kadar burada böyle oturacak mıyız? Gelmeyeceklerini, ya da bize verecek yanıtlan olmadığını anlamamız daha ne kadar sürecek? Ne kadar?"

"Tek oturan, biziz Rich," dedi Scott. "Bütün adamları kasabaya dağılmış durumda. Onlar oturmuyor; piç kurusunu bulacaklar. Belki Lyle ile Didi bir yerlerde karımları doyuruyor-dur, belki de sinemaya gitmişlerdir. Polisler her yeri anyor." Scott'ın yüzü bitkindi, ama Rich bu yüzde vahşi bir kararlılık

-240-

okudu. "Onu bulacağız, Rich," dedi Scott. "Ve tabii kanı da." "Burada oturmuş bir şeyleri beklerken kendini çaresiz hissetmiyor musun?" diye sordu Rich kırık bir sesle. "Çöp torbasını dışarıya çıkartmak, çocuklarla ilgilenmek, en üst raftaki kavanozları almak ve karşıdan karşıya geçerken koluna girip hızlanmasına yardım etmek için bana ihtiyacı olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi, yaşamını kurtarmama ihtiyacı var, bense bunu yapamıyorum."

"Biliyorum Rich," dedi Scott. "Bugün işimden nefret ediyorum."

"Bugün hayatımdan nefret ediyorum," dedi Rich. "Neden evi aramıyorsun? Kızlarıyla konuş. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaktır."

Rich saatine baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Çocuklar çoktan yatmıştır, annemse mutfaktaki masanın başına çökmüş, sigaranın birini söndürüp ötekini yakıyor ve çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için üç saniyede bir telefonu kaldırıyordun Anneme ne diyeceğim?"

"Meraktan deliye dönmüş olmalı. Yalnızca araman yeter." Rich başını sallarken, Scott'ın cep telefonu çaldı. Scott çabucak açtı, dikkatle dinledi.

"Rich," dedi, "arabayı bulmuşlar! Eden polisi bulmuş!" "Ah, aman Tanrım," dedi Rich; her an bayılabilirdi. "Orada mı, Didi orada mı?"

"Hayır, yalnızca arabayı bulmuşlar." Rich motor kapağına yaslandı.

"Bu iyi haber," dedi Scott. "Orospu çocuğunun arabasını bulduk." Sonra yine telefona döndü:

"Arabayı hemen oradan uzaklaştırmanızı istiyorum. Bir çekici bulun. Buraya getirin. Görmek istiyorum. Bir dakika; on adamı orada bırakın, Hon-da'sını almaya gelen Lyle'i beklesinler." Telefonu kapadı, Rich'e döndü. "Tony'nin Dükkânı, 87. Cadde. Arabayı dükkânın arkasında, molozların yanında bulmuşlar. Plaka numarası uyuyor. Evet, bu onun arabası."

Rich'in kafası çalışmaz olmuştu. "Bunun... Honda'yi bulma-

- 241 -

lannın anlamı ne?" Beyni uyuşmuştu. "Ne anlama geliyor?"

Scott cesaret vermek istercesine, onu hafifçe sarstı. "Anlamı, Lyle Luft'un hâlâ Eden'de olduğu. Hâlâ burada olduğuna göre, onu bulacağız. Arabasını almaya geldiği an, ya da Bleck çiftiy-le konuştuğundan sonra onu enseleyeceğiz."

Rich haykırdı: "Mezarlık! Kansı -mezarlık!"

"Ne? Ne?" dedi Scott. "Anlayamıyorum."

Rich sıcaktan ve gerginlikten ter içinde kalmış elleriyle yüzünü sıvazladı: "Anlaşana. Kansını mutlaka doğduğu kasabaya gömmüşlerdir. Eden'deki mezarlığa. Evet, Lyle'in oraya gittiğine eminim." Scott cep telefonuna sarıldı. Otuz saniye sonra, üç polis arabasını Eden mezarlığına yollamıştı.

"Çok zekisin, Rich," dedi.

"Hayır, değilim. Yalnızca karımı seviyorum." Durakladı. Düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Kanm ölseydi, ben de oraya giderdim -onun mezarına."

"Neden?" diye sordu, gözünü bile kırpmadan onu dinleyen Scott. "Bu karanlıkta neden oraya giderdin?"

Rich omuzlarını silkti. "Oraya gittiğinde belki hava henüz kararmamıştı. Bilmiyorum. Onun yerinde olsaydım, giderdim işte. Onunla vedalaşmak, ya da kendimi öldürmek için." İçi öyle acıyordu ki, bir

an yüreğindeki kan büyük bir hızla sokağa boşalıyormuş duygusuna kapıldı. Başı döndü. Lyle Luft, Didi'yi öldürmeden kendini öldürmeyecekti. Rich doğruldu, ama dizleri çok güçsüzdü. Scott onun korkusunu sezmiş olmalı ki, gözlerinin içine bakıp, şöyle dedi: "Bu olasılığı eleyebilirsin. Lyle kendini öldürmeyecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Öyle olsaydı," dedi Scott tane tane, "ikinci bir arabaya ihtiyaç duymazdı. Değil mi? Kansının mezarı başında intihar ederdi, dolayısıyla çekip gitmek için kullanacağı Honda'yı buraya saklamazdı." Rich biraz rahatladı.

-242-

Birkaç dakika sonra, sokağın başında bir çekici görüldü; beyaz bir Honda Accord'u çekiyordu. Araba vinçten indirilince, Scott ile Rich içine baktılar. Sokak ayrıntılı bir gözlem için fazla karanlıktı, ama araba temiz görünüyordu. Kilitliydi. Scott ince, metal bir çubukla kapıyı kanırtıp açtı, Rich'e gülümsedi. "Aynı zamanda da usta bir yankesici olduğumu söylemeliyim. Ne dersin, yanlış meslek mi seçtim?"

"Bu soruyu kanımı geri getirince yanıtlanın."

Polis memurlarından biri arabanın bagajını açtı. "Scott, buraya gelip şuna bir baksan iyi olur."

Rich ile Scott hızla arabanın arkasına seğırttiler. Bagajın içine baktılar. Rich geriye doğru sendeledi.

"Ah, Tanrım," dedi. "Tanrım. Didi."

22.17

"Seninle ne mi yapmak istiyorum?" dedi Lyle, tahta bankın üzerinde kadınla arasına belli bir mesafe koymaya özen göstererek. Şimdi iyice sakinleşmişti; gülümsedi. "Bunu hâlâ anlaya-madın mı?"

"Hâlâ anlayamadım," dedi Didi, bıkkın. Mücadele gücü hızla eriyordu. Boğazına dolan kanı yuttu.

Kibarlığı bir yana bıraktı, eteğini kaldırdı, ucundaki kat yerini burnuna bastırdı.

Kanı bir anda emen kumaş sınısıklam oldu. Didi yakında sancıları ondan saklayamayacağını düşündü; ne kadar kalın kafalı olursa olsun, anlayacaktı. Acı şimdi dayanılmaz bir hal almıştı.

Didi dişlerini sıkmaktan ve sancının geçmesini beklemekten başka bir şey yapamıyordu. Bu adamın merhametine sığı-

- 243 -

nip nasıl doğum yapardı? Adamın bir koşu gidip yardım getirmeyeceği belliydi.

Didi, Lyle'dan kurtulmanın ötesini fazlaca düşünmüyordu. Bir bebeğin doğmak üzere olduğu, kendisinin ise Pfluger Park denen bir yerde bulunduğu gerçeğini tam anlamıyla algıladığı söylenemezdi. Bebeğin doğmak üzere oluşu, susuzluğun, korkunun ve Lyle'in arkasında bir yerde, havada dolanıp duruyordu. Bu olgu Dallas'ta, bir hastane yatağında, elini tutan ve tamam bebeğim, tamam, televizyonu açmamı ister misin, diyen Rich'in yanındaydı.

"Hâlâ anlayamadın, demek?" diye yineledi Lyle. "Kafan biraz yavaş çalışıyor galiba. Yoksa sıcağın mı? En sevdiğimiz oyunu oynayalım mı? Talimin yürütme oyununu?"

Didi soluğunu içine çekti; zonklayan bedenini bankın üzerinde güçlükle kıpırdattı. Sırtını bankın arkasına yasladı, "Bu kadar işkenceyi yeterli bulmadığın anlaşılıyor, Lyle," dedi. "İki kişiyi öldürdükten ve beni buraya getirdikten sonra, oyun oynamayı keseceğini sanıyordum. Aklanmışım. Pekâlâ; bir deneyelim. Şimdi bana, beni bütün o kalabalığın arasından gelişigüzel, lotoda sayı işaretler gibi seçmediğini mi söylüyorsun?"

Lyle başını salladı. "Aynen."

Didi güvensizce sordu: "Beni tanıyor muydun, Lyle? Kim olduğumu biliyor muydun?"

Erkek yine başını salladı. "Yo, hayır. Seni tanı mıyordum. Seni bugün öğleye kadar hiç görmemiştim." Öğlen mi? Yo, öğlen olamazdı. O Lyle ile bir ömürdür birlikteydi. Kendinin, bebeğin, kızların, kocasının ömrü.

"Pekâlâ," diye fısıldadı. Gecenin bir yarısı, bir parkın ortasındaki bu piknik masasında daha ne kadar oturacak, iki sevgiliymiş, Pfluger Park'ta, yıldızların altında birbirine âşık olan ve evlenmeyi düşünen iki gençmiş gibi davranacaklardı?

"Çok uzun sürmeyecek, Didi," dedi erkek. "Evet, iki tahmin daha."

-244-

"Beni seçmenin nedeni kanna benzemem mi? Benim aracılığımı onu canlandırmak mı istedin?" Lyle başını bir kez daha olumsuz anlamda salladı. "Melanie ufak tefek ve şansındı. Ayrıca çok da tutumluymuştu. Sana hiç benzemezdi."

"Aklıma başka bir şey gelmiyor, Lyle."

"Hadi, bir talimin daha, Desdemona."

"Nedeni beni NorthPark'ta alışveriş yaparken görüp, zengin olduğumu sanman mıydı? Ailemden para isteyebileceğini mi düşündün?"

"Bütün günü benimle geçirdikten sonra, nedenin bu olmadığını anlamış olmalısın. Öyleyse ne diye nefesini tüketiyorsun?" Durdu, sonra ekledi: "Karım ölünce, hastaneden bana küçük bir tazminat ödediler. Mel'in ana-babası dava açmakla tehdit etmişti, dolayısıyla hastane önümüze birkaç kemik atıp paçayı sıyırdı. Biraz bana, biraz da onlara."

"Madem paran vardı, neden yüzüğümü sattın?"

"Canım öyle istedi. Ayrıca elimde biraz nakit olsun istedim."

Didi içinin daraldığını hissetti, hâlâ parmaklarının arasında duran şişeyi biraz daha sıktı. "Benden bu kadar, Lyle," dedi. "Aklıma tek bir fikir bile gelmiyor. Evet, pes ediyorum."

"Kaybettin," diye atıldı erkek. "Öyleyse senden ne istediğimi ben söyleyeyim."

Ayağa kalktı, Didi'nin yanına geldi. Didi de ayağa kalkmak için kendini zorladı.

Sonra Lyle boğuk bir sesle fısıldadı: "Bebeğini istiyorum, Didi."

-245-

22.20

Rich ve Scott, Lyle Luft'un Honda'sının bagajına sessizce baktılar; dilleri tutulmuştu sanki. İki polis el fenerlerinin ışığını bagajın içine tuttu. Rich'in gözüne çarpan ilk şey, beyaz, plastik bir bebek leğeniyle onun içine yerleştirilmiş olan, desenli kumaşla kaplı, arabalara takılan türden bir bebek koltuğu oldu. Sonra, tıka basa bebek giysisiyle dolu, iki alışveriş torbası gördü. Kocaman bir Ayıcık Winnie ile küçük bir Miki Fare gördü. Hazır mama şişelerinin bulunduğu altı karton kutu, 1. ve 2. boy altbeziyle dolu altı paket vardı; hepsi de bagaja düzgünce yerleştirilmişti.

Yanlarına, üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan bir araba yanaştı, içinden iki FBI ajanı indi. Scott'ın yanına geldiler, içlerinden biri, "Her yere baktık, ama onları bulamadık. Burada yoklar," dedi. "Elbette buradalar," diye kükredi Scott. "Şu bagaja baksana! Onları bulmalısınız, hem de hemen! Gizleniyor. Burada, gizli bir yerde. Belki de bir dairesi ya da bir odası filan vardır. On-lan bulmadan geri dönmeyin."

Ajanlar iç geçirip omuz silktiler. "Elimizden geleni yapacağız, efendim." Sonra arabalarına bindiler.

Rich sendeleyerek Honda'dan uzaklaştı. Scott onu izledi; H&K'si elindeydi. "Rich-"

Hızla arkasına dönen Rich haykırdı: "Hâlâ çaresizsiniz! Onca insan., hepiniz, hiçbir şey yapamıyorsunuz! Hiçbiriniz! Tanrım!"

Scott başını öne eğdi, başındaki siyah bandana alnına kaydı. Rich bunu görünce öyle sinirlendi ki, kendi başındakini bir çekişte çıkardı, yere fırlattı.

Scott bir dakika kadar sustu, sonra o da bandanasını çıkardı.

Rich onu omzundan yakaladı. "Onu bulmak zorundayız... karımı." Sesi boğuktu, Scott'ı sarsıyor, sarsıyordu. "Onu hemen,

-246-

şimdi bulmak zorundayız."

Onlar konuşurken, kaldırımın kıyasına koyu renk bir araba yanaştı. İçinden inen iki kişi eve doğru yürümeye başladı.

22.20

Didi onun sözünü sürdürmesini beklemedi. Erkeği becere-bildiği kadar sertçe itti, ellerini başının üstüne kaldırdı ve tam gözünü hedef alarak, şişenin kink ucunu savurdu. Lyle tabancasını düşürdü, geriye doğru sendeledi; cam yanağına oldukça derinden saplanmıştı.

Didi çığlıklar atarak piknik masasının öteki tarafına koştu. Lyle bir sıçrayışta masanın üzerine çıktı, karşı tarafa koştu, aşağıya atladı ve kadına saldırdı. Didi kendini hızla yana atınca, Lyle yere yuvarlandı. Didi ayağını kaldırdı, onun kaburgalarına sert bir tekme attı.

Hâlâ yerde olan erkeği bir kez daha tekmeledi; bu kez kasiğini hedeflemişti. Iskaladı, tekmesi adamın baldmını buldu. Çılgınca bir düş kırkhğıyla çığlık atmak istedi, onun yerine gırtlğıından boğuk, doğal olmayan bir homurtu çıktı -ölmek üzere olan bir hayvanın hıltısını andırıyordu. O bâlâ burada, ben de öyle. Ondan kurtulmayı asla başaramayacağım.

Didi adamın kafasını tekmelemeyi denedi, ama Lyle onun ayağını yakaladı, hızla çekti.

Didi sırtüstü yere düştü.

Deli gibi çırpınıp ayağını kurtardı; sandaleti adamın elinde kalmıştı. Çabucak doğruldu, Lyle da inleyerek doğrulmaya çabaladı. Didi'nin aklından hızla bir düşünce geçti: Piç herifin inlediğine inanamıyorum. Tam o sırada, pat diye bir ses duydu;

-247-

boğuk bir sest, bir panayır yerindeki su dolu bir balonun patlamasına benziyordu. PAT. Hemen ardından bacalarının arasının ısladığını, sıcak bir sıvının iççamaşını aşır baldırlarının iç kısmına, oradan da ayaklarına ve toprağa döküldüğünü hissetti.

Abh. Soluğunu müthiş bir kederle salıverdi. Abh.

Su kesesi patlamıştı; en kötüsü olmuştu. Bebeğin bir saat daha beklemeye niyeti yoktu; hemen buracıkta, bu ağaçların altında, Lyle'in kanlı ellerinin arasına doğmaya hazırlanıyordu.

Didi'nin gırtlğıı suskun, gözleri kuruydu, çünkü şimdi rahmi ağlıyor, sıcak gözyaşlarını doğruca onun baldırlarına akıtıyordu.

Abb.

Lyle'dan birkaç adım uzaklaştı, umarsız, savunmasız bir hareketle ellerini apış arasına soktu. Kelepçe canını acıttı. Hemen öne, Lyle'a doğru eğildi ve ona vurmak için ellerini kaldırdı.

Erkek daha hızlıydı. Kadının bacalarını yakaladı, kendine doğru çekti; Didi düştü. Lyle onu sırt üstü çevirdi ve üzerine çıktı.

"Seni kaltak," diye fısıldadı. "Bak ne yaptın; bak yüzüme ne yaptın." Ağırılığını bir eline verip öteki eliyle yanağındaki bira şişesine yapıştı, bir çekişte çıkardı. "Pis kancık," dedi. "Seni öldüreceğim." Şişeyi fırlatıp attı.

"Kalk üzerimden," diye tısladı Didi onun terli, kanlı yüzüne. "Defol git."

"Hiçbir yere gidecek değilim," dedi Lyle, soluk soluğa. "Bacakların neden ıslak? Altına mı ettin?"

"Kalk üzerimden!" Didi'nin kollan kendi göğüsleriyle Lyle'in göğsü arasına sıkışmıştı. Kelepçeli elleri çivilenmişti. Kı-pırdayamıyordu bile. Fısıldadı: "Bebeğe zarar veriyorsun."

Lyle liç istifini bozmadı. "Korktun mu, Didi?" Yüzünü biraz daha yaklaştırdı. "Biliyor musun, seni bir türlü doğru dürüst öpemedim." Dudaklarını kadının dudaklarına sertçe bastırdı.

Didi onun ağzına tükürdü; tam boğazına irice bir parça yapışan Lyle boğulur gibi oldu, öksürdü.

"Allah kahretsin; neydi

-248-

o?" diye haykırdı. Umanm kurumuş hanımdır, dedi Didi içinden.

Yüzünü erkeğin yüzünden kaçırmaya çalıştı. Lyle biraz geri çekildi, elini kaldırdı, tokadı Didi'nin ağzıyla burnuna indirdi. Didi tiz bir çığlık attı.

Didi bayıldı ya da bayıldığını sandı, zira bir süre için Lyle'ı duyamadı. Kendi sesini de duyamıyordu - ağlıyor mu, bağılıyor mu, yoksa fısıldıyor muydu? Kendine gelince, adamın hâlâ üzerinde oturduğunu gördü; ama Didi'nin artık diremediğini fark edince, azıcık sakinleşmişti. Ağırılığı da azalmış gibiydi. Sonra Didi onun kıpırdandığını hissetti. Oh, ne yapıyor bu? Yoksa pantolonunun fermuarını mı indiriyor? Yo, olamaz -aynı anda Göbek ona Lyle'ı bile unutturdu, her şeyi unutturdu. "Tanrım," diye inledi. Acı dayanılır gibi değildi. "Lütfen, Tanrım, lütfen bana yardım et, lütfen, lütfen..."

Üzerindeki Lyle güldü.

Sonra, bebek sancısı geçti. Didi'nin ellerini kıpırdatması, başının üstüne kaldırması gerekiyordu. Elleri sıkışmıştı, karnına batıyor, giderek daha çok gömülüyordu. Onları kelepçeden kurtarmak artık tam anlamıyla olanaksızdı.

"Desdemona," dedi Lyle, onun elbisesini sıyırıp baldırlarına dokunurken. "Desdemona, bacakların öyle ıslak ki."

"Bırak da onlara dokunayım, Lyle, lütfen," dedi Didi.

"Tek bir hareket bile yapmana izin vermeyeceğim, güzel Didi. Tanrının belâsı, cici Didi. Sana güvenilmez. İyi ki şu kelepçeyi takmışım."

"İzin ver de ellerimi kaldırayım," diye fısıldadı. "Çok canım yanıyor, lütfen-"

Lyle ona biraz daha abandı -baldırlanna, midesine. Ama bu devinim, Didi'nin ellerini onun göğsünden kurtarmasını sağlamıştı.

Bebek sancısı karnını bir kez daha yumruklamaya başladı. Didi haykırdı; kelepçeli elleri hemen başının üstündeydi.

Kırık şişeyi tutarken hep bir mucize olmasını beklemiş ama mucize küçücük bir kara büyüye dönüşmüştü. Lyle ona yak-

- 249 -

laşmış, o da onun yanağını kesmiş, onu ölesiye korkutmuştu-, hepsi o kadar.

Didi denetlenemez bir biçimde inliyordu. Bebeğim, bebeğim, annenin canını yakıyorsun, lütfen, yardım et bana...lütfen....

Lyle eliyle onun ağzını kapadı. "Kes sesini! Kapa şu kahrolası çeneni!"

Didi ellerini öne uzattı, kelepçenin kenarıyla ona vurdu. Dudaklarını onun boynuna gömmüş olan erkeğin başına vurmıştu galiba; ama çok hafif bir darbeydi.

Lyle başını kaldırdı, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Kalk, ne olur kalk üzerimden," diye yalvardı Didi. "Bana yardım et, lütfen, lütfen Tanm, sevgili Tanrım, duy beni. Hemen."

Onun külotunu çekiştirmekte olan Lyle, "Beni dinle, Didi," dedi. "Bağırmanı kes, aksi halde seni çok daha erken öldürmek zorunda kalacağım. Biraz daha yaşammanı istiyorum; bunu en azından benim için yapmalısın. Yaşamalısın, Didi."

Kadının susmadığını görünce, ıslak donunu bir çekişte yırttı. Didi'nin umurunda bile değildi. İsteddiği tek şey, üzerinden derhal kalkmasıydı. "Lyle, bırak da ben senin üzerine çıkayım," diye yalvardı.

"Beni istiyorsun, değil mi Lyle?"

"Evet, Barcelona. Kocanın seni el değmemiş bir halde bulmasını istemiyorum. Senin günahsız olarak öldüğünü düşünmemeli."

"Öyleyse Lyle, izin ver de bunu güzelce yapalım," dedi, bitkin bir sesle. Bebeği bu yükten kurtarmak için, onunla ayakta sevişmeye bile hazırdı.

Erkek güldü, onu bir kez daha öptü, daha doğrusu yaladı, ya da ağzını onun ağzına sürttü.

Didi artık şu kadarlık umursamıyordu; yalnızca onun bu kanlı, bu ıslak, bu... bebeğin kutsal suyuna bulanmış bedene nasıl olup da dokunabildiğim akli almıyordu.

Bebeğin kutsal suyu.

Güçlkle soluk alabiliyordu; sancılar yeniden saldırdı. Er-

-250-

kek ona biraz daha abandı. Didi kıpırdanmaya, bu ağırlıktan kurtulmaya çalıştı. Başaramadı.

Ağırlığıyla beni ezecek, bebek çıkıncaya kadar beni bir tüp gibi sıkacak, aman Tanm, böylece bebeğime sahip olacak-

Aynı anda, boğazında keskin bir şey hissetti. Önce bunun susuzluk olduğunu düşündü.

Gözleri kapalıydı. Yoksa nedeni, karanlık mıydı?

Konuşmak için ağzını açtı ve boğazında yine aynı acıyı hissetti. Erkek yumuşak bir sesle sordu:

"Didi? Boğazını kesersem, kan kaybından ölmen ne kadar sürer dersia?"

"Ölecek değilim, Lyle." Sesi çatallaşü; dünyası hızla karan-yordu.

"Aç gözlerini de bak. Aç, dedim."

Demek ki gözleri kapakydı. Didi gözlerini açtı.

Yüzünün tam önünde bir bıçak duruyordu. Daha önce, yüzük için didişirlerken parmaklarının kesen bıçaktı bu.

Didi gözlerini yumdu.

Kasığında, içeriye zorla bir şey sokuluyormuş gibi, iğrenç bir duygu hissetti. Delice bir bebek sancısıydı -bebek başını leğen kemiğine bastırıyordu.

"Ne yapacaksın, Lyle? Ne yapacaksın, seni iğrenç pislik?" diye tısladı, kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Zira ne yapacaksın, hemen şimdi yapman iyi olur. Bebeği incitiyorsun. Onu istediğini söylemiştin. Öyleyse kalk üzerinden, kalk bebeğin üzerinden!"

Bu sözler Lyle'i etkilemiş gibiydi. Sağ elindeki bıçağı bırakmadan, ağırlığını dirseklerine verdi, belli belirsiz toparlandı. Didi'den azıcık da olsa uzaklaştı. Aralandaki mesafeyi koruyarak, kadının bacaklarını ayırmaya çalıştı.

Didi'nin ağızı açıldı, başı bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. Demek yaşamım böyle- Kurtar beni, bana yardım et, Tanm, lütfen Tanm, canımı alma-

Kasıklarında erkeğin cinsel organını hissetti.

"Tanrım, nasıl da ıslaksın," diye soludu Lyle. Bıçağı Didi'nin baldırının iç kısmına sürttü.

- 251 -

"Planımı öğrenmek ister misin, Didi? Önce seni becermeyi, sonra da bebeği senden kesip almayı planlıyorum. Bebeği alacağım, göbek bağına keseceğim, bebekle birlikte çekip gideceğim.

Mazatlan'a. Seni de götürcektim, ama beni sevmediğin, asla da sevmeyeceğin ortada. Neyse, üzülme." Kesik kesik soludu. "Bu dünyada yaptığın son şey, büyük bir iyilik olacak. Çocuğuna yaşam vermek için öleceksin. Bu son derece kutsal bir davranış, Desdemona. Doğruca cennete gideceksin. Belki Cebrail Ona başvurduğu zaman, Tanrı bunu anımsar-" Soluğu Didi'nin yüzüne saldırıyordu.

"Anlarsın ya, şu soğan hikâyesi"

Didi sessizce ağlamaya başladı. Bebek iç organlarına, adamın penisi ise kasığına bastırıyor, basıyordu.

Lyle bıçağı yere doğru indirip kendini hafifçe geriye çekerken, neşeyle fısıldadı: "Didi, söylesene, Cebrail tarafından cehennemden dışarıya çekilirken -ama bak, doğruyu söyleyeceksin- şu sırlı sıklam san elbisene tutunmama, yani kurtulmama yardım eder misin?"

Didi içindeki yaşamın akıp gittiğini hissetti.

Lyle bir kahkaha patlattı. "Tahmin etmiştim."

Sertçe, acımasızca abanıyor ama aradığı yeri bir türlü bulamıyordu. Kadının iri karnı ve duruş açısı Lyle'in işini güçleştiriyordu. Didi içinde yeni bir su dalgasının kabardığını, sonra da hızla dışarıya fıskırdığını hissetti. "Dur," diye fısıldadı, ansızın aklına gelen bir fikirle. "Dur da sana yardım edeyim. Beni bulmana. Biraz doğrul."

Erkek kalçasını hafifçe havaya kaldırdı. Bıçak sağ elinin altında, toprağın üzerindeydi. Bıçağı tutmuyordu, iki elinden güç alarak kendini havada tutuyordu.

"Dur, Lyle, bekle." Didi insanüstü bir çabayla başıyla göğsünü yerden kaldırdı. Elleri olmayınca, bu ağırlık onu tam anlamıyla felç ediyordu. "Bekle," diye inledi. "Yerden...yerden kalkamıyorum. Ellerimi kullanamadığım için-" İki elini bacaklarının arasına, kendi ıslaklığına soktu, bileklerini bir öne bir arkaya sürtmeye başladı. Bu arada sürekli

-252-

mırıldanıyordu: "Dur, bir saniye bekle, neredesin, neredesin?"

"Lyle, Buradayım," diyerek kasığını onun kelepçeli ellerine bastırdı. Bana bu kadar güvenmemeliydi, diye düşündü Didi Parmaklan erkeğin hayalanni kavradı-

Aynı anda Lyle bıçağı onun boğazına dayadı ve gıcirtılı bir sesle fısıldadı: "Bırak, derhal bırak!"

Didi bıraktı. "Sana yardım etmeme izin ver," dedi. "Bazı erkekler bundan hoşlanır, bilirsin."

"Bu erkek hoşlanmaz," dedi biraz gevşeyerek; ağırlığını yeniden ellerine verdi.

Bana ilişkin pek çok şeyi sezebiliyor, diye düşündü Didi.

Ama hepsini değil.

İşte buradayız. Organını bana sürüyor, bense ellerimi kendi kanımla suyuma sürüyorum.

Tann beni bağışlasın.

Acı dolu bir çığlık atıp sırt üstü toprağa devrildi. Ellerini balçaklarının arasından çektii, kandan ıslanmış olan sol bileğini kı-3 viridi, kelepçeden kurtardı.

' . İşte bu kadar. Elimi kurtardım! Kurtardım! Birazcık kanlı su işimi gördü! Kendini tutmasaydı, hıçkırı hıçkırı ağlamaya başlayacakü.

"Daha fazla doğrulamıyorum," diye fısıldadı.

Lyle, "Gerek de yok zaten," dedikten sonra onun içine giriverdi.

İçine çarpıp durduğunu duyabiliyordu. İnlediğini duyabiliyordu. Birden, müthiş bir öfkeye kapıldı: Nasıl inlerdi? Buna nasıl cüret ederdi? Erkek nasıl cüret ettiğini açıkladı: "Öyle ıslaksın ki," dedi.

"Nasıl böyle ıslanabildin?" Ona doğurmak üzere olduğunu, durmasını söyleyecekti, ama dudaklarından yalnızca cılız bir "Lütfen" döküldü. Lütfen, lütfen.

Lütfen canımı yakma.

Yeter.

Lütfen.

Lyle devinmeyi bir an kesti, soludu: "Çok güzel. Çok çok

- 253 -

güzel. Dur. Bekle."

Didi boğazında öfkeyle susuzluğun dövüştüğünü hissetti.

Lyle başını eğdi, kadını öptü. Sonra durdu. "Tadın pek güzel değil," dedi.

"Ya?" diye hırladı Didi. "Kandan olmalı."

Karanlıkta erkeğin yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Desdemona," dedi sonra, "seni boğarak mı öldüreyim?"

Didi başını yavaşça bir o yana bir bu yana döndürdü. Çıt çıkarmadan yatıyordu; ellerini birbirine yapıştırmış, başının hemen yukarısında tutuyordu.

"Bu hoşuna gider mi, Didi? Desdemona'nın yazgısını paylaşmak ister misin?" Soluğunu onun ağzına üflüyordu. "Dinle," dedi, "bebeğin için kaygılanma. Yanımda güvende olacak. Ma-zatlan'da.

Okyanusun kıyısında bir ev kiralayacağım. Bebeğimiz oraya bayılacak. Söz veriyorum."

Didi yüzünü çevirdi. Doğru dürüst dinleliyordu. Bütün ilgisi erkeğin sağ elinde ve bıçakta yoğunlaşmıştı.

Lyle'in uzandığını, onu yanağından öptüğünü hissetti. İçinde yeniden gidip gelmeye başlamıştı. Didi gözlerini açık tutmak için olanca iradesini kullandı. "Desdemona," diye fısıldadı adam. "Senden hoşlanıyorum, çok hoşlanıyorum. Çok tadısın. Kız olursa, ona senin adını vereceğim. Tamam mı?

Ona Desdemona diyeceğim. Bu hoşuna gider mi?"

Didi yanıtlamadı.

"Her şey çok güzel olacak." Soluklan hızlanmış, derinleşmişti. "Tek arzum-" İnledi. "Evet, son bir şey daha, sonra da-" Güçlkle konuşabiliyordu. İnip kalkmak olanca gücünü tüketiyordu. "Her şey düzelecek, cici Didi."

Ağır, yorucu soluklar. Onun? Didi'nia?

Hayır, Didi hiç kıpırdamıyordu ki. Enerjisi hızla azalıyordu, ama gözleri adamın sağ elinin altındaki bıçağa çivilenmişti.

Didi sağ elini kullanırdı, ama şimdi, yaşamında ilk kez her iki elini de aynı ustalıklarla kullanmak zorundaydı. Evet, sol eliyle bir şey fırlatamaz, et kesemezdi. Ama şimdi deneyecekti.

Lyle hâlâ tetikte ve sakinandı. Doyuma ulaşmak üzere ol-

-254-

duğu şu an bile, bıçağı elinden bırakmıyordu. Didi ona yardım etmeye karar verdi. "Hadi, Lyle," diye fısıldadı. "Hadi. Nefis bir duygu, değil mi? Hadi, hızlan... biraz daha hızlı, biraz daha." İnledi. Karnı acıdan kaskatı kesilmişti. "Hadi Lyle, devam et, devam. Hârikasın. Bayıldım. Evet, evet."

Adam hızlanırken, Didi inledi, belki de bağırdı -bilmiyordu.

Onun da haykırdığını duydu: "Ahh! Evet, evet, evet." Hemen başını çevirip adama baktı.

Gözleri kapalıydı.

Bir saniye sonra başını sola çevirdi, serbest elini aşağıya indirdi, Lyle'in sağ elinin üzerine koydu.

Lyle bıçağı bırakmış, yerdeki otları kavramıştı. Bıçak boştaydı.

Didi tek bir harekede bıçağın sapını kavradı, sonra dönüp Lyle'in yüzüne baktı. Gözleri hâlâ kapalıydı, ama beyni biraz gecikmeyle de olsa bir terslik olduğunu sezmişti. Didi bunu arılayabiliyordu, çünkü Lyle'in bedeni şu anda, sarsıntıyla boşalırken bile gerilivermişti. Didi yanm saniye sonra her şeyin biteceğini anladı.

Gözlerini açmasına izin vermemeliydi.

Bir çığlık atıp bıçağı Lyle'in boynunun yanına sapladı.

Lyle gözlerini açtı.

Ağzı hayretten açıldı, boğazı guruldadı ve kan fışkırdı. Kadının üzerine devrildi, bir eliyle onun önce dirseğine sonra da bileğine yapıştı. Didi inledi. Bu elden kurtulmaya çalıştı, ama bıçağı bırakmadı. Erkeğin boğazına saplanmış olan bıçak onun nabzıyla birlikte öne arkaya devinmeyi sürdürdü. Lyle'dan çıkan tek ses, bir lavabodan akan suyun çağıltısıydı. Didi'nin üzerinde sarsılıyor, sağı solu seçiyordu. Didi sırlıklam olduğunu hissetti.

Kalk üzerimden, diye düşündü. Kalk, kalk! Ama adamı yerinden oynatamadı.

Dehşet içindeydi; ne kadar da canlı görünüyor, diye düşündü; benim için her şey bitti. Onu öldürmeyi beceremedim, bana gülüyor, bıçak ensesini ya da kulağını sıyrıp geçti, üzerime, içime abanıyor, ağırlığıyla, kahkahasıyla beni ezmeye çalışıyor,

-255-

durduğu an işim bitti demektir, Tanrım, tek bir şans daha istiyorum, bebeğimin kendini Mazatlan'da bulmaması için son bir şans, bak ne yaptım, Lyle'ı kendi bıçağıyla yaraladım, ter içindeyiz, onun teri benimkine karışıyor, bebeğimin teri, bunlar gözeneklerimden çıkan son ter damlalan, ellerimi kayganlaştır-mak için kelepçeleri orama bastırmak zorunda değildim, baksana terim ne kadar kaygan, onunki de öyle, domuz gibi terliyor.

Didi bıçağı bırakmıyor, Lyle da ondan bunu istemiyordu. Adama çok ağır olduğunu söylemeyi düşündü, ama o bunu zaten biliyordu. Kadına yardım edecek değildi ya.

Bıçağı çekmeyi denedi; bıçak kıpırdamadı. Yoksa bıçak Lyle'a saplanmış mıydı? Bu gerçeği hâlâ tam olarak kavrayamıyordu, bıçağı kıvırdı, olanca gücüyle sağa sola çevirdi.

İşte tam o anda Lyle durdu.

Didi şurada burada küçük bir seğirme hissediyordu, ancak bunlar kendi bedeninden de geliyor olabilirdi. Emin değildi, ama Lyle tam anlamıyla hareketsizdi -galiba.

Ama terlemeyi kesmedi, diye düşündü Didi öğrenerek. Tanrım, bir insan nasıl bu kadar terleyebilir? Yoksa ben miyim? Bu ıslaklık benden mi kaynaklanıyor?

Kalk üzerimden, dedi. Ya da dediğini sandı. Ya da hissetti. Ya da yakardı.

Hayır. Yakarmamıştı.

"Kalk üzerimden, iğrenç yaratık! Midemi bulandıyorsun," dedi, boğazını acıtarak.

"Duyuyor musun? Kalk!"

Lyle'in başı Didi'nin omzundan kaydı, toprağa degecekmiş gibi oldu.

Didi onun altında hafifçe kımıldandı, azıcık yana kayıp havayı ciğerlerine çekti. Lyle'in ağır bedeni pelte gibiydi.

İskalamamışım.

Ah. Derin bir soluk aldı. İskalamamışım.

"Kalk artık, orospu çocuğu!" dedi, daha yüksek bir sesle.

Lyle kıpırdamadı.

-256-

Didi sağ eliyle onu gömleğinden yakaladı, vargücüyle itti; bedeninin önce üst kısmını sonra da tamamını ondan katardı. Sağ eliyle adamın alnına vurdu. Kelepçe çarpınca, baş geriye doğru savruldu.

Ölmüştü.

Gözleri aya ve Didi'ye dikiliydi. Ağzı hâlâ şaşkınlıktan açıktı.

İşte anımsayacağım yüz bu, diye düşündü Didi, dişlerini gıcırdatarak. Az önceki rahatlama sona ermişti. İçinde yükselen, girdap gibi dönen, onu pençesine alan acıyı hissetti. İnleyerek bıçağı

biraktı, gözlerini yumdu, tırnaklarını toprağa, elbisesine, bacağına geçirdi. Sancı geçince, gözlerini açtı.

Lyle'in boğazının sağ kısmı yarılmıştı. Didi karanlıkta bile yaranın kenarındaki tırtıklan görebiliyordu. Bıçağın sapını kavradı, çekip çıkardı. Delik büyüdü, karardı, daha da belirginleşti.

Didi ayağa kalkamayacak kadar güçsüz olduğunu algıladı.

Elbisesine dokundu. Islaktı. İnceledi. Bir zamanlar san olan elbise ayışığında kapkara görünüyordu. Yüzüne dokundu. Yapış yapıştı.

Kollan, göğsü, bütün bedeni adamdan akan, doğruca üzerine boşalan kanla kaplıydı.

Didi aldırmadı. Adam ölmüştü.

Sağ yanına döndü, "Geberdin, domuz," diye fısıldadı, hemen yanında yatan adama.

Göbeğini tuttu. Böyle yan yatınca biraz daha rahat ediyordu. Bıçağı yere attı, sol eliyle adamı

saçından kavradı, başını kaldırdı, sarstı, sonra da bıraktı. Kafa yere sertçe çarptı. Çıkan ses Didi'nin hoşuna gitti. Aynı şeyi bir kez daha yineledi.

"Şimdi de ben sana işkence yapıyorum, Lyle," dedi onun yüzüne bakarak. "Sana bir gün boyunca acı çektirmek isterdim-" Ağlamaya başladı, toprağı avuçladı. "Lütfen," diye fısıldadı toprağa doğru, "Biri bana yardım etsin, lütfen." Elini zeminde dolaştırıyor, elleyecek, ağn geçinceye kadar tutacak bir şey anyordu. Su kesesi patladıktan sonra sancılan daha da büyük

- 257 -

bir şiddetle hisseder olmuştu. Sancılar içini yumrukluyordu.

İki kasılma arasında artık hiç boşluk yoktu. Didi sonuna geldiğini biliyordu. Öyle olmadığını ummuş, kendini kandırmaya çalışmıştı, ama artık çenesini göğsüne bastırıp ıkınma zamanıydı.

Bir dahaki sefere belki hareket edebilirim, diye düşündü -bir sonraki otuz saniyede, acıyı henüz hissetmezken.

Ama iki sancı arasındaki o otuz saniyede yerinden kıpırda-yamadı. İtme, ıkınma ihtiyacı hiç azalmıyordu. Böyle yan yatarken bile, karşı konulamaz bir gereksinimdi.

Öteki yanına döndü, arabaya baktı, sonra yine Lyle'a döndü: "Burada kalıp canını yakmak isterdim, Lyle. Ama şu kokuşmuş yüzüne bakmaktan bıktım, ayrıca doğurmam gereken bir bebek var. Ve bu bebek Mazatlan'da yaşamak zorunda kalmayacak. Sana sormak istediğim bir şey vardı ama bir türlü fırsat bulamadım. Benim acı çekmem sana yaradı mı? Aşağılanmam senin yaralarını iyileştirdi mi? Tann'yla birleşmeni sağladı mı? Seni iğrenç pislik."

Ona sırtını döndü, aynı anda da yeni bir sancıyla iki büklüm oldu. Dudaklarını toprağa yaklaştırdı, birinin ona yardım etmesi için yalvardı.

Lyle, nasıl öldüğünü biliyorum; kötü bir ölümdü, ama hak ettiğin bir ölümdü. Bir keresinde bana bunu sordun, ben deseni yanıtladım, ama yalan söyledim. Senin için ağlamayacağım; bebeğimle birlikte buradan kurtulursak, bir daha seni asla düşünmeyeceğim. Ama bir terslik olur da bundan sonra çocuk sahibi olamazsam, veya ses tellerimi ya da çürüyen parmaklarımı yitirsem, ya da yaşamımın sonuna kadar altıma kaçırmak zorunda kalırsam, yani seni bana anımsatacak bir terslik olursa, her gün ama her gün cehennemde yandığını, huzura kavuşamayan ruhunun acıyla kıvrandığını düşünecek ve kendimi daha iyi hissedeceğim. Her neyse, aslında bana uzun uzun acı çektirmekle hata ettin, beni hemen öldürmeliy-din, çünkü bu dünyadan sessizce ayrılmayacağımı anlamam gerekirdi.

-258-

Lyle, sen beni hiç tanımadın.

Bıçağı aldı, eteğine sildi. Bıçak hâlâ kanlı ve yapış yapıştı. Sonra yere bıraktı.

Seni bırakıyorum, şimdi ölümsüz ruhun için Tann'dan yardım istemek zorundasın.

Didi Wood ne ayağa kalkabilirdi ne de oradan ayrılabilirdi.

Yan, yüzü ona dönük bir durumda yatarken ellerini birleştirdi, dua etti. Tannm, bu kulunu huzura kavuştur, onu kederin, acının olmadığı, özlemin de yaşamın da sonsuza kadar sürmediği yere al.

Özlemin olmadığı ama yaşamın sonsuza kadar sürdüğü, demek istemiş, ama dili sürçmüştü.

Düzeltilmedi, duasına devam etti. Kulunu Senin yüce ellerine teslim ediyoruz, karşında diz çöküp yalvanyoruz: Bu günahkârı kollarına, o sonsuz merhametine kabul et. Amin.

Sonunda sendeleyerek, iki yana yalpalayarak doğruldu, arabaya doğru topalladı; kelepçe bir bileğinden sarkıyor, su bacaklarının arasından damla damla akıyordu.

Bağışlamaz yerçekimi bebeği aşağıya doğru itiyordu. Yerçekiminin yardımını Didi'nin istediği son şeydi. Ayakta durmak, yürümek katlanılır gibi değildi.

Arabaya girdi, kendini koltuğa bıraktı.

Bu bile iyi gelmedi.

Bunun üzerine yana devrildi, başını direksiyona dayadı ve ıkmamak için kendini sıktı.

İlk otuz saniye.

İkinci otuz saniye.

Üçüncü otuz saniye. Artık gözlerini açamıyordu. Kendinden geçmek üzereydi. Kasığındaki basınç şiddetlendi.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır. Hazır değiliz. Hazır değilim. Henüz doğamazsın, tatlım. Annenin biraz uyumaya ihtiyacı var; azıcık. Lütfen...lütfen yardımcı ol bana."

Dördüncü otuz saniye.

Bir şeyler yapmalıydı. Hemen.

Kornaya bastı. Kornanın kulak tırmalayıcı, haşin sesi karanlık parkta yankılandı.

-259-

22.35

Bernie Beck'in ilk sözleri, "Biz bir şey yapmadık," oldu.

"Hiçbir şey," dedi karısı.

"Güzel," dedi Scott. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Konu, 1995'e ait vergilerle ilgiliyse-"

Scott onun sözünü kesti: "Ne kadar borcunuz var?"

Rich dirseğiyle onu dürttü.

"Bilmiyorum," dedi Bernie. Kansına döndü: "Borcumuz ne kadar, canım?"

Maureen Bleck konuşmaya başladı. "Toplam mı? Bakın, ödemek istedik, ama Bernie biraz paraya sıkıştı, evlerimizden birini sattık -yo, bir sürü evimiz olduğunu sanmayın, yalnızca iki tane. Evet, birini sattık. Florida'daki Napoli'de güzel bir ev yaptırmayı tasarlıyorduk -orayı bilir misiniz? Çok hoş bir yerdir, ılık; insanları da gerçekten kibardır. Her neyse, evi yapmaya hazırlanırken, işler kanıştı, biz de bir türlü devam edip evi yapamadık." Başını salladı, gözlerini yere dikti.

Rich Scott'ın zaten kolayca alevlenen öfkesinin harekete geçmek üzere olduğunu görebiliyordu. Ama bir şey onu durdurdu. Rich onun dişlerini sıkıp kendini tutmasının nedenini anlamıştı. Kızını ve torununu yitiren bu zavallı, yaşlı kadına kendisi de acıyordu.

"Bayan Bleck," dedi Scott. "Burada olmamın nedeni bu değil."

Bernie Bleck soluğunu tutuverdi.

"Kaygılanmayın, Bay Bleck," dedi Scott. "Sanırım Amerikan

-260-

hükümetinin yeterliliğini biraz abartıyorsunuz. Bütün birimlerin iletişim halinde olduğunu sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. İnanın, bu benim yetki alanıma girmiyor. Hazine'nin pis işlerine bulaşmaya hiç niyetim yok. Eh, en azından bugün. Biz buraya son günlerde damadınızı görüp görmediğinizi öğrenmeye geldik."

"Damadım mı?" diye patladı Bernie. "Lyle'ı mı? Hayır, onu görmedik-" Kendini topladı. "Birkaç aydır," diye ekledi.

"Hayır," dedi Maureen, kocasının koluna girerek. "Onu birkaç aydır görmedik."

Kol kola, sundurmaya doğru ufak ufak ilerlediler.

Scott atıldı, önlerini kesti.

"Bugün onu gördünüz mü?"

"Bugün mü? Hayır, elbette görmedik," dedi Bernie. "Bugün onu neden görecekmışiz?"

"Uğramadı mı? Ya da aramadı mı?"

"Saat yediye kadar hayır," dedi Bernie.

"Ondan sonra aramış olabilir," dedi Maureen.

"Hiç sanmam," dedi kocası. "Neden arasın ki?"

Scott sordu: "Nereye gitmiştiniz?"

"San Angelo'ya- Sinemaya," dedi Maureen.

"Bay ve Bayan Bleck," dedi Scott, "Lyle Luft bu adamın kansını kaçırdı. Gebe bir kadını. Bu bir ölüm kalım meselesi. Arabasını almak için Eden'e geldi. Arabayı bulduk, ama onu bulamadık. Nerede gizlendiğini öğrenmeliyiz. Lyle bir polis memurunu öldürdü, arabasını çaldı, dolayısıyla bu aracı saklayabileceği bir yer bulması gerek. Nerede olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Cep telefonu çaldı. Scott kulağına götürdü, dinledi, sonra da kapadı. "Aklınıza bir yer geliyor mu? Eden mezarlığından başka bir ver?" diye ekledi. "Oraya baktık çünkü."

Rich onun yanında kolu kanadı kınlanmış, ruhsuzca dikiliyordu.

"Tanrım! Onu uzun zamandır görmüyoruz," dedi Bayan Bleck. "Nereye gitmiş olabilir, Bernie?"
-261-

Bernie onu dinlemiyordu. "Tamım. Deli olduğumu biliyordum. Sana söylemişim, söylemişim," diye çemkirdi. "Mel'e de söylemişim. Onunla evlenme, dedim. Dengesiz biri. Seni mutsuz edecek, dedim." Bernie Bleck başını esefle salladı. "Bak ne yaptın?"

Scott araya girdi, sert bir sesle konuştu: "Onu derhal bulmak zorundayız. Lyle ile kızınızın sıkça takıldığı, gitmekten hoşlandığı bir yer var mıydı? Lyle için anlamı olan bir yer?"

"Sık sık sinemaya giderlerdi," dedi Maureen, burnunu çekerek. "Ama sinemalar San Angelo'da." Rich'e döndü. "Çok üzüldüm, gerçekten-"

Scott onun sözünü kesti; "Başka?"

"Başka neresi vardı, Bernie?"

"O manyağın nereye gitmekten hoşlandığını ben nereden bileyim? Onunla evlenmemesini söylemişim!"

"Lütfen dikkatinizi dağıtmayın, Bay Bleck. Düşünün; başka neresi olabilir? Lyle San Angelo'da değil. Burada, Eden'de. Crown Victoria marka, kocaman bir polis arabasını saklayabileceği bir yerde."

"Tony'nin garajında olabilir mi acaba?" dedi Bernie Bleck. "Tony ile arası iyiydi."

"Adamlarım orayı da aradılar. Honda'sı oradaydı, ama kendisi yoktu. Yine de, doğru yoldasınız, Bay Bleck. Aklınıza başka bir yer gelmiyor mu?"

"Bilemiyorum," dedi Bayan Bleck. "Burası çok küçük bir kasaba, biliyorsunuz. Onlar Abilene'de tanıştılar; Mel, Taco Bell'de müdür yardımcısı olarak çalışıyordu. Burada fazla gez-mezlerdi. Buradayken, sık sık bir parka giderlerdi."

"Park mı?" Scott geriliverdi. "Hangi park?"

"Pfluger Park. Bazı pazarlar oraya gidip piknik yaparlardı-"

"Nerede bu park?" diye sordu Scott, geriye çekilip eliyle siyah minibüslere ve arabalara işaret verirken.

"Seksen-yedinci Cadde'nin birkaç kilometre aşağısında. Girişinde bir tabela var. Pfluger Park. Bol ağaçlı bir yer, birkaç piknik alanı var. Bilemiyorum-"

- 262 -

Scott Rich'i kolundan yakalamış, sürüklüyordu. "Teşekkür ederim!" diye bağırdı. "Hadi, gidiyoruz, gidiyoruz!" Rich koştu.

22.35

Didi'nin kornaya daha fazla basacak gücü kalmamıştı. Zaten gelen giden de yoktu.

Arabanın zeminine uzanınca, alışveriş merkezinden aldığı torbaları gördü. Doğrulmak istedi, kıpırdayamadı. Bir cenin gibi kıvrılmıştı, sağ eliyle koltuğun altını yakalamış, sıkıca tutuyor, sancıyı kovalamaya çalışıyordu. Çektiği acı, bağırmasını bile engelleyecek kadar şiddetliydi. Bütün gücünü toplamış, kaçınılmaz olanla savaşıyordu. Dünyaya tek başına bir bebek getirmekten ödü kopuyordu. Karnı ona her doksan saniyede bir itmesini, ıkmmasını söylüyor, Didi ise her doksan saniyede bir dudaklarını ısırıp rahmini kasiyordu.

Arabanın anahtan neredeydi? Belki motoru çalıştırmak için en yakın benzin istasyonuna gitmeyi başanmış; ya da işte en yakında ne varsa, oraya. Arabayı otuz saniye uzaklıkta bulunan herhangi bir yere kadar sürerim.

Araba kullanmak için çok geçti.

Mazatlan yolculuğu sona ermişti.

Arayacak kimse yok. Telsiz yok, telefon yok. Karanlık. Suyum yok. İnsana hep elinin altında mutlaka su bulundur, derler. Bebeği yıkamak için mi? Herhalde. Ama benim suyum yok. Bebek banyo yapamayacak.

Yeni bir sancı bedenini paramparça etti.

Hadi bakalım, Desdemona. Vakit geldi.

-263-

Hayır. Burada böylece yatacak ve yardım gelmesini bekleyeceğim. Yan yatıp bekleyeceğim.

Ve bebek ölecek. Döl kanalına sıkışmış bir durumda daha kaç saat dayanabilir? Onu Lyle öldürmedi, öldüremedi, ona izin vermedin. Ona izin vermedin. Neden? Kendi bebeğini kendin öldüresin diye mi? Dünyaya gelmesini engelle de, döl-yatağında soluksuz kalıp ölsün diye mi? O tünelin içinde, aydan başka tek bir ışığın bile bulunmadığı, cırcır böceklerinin öttüğü o karanlık dehlizde, seninle birlikte sıkışıp kaldı, sense ayağa bile kalkamıyorsun,

Desdemona. Hadi bakalım, kalk, doğrul, diye inledi, direksiyonu sıkıca kavrayarak. AYAĞA KALK, DİDİ.

Doğrulup oturdu, aynı anda da kasiğindeki patlamayı olanca şiddetiyle hissetti. İt beni, diyordu, yoksa içini bir uçtan ötekine yırtarım. Seni parçalara ayınnm.

Dur, diye soludu. Bekle. Seni neyle tutacağım? Geldiğin zaman seni neye saracağım?

Bekle biraz.

Dayanılmaz kasılmalar bedenini sarsıyordu. Bacakları, kolları denetlenemez bir biçimde titriyordu. Gecenin kırk derecelik sıcaklığında Didi buz gibiydi, üşüyordu. Sancı bitince, Didi kanlı elbisesini yırtıp attı. Bebeğimin Lyle'in kanına bulanmasını istemiyorum. O domuzu yakınında hissetmemeli.

Bir kez daha.

Bu Didi'yi harekete geçirdi. Victoria's Secret torbasına uzandı, hepsi de aynı renk olan ipek sabahlığı, ipek geceliği, sutyen ve külotu aldı. Kan içindeki sutyenini çıkardı, ama temizini giyecek ne gücü vardı, ne de becerisi. Kapı koluna tutundu, tiz bir çığlık atı; soluklanın düzene sokmaya, içindeki bebeği soluklarıyla tutmaya çalıştı.

Sonraki yirmi saniye içinde geceliği sırtına geçirmeyi denedi, başaramadı. Çok kötü titriyordu.

Sonunda sabahlığı iyi kötü giymeyi becerdi, belindeki kuşağı çekiştirdi. Bıçak nerede?

Bıçağa ihtiyacım var. Ah, onu Lyle'in yanında bıraktım.

-264-

Koltuğun sırtını gidebildiği kadar geriye yatırdı, arabanın kapısını açtı ve bağırdı: 'İmdat! İmdat!' Sesi ağaçların arasında çınladı. 'Yardım edin!' Didi sesini tanıyamadı. Bu ses ona ait değildi. Bir erkeğe, ya da ses telleri olmayan bir kadına aitti. Ses, arabanın dışına zar zor çıkabiliyordu. 'Yardım edin,' diye inledi tırtıklı ses. Kapıyı bir çekişte kapadı, geceliği altına sokuşturdu. İkinirken destek alabileceğim hiçbir şey yok. Ayaklanmı dayayabileceğim bir ebe, bir üzengi yok, Rich yok.

Kim?

Rich.

'Yardım et,' diye fısıldadı. 'Tanım, bana yardım et.'

Bunca şeyden sonra, hâlâ Tann'ya sesleniyorum.

Didi koltuğu öne, kumanda panosuna doğru çekti.

Kumanda panosu onun için Rich, Tanrı, ebe, üzengi olacaktı.

Ayaklarını kaldırıp panoya dayadı, bir eliyle kapının koluna yapıştı, öteki eliyle koltuğun yanını kavradı, soluğunu tuttu. 'Pekâlâ. Hadi bakalım.' Ve ikindi.

İtebildiği kadar itti. İçi yanlıyormuş, boydan boya kesiliyor-muş duygusuna kapıldı. Sonra, acı geçti. Soluk soluğa kapı kolunu bıraktı, elini bacaklarının arasına götürdü. Islak, yapışkan bir yumuşaklık hissetti.

İşte bu kadar, diye düşündü. Bu, o. Bebeğim. Baştan beri orada, beni bekliyormuş.

Dişleri birbirine çarpıyor, takırdıyordu. Doğumhanedeki hemşirenin çığlıklarını anımsadı.

Çenesini göğsüne dayadı, kapı koluyla koltuğun kenarını kavradı, bir kez daha ikindi.

İkinci, ikindi. Sonra, bir an- durdu.

İşte buradayım; itiyor, ıkınıyor, titriyor ve yaşamıma dört elle sarılıyorum. Peki ama, bebeği kim tutacak?

Yanıt aynı anda geldi. Sen, Didi. Sen. Devam et, çıkart bebeğini.

Kapının kolunu bıraktı, koltukta iyice geriye yaslandı; daha fazla dik duramayacaktı.

-265-

Kelepçe hâlâ sol bileğindeydi. Anahtarı bulabilirdi, ama anahtar Lyle'daydı ve Didi o piçe bir daha asla dokunmayacaktı. Tekmelemenin dışında.

Parmakların bebeğin sivri kafasıyla kendi yırtılmış apış arasına koydu, ikindi. Önce sertçe. Acıdıysa bile anlamadı, uyuşmuştu; kendi kendisinin narkozu olmuştu. Yeniden sertçe itti, sonra daha yavaş itmesi gerektiğini anımsadı. Başlarda salt o sümüksü sıvıyı hissediyordu, ama sonra eline daha fazlası, daha yoğun bir şey değdi, ansızın korktu; bebeğin başı bu kadar yumuşak, bu kadar esnek olmamalı. Sonra düşündü, yoksa kelepçe kafasına mı gömüldü, hemen ardından, hayır, bu kafası değil, arkası! Bir kez daha ıkınmaya fırsat bulamadan, bebek başını kurtardı, dünyaya uzattı. Didi bu başı elleriyle tuttu. Küçük kafa öyle kaygandı ki. Bense çok kötü titriyorum, diye düşündü. Hiç istemeden onu düşürebilirim. Peki, bedeni nerede? Yoksa yeniden ıkınmam mı gerekiyor? Hayır, bayır. Ayaklan kumanda panosundan kayıyordu. Didi onları havada tutamıyordu, açamıyordu. Bir halter kaldırıcısı gibi hırıldayarak bir kez daha ıkındı; bebeğin bedeni avuçlarının arasına usulca kayıverdi. Bebeğin sırtını, kığını gördü. Yüz üstü çevirdi.

Bir oğlandı.

Kapkara ve sessizdi. Aman Tannm, dedi, soluk almıyor. Parmakların bebeğin ağzına soktu, bir topak çıkardı. Bunun ne olduğunu bilmiyordu, öğrenmek de istemiyordu. Bebeğin burnuna, ıslak boynuna dokundu, ağzını biraz daha açtı, başını yana doğru eğdi, birkaç saniye öyle tuttu. Bebekten hiç ses çıkmıyordu. Didi oğlunun ilk çığlığını duymak için kulaklarını bütün öteki seslere kapadı.

Ahh, diyerek soluğunu bıraktı; yaşlar yanaklarından yuvarlanıyordu; ah, hadi canım, gayret, gayret bir tanem. Onu iki eliyle tutup göğsüne bastırdı, sonra kaldırdı, başaşağı çevirdi, azıcık sarstı. Hadi bebeğim, hadi. Bebeğin aksırdığını, hafifçe tıksırdığını duydu -eski bir araba gibi. Minicik bir sestti. Sonra, kesildi.

Ah, Tannm! Hadi canım, gayret güzelim, gayret. Bebek

- 266 -

öksürdü, sonra birden geçiriverdi.

Didi onun renginin değiştiğini bu karanlıkta bile görebiliyordu -koyu mordan, biraz daha açık bir mora. Bebeği çıplak karnına, göğsüne yasladı; aynı anda da soluğunu tuttuğunu fark etti.

Soluğunu büyük bir minnetle salıverdi.

Bebek bağırdı. Didi onun yüzüne baktı. Rengi maviydi, minik yüzü kmş kırıştı ve ağlıyordu. "Inga. Inga."

Dünyanın en güzel, en iç açıcı sesiydi.

Didi onun yapışkan kafasını okşadı. Yüzü küçük, gözleri kapalıydı. Dudakları kalındı; Mick Jagger'in dudakları gibi. Didi bu dudakları nereden aldığını anlayamamıştı. Gerçekten iri dudaklardı.

Gırtlığından bir ses çıktı. "Miniğim, sevgilim, ağla bir tanem, ağla."

Sonra, kendisi de ağlamaya başladı. "Öyle tadısın ki," diye fısıldadı. "Şirin, minik bir oğlansın.

Basardın. İkimiz birlikte başardık, işte buradayız, her şey yoluna girecek. Mazatlan"a gitmek zorunda kalmadık, Tann'ya şükürler olsun. Annene. Ve sana şükürler olsun. Çok iyiydin, bebeğim. Aferin." Bebeğin küçük yüzünü okşuyordu. "Aferin sana. Çok cesur bir bebedsin. Bir an önce anneni görmek istedin, demek? Eh, işte karşıdayım."

Arkasına yaslandı, gözlerini kapadı. "Bugün, Tann'yla birlikte sana yaşam verdik," diye fısıldadı.

"Adını Adam koydum."

Didi bebeği saracak bir şey bulamıyordu. Sabahlığının eteğini kıvırıp bebeğin üzerine örtmüştü, ama bu durumda arabayı çalıştırıp otoyola çıkmayı deneyebileceğini sanmıyordu.

Bebek hâlâ ona bağlıydı. Göbek bağına kesecek hiçbir şey yoktu -Lyle'm yanında duran bıçağın dışında. Didi dışanya baktı. Yerde yatan karaltıyı görebiliyordu. Hayır, göbek bağı şimdilik kesilmese de olurdu.

Hiç acısı kalmamıştı. Bütün acılar bebek doğar doğmaz sona ermişti, bir tek sol bileği güçsüzdü - kelepçeden kurtar-

-267-

maya çalışırken kırmış olabilirdi. Bir de, bedeninde belli belirsiz bir uyuşma hissediyordu. Bazı yerleri şişmiş, uyuşmuştu. Yann kendisini çok daha kötü hissedeceğinden emindi. Yarın hissedeceğim her şeyi Tann'nın bir nimeti olarak kabul edeceğim, diye düşündü.

Bebek ağlıyordu.

"Sevgili Adam," dedi. "Seni saracak bir şeyim yok. Elimdeki tek şey, sırtımdaki sabahlık; alümdaki gecelik, san elbisem, hepsi kan içinde, dolayısıyla işe yaramaz. Neden biraz süt içmiyorsun? Sonra da annene, bir şeyler içmenin nasıl bir duygu olduğunu anlatırsın."

Bebeği göğsüne götürdü; meme ucunu bulup yapışmak bebeğin yalnızca birkaç saniyesini aldı, ağlamayı kesti, gözlerini açtı. Didi başını eğip ona bakınca, bebeğin de kendisine baktığını gördü, bir şeyler mırıldandı -birkaç tatlı, sıcak sözcük.

Didi'nin gözkapakları ağırlaşmıştı. Tam uyumak üzereyken, birden Lyle'in hâlâ canlı olabileceğini düşünüp dehşete kapıldı. Belki ölü numarası yapıyordu, bebeği doğurmasını beklemişti, her an saldırabilir, Didi'yi öldürüp boğazını keser ve Mazatlan'a kaçar.

Buradan hemen gitmeliydi.

Sırtında ipek sabahlık, yavaşça arabadan çıktı; çıplak bebeği göğsüne bastırdı. Yeni doğmuş bir zürafa gibi iki yana yalpaladı; az daha düşüyordu.

Yolu görmeye çalıştı. Tam kornaya basmaya hazırlanırken, bebeği rahatsız edebileceğini düşünüp, vazgeçti.

Yolu buldu, bebeğiyle birlikte, ayağındaki tek sandaletle sendeleyerek yürümeye koyuldu; parkın dışına, otoyola doğru ilerlediğini umuyordu. Birkaç adım attıktan sonra, sandaleti ayağından fırlattı, yoluna çıplak ayak devam etti.

Tepedeki yanmay olmasaydı, karanlıkta yolunu yitirebilirdi.

Ay için teşekkür ederim, Tanrım.

İleriden, tam karşıdan gelen bir ses duydu, parlak ışıklar

-268-

gördü. Tanrı olabilir mi? diye sordu kendi kendine.

Otoyoldan ayrılıp ona doğru hızla yaklaşan bir dizi araba gördü; tepelerindeki mavi-kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Didi yolun tam ortasında yürüyordu. Arabalar hızla yaklaşıyordu. Farlan doğruca Didi'yi aydınlatıyordu. En öndeki araba yavaşladı, sonra durdu. İçinden bir adam indi, Didi'ye doğru koştu.

Bu Lyle! diye düşündü Didi. Hemen arkasını döndü, bebeğiyle birlikte topallayarak arabalardan uzaklaşmaya başladı. Koşmak istiyor ama koşamıyordu. Bir ses duydu: "Didi! Didi!"

Aman Tannm, biliyordum, hâlâ yaşadığını biliyordum, yardım et bana, Tannm; sonra bir çift kolun onu tuttuğunu hissetti, sesi yeniden duydu: "Didi." Bir adam ağlıyor, ona sanılmaya çalışıyordu. Didi onun yüzünü göremiyordu. Hayır, ölmeyecekti, şimdi ölemezdi.

"Didi," dedi adam.

Didi tek gözüyle bu tanıdık yüze baktı. Öteki gözü sonsuza kadar kapanmış gibiydi. Lyle miydi bu? Söylemesi güçtü. O kadar uzun zamandır başka bir yüz görmemişti ki, başka erkeklerin neye benzediğini unutmuştu. Bu, ölen polis memuru değildi. "Didi," diye yineledi adam. Dehşetten allak bullak olmuş yüzüyle Didi'ye bakıyordu. "Didi, benim, Rich."

Rich, diye düşündü. Rich?

Lyle değildi.

Adam ağlıyordu, Didi bir şeyler geveledi, adam sordu: "Ne?"

Didi yineledi, adam da, "Seni duyamıyorum," dedi. "Ne diyorsun?"

Didi fısıldadı: "Su. Su."

Adamın uzaklaşmaya hazırlandığını görünce, bir eliyle koluna yapıştı; "Beni bırakma," dedi. "Su." "Su!" diye bağırdı Rich. "Ona su getirin!"

Biri arabadan fırladı, elindeki şişeyi koşarak Rich'e getirdi. Didi ağzını açtı, erkek şişeyi bu ağza dayadı, ama hemen

- 269 -

dökmedi. Dikkatli davranmak istiyordu, Didi şişeyi çekip aldı, ağzına dayadı, içindekini boğazına döktü. Sonra öne eğildi, bebeği bir an olsun bırakmadan, kusmaya başladı.

"Bırak da bebeği ben tutayım," dedi Rich, ağlayarak. "Yaşıyor mu? Bebeği bana ver, Didi."

"Hayır," dedi, bebeği biraz daha sıkarak. "Su."

Bir şişe daha getirdiler. Didi ayakta daha fazla duramadı, yere çöktü. İçtiği suyu ikinci, sonra üçüncü kez çıkardı, ama bir kısmı içeride kalmış olmalıydı, çünkü kendini daha iyi hissediyordu.

Başka bir erkek yaklaştı.

Didi başını kaldırıp ona baktı; adam yere çömeldi. Tatlı, siyah bir yüzü vardı. Didi bedenini oturmasına yardım eden Rich'e yaslamıştı. İsteddiği tek şey, yere uzanıp uyumaktı; bebeği göğsüne bastırdı, yere uzandı. Adam onun üzerine eğildi, "Didi," dedi. "Çok üzgünüz. Seni bulmak için elimizden geleni yaptık. Gerçekten yaptık."

Didi başını salladı. Onlara inanmıyordu. İsteseydi Tann onu bulurdu. Yerini onlara söylerdi.

"Nerede o?" diye sordu adam. "Yakınlarda mı?"

"Hayır," dedi Didi. "Öldü."

Adam ona dikkatle baktı, sonra başını salladı. "Güzel," dedi.

Didi Rich'in onu biraz daha sıkıldığını hissetti. "Ah Tanrım, Didi. Tannm, Tanrım. TANRIM."

Didi, "Rich," dedi, sonra ne söyleyeceğini unuttu. "Ona ben de seslendim. Bütün gün Onu Çağırırım."

"O da geldi..."

Didi karşısında duran adama baktı, gözlerinde anlayış gördü. Fısıldadı: "Lyle -o beni öldürüp bebeği alacaktı. Onu öldürmek zorunda kaldım. Onu kendi bıçağıyla öldürdüm."

Adam bir kez daha, "Güzel," dedi.

Didi Rich'in yandan kendisine baktığını, sonra da gözlerini siyah adama diktiğini gördü; yüzündeki anlamı tarif edecek en iyi sözcük, inanmazlıktı. Adam Rich'e bakıp başını salladı, sonra Didi'ye rahatlatıcı bir sesle, "Tamam, artık korkma,"

-270-

dedi. "Güvendesin. Her şey düzelecek. Cankurtaran burada. Sana yardım edeceğiz. Artık hiçbir şey için kaygılanmana gerek kalmadı."

Evet, herhalde kalmamıştı.

Sonra, cankurtaranda sedyeye güzelce uzandı. Bebeği yanında, uyuyordu. "Yaşıyor," dedi.

"Bebek yaşıyor," diye yineledi Rich.

Hemşire göbek bağına kesip Didi'ye bir serum takınca, Didi, "Biliyor musun," dedi, "kendimi o kadar da kötü hissetmiyorum. Az önce doğum yapmış bir kadın olarak, yani."

Rich inledi.

"Gerçekten," dedi Didi. "Dinle, talimin ettiğimden çok daha güç bir doğumdu elbette. Bir an hayal gördüğümü sandım."

"Gerçekten mi?" dedi Rich, onu alnından öperek. "Neden böyle düşündün?"

"İnanılmaz bir acı çekiyordum. Düş gördüm -ah, çok aptal-caydı. Düşümde -aklın alıyor mu?-

kaçınıyorum. Dövülüyor, hırpalanıyorum, burnum kınıyor, öldürülmeme ramak kalıyor. İnanabiliyor musua"

Rich ona bakamıyordu.

"Haklı çıktım, Richie, öyle değil mi?" dedi, erkeğin elini tutup sıkarak. "Karma tepemize biniverdi. Haklıymışım."

Rich gözyaşları arasında başını salladı, güçlkle gülümsedi. "Karma ne yaptığını bilmiyordu, sevgilim. Seni seçtiğinde, başına geleceklerden habersizdi."

Didi hemen hemen gülümsedi.

Rich düşünceliydi.

"Ne var, Richie?" diye sordu.

"Didi, ikimiz de yanıldık."

Didi'nin şaşırarak gücü yoktu. Kocasının elini bıraktı. Rich onun elini tuttu, tatlılıkla okşadı. Didi sakat elini tutmadığına sevindi. "İkimiz de yanıldık. Bunu az önce anladım, tatlım. O bizim karma'mız değildi. Sen onun karmdıydım. Tann seni bir an bile unutmadı. Seni terk etmedi. Tann seni o adamı dünyadan defetmen için, açması yazgısından kurtarman için

-271 -

gönderdi. Eh, bunun için senden iyisini bulamazdı. Tanrı seni yollarken, yapman gerekeni yapacağını biliyordu -onu öldürmek ve sağ kalmak."

Didi gözlerini yumdu. Tanrı onu Lyle'ı öldürmesi için göndermişti. "Buna, iş işten geçtikten sonra tahmin yürütmek denir, Rich. Tanrı nereden bilecekti-"

"Biliyordu," dedi Rich. "Biliyordu."

Sustular. Didi uzandı, kocasının yüzüne dokundu. "Richie," dedi. "Kendimi biraz toparlayınca, bir tatile çikalım mı, ne-der-sin?"

Rich yüzünü sıvazladı. "Nereye istersen, Didi, nereye istersen." Sonra, sordu: "Nereye gitmek istersin?"

Yanıt boştu: "Mazatlan'ın dışında, neresi olursa."

SONSÖZ

Rich Didi'nin inmesi için arabanın kapısını açtı. Didi yavaşça indi; güneş gözlüğü takmış olmasına karşın, gözlerini kıstı. Bu pazar, parlak güneş sudan delice yansyordu. Aile buraya ördekleri beslemeye gelmişti. Kızlar ekmek torbasını kimin taşıyacağı konusunda çekişerek, minibüsün arka kapısından yere atladılar.

Rich yeni, yeşil bebek arabasını açtı, arabadaki koltuğunda oturan oğlanı dikkatle kucakladı, bebek arabasına yerleştirdi. Bebek şöyle bir kıpırdandı, ama uyumayı sürdürdü; uyuduğu yerin değiştirilmesi onu rahatsız etmemişti. Didi pusetin yanına geldi, itmeye başladı. Sağ ayağına yüklenmemeye çalışarak, ağır ağır yürüyordu. Arabadan düştüğü zaman, bileğindeki kemiklerden biri kırılmıştı.

Pansuman beziyle sıkıca sarılmış olan sol elinde bir şişe su taşıyor, birkaç dakikada bir, şişeden bir yudum alıyordu. Saat sabahın onuydu ve sıcaklık henüz dayanılır düzeydeydi.

Didi dışarıda ancak öğleye kadar kalabileceklerini biliyordu; ondan sonrası bebek için fazla sıcak olacaktı.

"Ben iterim, ben iterim," dedi Rich.

"Yo, önemli değil-"

"Hayır, lütfen. Bana bırak."

Didi bıraktı.

Gölün kıyısında, ördekleri besleyen kızları seyrettiler. Rich kansının hemen yanındaydı.

Didi ellerini pusete dayadı, su şişesinden küçük yudumlar almayı sürdürdü. Amanda ile İrene, yalpalayarak onlara doğru koşan beyaz kazları, gölden çıkıp kenardaki toprak sete üşüşen ve 'bana da, bana da' diye viyaklayan ördekleri çığlık çığlığa izliyordu. Aşın atak bir kazın İrene'in parmağını ısırmasıyla eğlence bir anda paniğe dönüştü. Rich kızını kucağına aldı; İrene bundan sonraki ekmek kınntıların, babasının güvenle sığındığı kollarının arasından attı.

Didi bebek arabasını iterek biraz uzaklaştı, yakınlardaki bir tahta sıraya oturdu. Bebeğin bonesini düzeltilti, arkasına yaslandı.

Rich, İrene ile birlikte geldi, kansının yanına oturdu. "İyi misin?" diye sordu. İrene onun kucağından indi, Amanda'ya doğru koştu.

"Harikayım," dedi Didi, kocasına bakarak. "Yalnızca bebeği güneşten kurtarmak istedim." Rich bir şey demeyince, uzanıp onun yüzüne dokundu. "Merak etme."

Rich başını salladı, içini çekti.

Bir süre sustular. Didi iliklerinin ısındığını hissetti. "Bu akşamki yemek," dedi. "Scott ne tür yemeklerden hoşlanır?"

"Bilmem. O kadar yakınlaşamadık."

Didi gülümsedi. "Nasıl olur? Sohbet edecek onca zamanınız oldu."

"Doğru, ama başka şeylerden söz ettik," diye karşılık verdi Rich.

-272-

-273-

Didi bir an durakladı, sonra, "Eh, bir şeyler bulurum artık," dedi. "Spagetti sever mi?"

"Eminim sever," dedi erkek, yatıştırmak istercesine.

"Hımm. Peki, ya et? Şöyle güzel bir bifteği herkes sever."

Rich ona katıldı: "Evet, çok iyi bir fikir."

Didi bunu bir an tarttı. "Peki ama, ya etyemez biriye?"

Rich onun yüzünü inceledi; geniş güneş gözlüğü gözlerini Rich'ten gizliyordu. "Scott kızarmış etli bir .sandviçi tam karşımda mideye indirdi. Ona biftek yapabilirsin."

"Tamam öyleyse," dedi Didi.

Ördeklerin yeterince doyduğuna inanınca, Amanda tekerlekli patenlerini taktı, yanısıra koşuşturan kızardeşiyle birlikte Rich ile Didi'in önünde kaymaya başladı.

Didi yürümekte zorlanıyor, üç-beş dakikada bir durup dinleniyordu. Yanlarından geçen iki genç kadın yavaşladı, pusetin içine baktı.

"Hey," dedi biri. "Ne kadar tatlı bir bebek!"

"Teşekkürler," dedi Didi.

"Ne kadar?"

"İki haftalık."

"Alı, nefis bir şey. Şu kızıl saçlara bak!" Kadın önce kahverengi saçlı Didi'yi, sonra da sansın Rich'i süzdü. "Saçını kimden almış?"

Didi kocasını gösterdi: "Suçlusu o. Babası koyu kızıldı."

"Ah, çok güzel."

Arkadaşının yanında sessizce duran öteki kadın öne doğru ilerledi, Didi'ye şöyle dedi: "Ben de gebeyim. On üç haftalık. Bu, ilk. Ödüm kopuyor. Doğum, filan." Sesini alçaktı. "Sizinki nasıldı?"

Didi güneş gözlüğünü düzeltilti, "Eh, fena değildi," dedi. Durdu. "Hiç fena sayılmazdı."

Kadın ona dikkatle baktı. "Sesiniz mi kısıldı?" diye sordu.

"Evet, üşütmüşüm de," dedi Didi. "Ama hızla iyileşiyor. Beni bir de geçen hafta duysaydınız."

Rich elini onun sırtına koydu.

-274-

"Doğumu nerede yaptınız? Benimki Columbia Sağlık Merkezi'nde olacak; Plano'da."

Didi başını salladı. "Çok iyi bir hastanedir. Ben -benimki burada olmadı."

Genç, gebe kadın Didi'nin oğluna biraz daha yakından baktı. "Hey, koluna ne oldu? Sanlı, galiba?"

"Evet," dedi Didi, uzanıp pikeyi oğlunun boynuna kadar çekerken. "O -ben düştüm, onun kolu kırıldı...henüz döl yolundaydı."

Kadınlar dehşet içinde bakakaldı.

"Önemli değil, düzelecek," dedi Didi. "Gerçekten."

Rich araya girdi: "Hadi, tatlım. Gidelim."

"Peki." Didi elini kaldırıp kadınlara doğru hafifçe salladı. "İyi şanslar," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı gebe olan. "Size de iyi şanslar." Kadınlar hızlandı, yanlarından geçip gitti.

Rich ile Didi kızları ağır ağır izlediler. Didi topallıyordu. "Kızlar; geri dönün," dedi alçak, hışırtılı bir sesle; onu duymadılar.

Rich bağırdı: "Amanda, İrene! Annenizi dinleyin! Uzak-laşmayın!"

Kızlar yavaşladı.

Rich Didi'ye döndü: "İyi misin, sevgilim? Eve dönmek ister misin?"

"Yo, iyiyim." Didi gözlüğünü çıkardı. Sol kaşındaki yedi dikiş geçen hafta alınmıştı, koyu renk, tırtıklı yara hızla iyileşiyordu. Gözlerinin çevresindeki siyahımsı morlukların rengi sararmaya başlamıştı.

Kırtk burnu hâlâ şiş ve biçimsizdi.

"Kadınlar," dedi Rich. "İlla her şeyi öğrenmek isterler."

"Kötü bir niyetleri yoktu," dedi Didi. "Nereden bilsinler?"

"Haklısın. Yine de, yürüyüp gitmelerini yeğlerdim."

Didi bebek arabasını itmekte olan Rich'in kolunu tuttu. "Richie, insanlar iyiniyetli. Yalnızca yakınlık gösteriyorlar."

"Biliyorum, ama bütün o sorular, sorular. Nasıl dayanıyor-sua"

- 275 -

"Çok kolay," dedi Didi gülümseyerek; gözlüğünü yeniden taktı, bir bebek arabasını iterek onlara doğru yaklaşan çifte baktı. "Şimdi seyret."

Bir kez daha durdular; Didi ile öteki kadın birbirlerinin bebeğine ah'lar, oh'lar çekmeye koyuldu. Ne zaman doğdu? 13 Temmuz mu? O, son yetmiş yılın en sıcak günü değil miydi? Evet, dedi Didi.

Öyleydi. Ah, ne kadar da şirin. Kaç kilo doğdu? Doğum zor muydu? Ah, benimki korkunçtu, dedi kadın. Benimki fena sayılmazdı, dedi Didi.

Rich kolu karısının belinde, sessizce bekliyordu.

Bebek uyandı, Didi onu pusetten özenle aldı. Rich taşımayı önerdi. Didi, "Yo, sorun değil," dedi.

"Ben taşınm." Bebeği gezintinin sonuna kadar bırakmadı.

BİTTİ